Kapalı kapılar ardından
her şeyi görür.

HİZMETÇİ

FREIDA McFADDEN

Şok edici ters köşelerle dolu, elinizden bırakmayacağınız bir psikolojik gerilim.

OLİMPOS

HİZMETÇİ

FREIDA McFADDEN

OLİMPOS®

Hizmetçi
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Housemaid

© 2023, Olimpos Yayınları
Copyright © Freida McFadden, 2022
First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Zehra Uzun
Düzelti: Seda Draz
Son Okuma: Sevda Kul
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım
Kapak Tasarımı: Lisa Horton

2. Baskı: Mayıs 2023
ISBN: 978-625-6411-30-2

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

HİZMETÇİ

FREIDA McFADDEN

Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS

GİRİŞ

Bu evden çıkarsam ellerim kelepçeli çıkacaktım.

Fırsatım varken kaçmalıydım ama artık o fırsatı kaçırmıştım. Polisler evdeydi ve üst katta ne olduğunu bulmuşlardı, buradan dönüş yoktu.

Birazdan bana haklarımı okuyacaklardı. Şimdiye kadar neden okumadıklarını bilmiyordum. Belki de beni kandırarak onlara söylememem gereken bir şey söylememi bekliyorlardı.

Daha çok beklerler.

Aralarına aklar düşmüş siyah saçları olan polis kanepede yanımda oturuyordu. Tıknaz bedeni yanık karamel rengi İtalyan derisinin üzerinde kıpırdanıp durmaktaydı. Evinde nasıl bir kanepesi olduğunu merak ettim. Fiyatının bununki gibi beş basamaklı olmadığından emindim. Muhtemelen *turuncu* gibi rüküş bir renkte, evcil hayvan kılı kaplı ve söküklerle doluydu. Evindeki kanepesini düşünerek bunun gibi bir tanesine sahip olmayı dileyip dilemediğini merak ettim.

Ama muhtemelen tavan arasındaki cesedi düşünüyordu.

New York aksanıyla ağır ağır konuşarak, "Bir daha üzerinden geçelim," dedi. Adını söylemişti ama aklımda kalmadı. Polis memurları parlak kırmızı yaka kartları takmalılardı. Yoksa stres altındayken isimlerini nasıl aklımızda tutabilirdik ki? Yanılmıyorsam dedektifti. "Cesedi ne zaman buldunuz?"

Bunun avukat talep etmek için doğru zaman olup olmadığını düşünürken duraksadım. Onların bana teklif etmesi gerekmiyor muydu? Protokolü tamamen unutmuştum.

"Yaklaşık bir saat önce," dedim.

"Oraya niçin çıktınız?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Söyledim ya. Ses duydum."

"Ve...?"

Öne doğru eğilirken gözleri irileşti. Sabah tıraş olmayı unutmuş gibi çenesinde sert kıllar vardı. Dudaklarının arasında dilinin ucu görünüyordu. Aptal değildim, ne söylememi istediğini biliyordum.

Ben yaptım. Suçluyum. Tutuklayın beni.

Bunun yerine arkama yaslandım. "Bu kadar. Başka bir şey bilmiyorum."

Yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. Dişlerini sıkarak şimdiye kadar evde bulunan kanıtları düşündü. Bileklerime kelepçe takmasına yetip yetmeyeceğini merak ediyordu. Emin değildi. Emin olsaydı şimdiye kadar çoktan takmış olurdu.

"Hey, Connors!"

Öbür polisin sesiydi bu. Gözlerimi yanımda oturan polisin gözlerinden ayırarak merdivenin başına baktım. Ondan çok daha genç olan diğer polis uzun parmaklarıyla tırabzanı sımsıkı tutuyordu. Kırışıksız yüzünün beti benzi atmıştı.

"Connors," dedi, "buraya gelmelisin, *hemen*. Bunu görmen lazım." Âdem elmasının nasıl kalkıp indiğini buradan bile görebiliyordum. "Gözlerine inanamayacaksın."

BİRİNCİ BÖLÜM

ÜÇ AY ÖNCE

BİR
MILLIE

"Bana kendinden bahset, Millie."

Nina Winchester karamel rengi koltuğunda öne doğru eğilerek bacak bacak üstüne attığında ipekli beyaz eteği dizlerinin üstüne sıyrıldı. Markalardan pek anlamazdım ama Nina Winchester'ın giydiği her şeyin pahalı olduğu belliydi. Krem rengi bluzuna baktıkça uzanıp kumaşa dokunasım geliyordu ama bunu yaparsam işi hayatta alamazdım.

Dürüst olmak gerekirse bu işi zaten alamayacaktım.

"Şey..." diye başlayarak sözlerimi dikkatle seçtim. Bunca geri çevrilmeye rağmen hâlâ deniyordum. "Brooklyn'de büyüdüm. Öz geçmişimde de görebileceğiniz gibi temizlikçi olarak birçok yerde çalıştım." Özenle *oynanmış* öz geçmişimde. "Çocukları çok severim. Ayrıca..." Etrafa bakınarak köpek için çiğneme oyuncağı ya da kedi kumu kabı aradım. "Hayvanları da çok severim?"

İnternette gördüğüm temizlikçi ilanında evcil hayvanlardan bahsedilmiyordu. Yine de işimi sağlama almak istedim. Hayvansever birini kim beğenmezdi?

"Brooklyn!" Bayan Winchester'ın yüzü aydınlandı. "Ben de Brooklyn'de büyüdüm. Komşu sayılırız!"

"Evet!" diye onayladım, bu dediği tamamen gerçek dışı olmasına rağmen. Brooklyn'de kutu gibi bir daire tutmak için bir böbreğinizi satmanız gereken birçok imrenilesi mahalle vardı. Ben onlardan birinde büyümedim. Nina Winchester ve ben birbirimizden daha farklı olamazdık ama komşu olduğumuza inanmak istiyorsa benim için hiçbir mahsuru yoktu.

Altın sarısı parlak saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçları çene hizasındaydı, gıdısını saklayan şık bir kesimdi bu. Otuzlarının sonlarındaydı ve saçları, kıyafetleri böyle olmasa son derece sıradan görünürdü. Ama belli ki hatırı sayılır servetinden en iyi şekilde yararlanıyordu. Buna saygı duymadığımı söyleyemezdim.

Benim dış görünüşüm onunkinden tamamen farklıydı. Karşımda oturan kadından on yaş genç olabilirdim ama gözünü korkutmak istemiyordum. Bu yüzden mülakat için ikinci el satış mağazasından aldığım uzun, ağır yün eteğimi ve karpuz kollu polyester beyaz bluzumu giymiştim. Küllü sarı saçlarımı ensemde sıkı bir topuz yapmıştım. Hatta büyük ve gereksiz bir kaplumbağa kabuğu gözlük bile alıp takmıştım, burnumun üzerinde duruyordu. Tamamen profesyonel ve son derece gösterişsiz görünüyordum.

"Pekâlâ, işe gelirsek," dedi. "Çoğunlukla temizlik, kabul edersen biraz da aşçılık yapmanı gerektirecek. Güzel yemek yapar mısın, Millie?"

"Evet, yaparım." Öz geçmişimde yalan olmayan tek şey mutfak becerimdi. "Dört dörtlük bir aşçıyımdır."

Açık mavi gözleri ışıldadı. "Harika! Doğrusunu istersen evde hemen hemen hiç yemek pişmez." Kıkır kıkır güldü. "Vakit mi var?"

Eleştirel bir cevap vermemek için kendimi tuttum. Nina Winchester çalışmıyordu, bir tane çocuğu vardı ve o da bütün gün okuldaydı; kendisinin yerine evini temizlemesi için birini işe alıyordu. Hatta kocaman ön bahçesinde bahçe işleriyle ilgilenen bir adam bile görmüştüm. Üç kişilik küçük ailesi için yemek yapacak vakti nasıl olmazdı?

Onu yargılamamalıydım. Nasıl bir hayat yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zengin olması şımarık olduğu anlamına gelmezdi.

Ama yüz dolarına iddiaya girecek olsaydım Nina Winchester'ın aşırı şımarık olduğuna iddiaya girerdim.

"Ara sıra Cecelia'yla da ilgilenmen gerekebilir," dedi. "Onu öğleden sonraki derslerine ya da oyun parkına götürüp getirmek gibi. Araban var, değil mi?"

Sorusuna neredeyse gülecektim. Evet, arabam vardı; sahip olduğum *tek şey* arabamdı. On yaşındaki Nissan'ım şu anda evinin önünü işgal ediyordu ve dahası şu sıralar o arabada yaşıyordum. Neyim var neyim yoksa o arabanın bagajındaydı. Son bir aydır arka koltukta uyuyordum.

İnsan bir ay boyunca arabasında yaşayınca hayattaki bazı küçük şeylerin önemini fark ediyordu; tuvalet, lavabo, uyurken bacakları uzatabilmek gibi. En çok da sonuncusunu özlüyordum.

"Evet, arabam var," diye doğruladım.

"Harika!" Bayan Winchester ellerini birbirine vurdu. "Cecelia için sana çocuk koltuğu vereceğim tabii ki. Sadece yükseltici koltuğa ihtiyacı var. Henüz yükseltici olmadan binecek kilo ve boyda değil. Amerikan Pediatri Akademisi'nin önerilerine göre..."

Nina Winchester çocuk koltukları için boy ve kilo gereksinimlerini uzun uzadıya anlatırken oturma odasına göz gezdirdim. Bütün eşyalar ultramoderndi. Hayatımda gördü-

ğüm en geniş düz ekran televizyonunun yüksek çözünürlüklü olduğundan ve en iyi dinleme deneyimi için odanın her kenar köşesine ses sistemi yerleştirdiklerinden adım gibi emindim. Bir tarafta gerçeğe benzeyen bir şömine vardı; rafının üzeri Winchesterların dünyanın dört bir yanına yaptıkları tatillerde çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Başımı kaldırıp baktığımda inanılmaz yüksek tavanın, ışıl ışıl avizeden yansıyan ışıkla âdeta parladığını gördüm.

Bayan Winchester, "Sence de öyle değil mi, Millie?" dedi.

Ona bakakaldım. Ne sorduğunu hatırlamak için hafızamı geri sarmaya çalıştım ama olmadı, hatırlayamadım. "Evet?" dedim.

Kabul ettiğim şey onu bir hayli mutlu etti. "Senin de böyle düşünmene *çok* sevindim."

"Kesinlikle." Bu sefer daha kararlı konuştum.

Hafif tıknaz bacağını indirdi, sonra yeniden bacak bacak üstüne attı. "Bu arada," diye ekledi, "ücret konusunu unutmadım tabii. İlandaki teklifi gördün mü? Senin için kabul edilir mi?"

Yutkundum. İlandaki rakam benim için kabul edilirden çok daha fazlaydı. Bir çizgi film karakteri olsaydım o ilanı okuduğumda iki gözümde de dolar işareti belirirdi. Bununla beraber parayı gördüğümde neredeyse başvuru yapmaktan vazgeçecektim. O kadar para teklif eden, bunun gibi bir evde oturan birinin beni işe almasına imkân yoktu.

"Evet," dedim öksürerek. "Gayet iyi."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu işin yatılı olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Nissan'ın arka koltuğunda yaşadığım şaşaalı hayatı ardımda bırakıp bırakamayacağımı mı soruyordu? "Evet. Biliyorum."

"Şahane!" Eteğinin ucunu çekiştirerek ayağa kalktı. "O hâlde evi gezmek ister misin? Ne ile karşı karşıya olduğunu görmüş olursun?"

Ben de kalktım. Topuklu ayakkabılarının içinde, sandalet giyen benden yalnızca birkaç santim uzundu ama sanki çok daha uzunmuş gibi hissediyordum. "Harika olur!"

Bana evi öyle detaylı gezdirdi ki bir ara ilanı yanlış anladığımı, onun evi satın almaya hazır olduğumu sanan bir emlakçı olabileceğini düşündüm. Ev *sahiden* güzeldi. Cebimde dört beş milyonum olsaydı hiç düşünmeden alırdım. Devasa oturma odasının ve yakın zamanda yenilenmiş mutfağın bulunduğu giriş katına ilaveten evin ikinci katında Winchesterların yatak odası, kızları Cecelia'nın odası, Bay Winchester'ın çalışma odası ve Manhattan'ın en iyi oteline aitmiş gibi görünen bir misafir odası vardı. Bayan Winchester bir sonraki kapının önünde dramatik bir şekilde durdu.

"Ve burası da..." Kapıyı bir çırpıda açtı. "Ev sinemamız!"

Alt kattaki devasa televizyon yetmiyormuş gibi *evlerinin içinde* sinema vardı. Yerden tavana kadar olan ekranın karşısında birkaç sıra sinema koltuğu bulunuyordu. Köşede mısır patlatma makinesi bile vardı.

Bir müddet sonra Bayan Winchester'ın beni izlediğini fark ettim, tepkimi bekliyordu.

"Vay canına!" dedim yeterince coşkulu olduğunu umduğum bir sesle.

"Muhteşem, değil mi?" Sevinçle titredi. "Dilediğimiz filmi seçebileceğimiz büyük bir film arşivimiz var. Normal kanallar ve diğer yayın hizmetleri de var tabii ki."

"Tabii ki," dedim.

Oradan çıktıktan sonra koridorun sonundaki kapıya vardık. Nina, elini kapı topuzunun üzerine koyup duraksadı.

"Burası benim odam mı olacak?" diye sordum.

"Sayılır..." Kapı, topuzu çevirip itmesiyle yüksek sesle gıcırdadı. Bu kapının tahtasının diğerlerinden çok daha kalın olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Kapının arkasında karanlık bir merdiven boşluğu vardı. "Senin odan yukarıda. Eve, tavan arası da eklettik."

Bu karanlık, dar merdiven her nasılsa evin geri kalanı kadar gösterişli değildi; hem buraya bir lamba taksalar ölürler miydi? Ama elbette ben evin çalışanıydım. Benim odama sinema odasına harcadıkları kadar para harcamalarını beklemiyordum.

Merdivenin başında küçük, dar bir koridor vardı. Evin ilk katının aksine burada tavan tehlikeli biçimde alçaktı. Ben uzun boylu biri değildim ama eğilmem gerekiyormuş gibi hissettim.

"Kendine ait bir banyon var." Başıyla soldaki kapıyı işaret etti. "Burası da yatak odan."

Son kapıyı açtı. İçerisi tamamen karanlıktı ama bir ipi çekmesiyle oda aydınlandı.

Küçüktü. Burası başka türlü tarif edilemezdi. Sadece küçüklüğüyle de kalmıyordu, tavan eğimliydi. Odanın en uzak köşesinde tavan ancak belime kadar geliyordu. Winchesterların yatak odasındaki battal bol yatağın, gardırobun ve kestane rengi makyaj masasının aksine bu odada tek kişilik küçük karyola, yarım boy kitaplık ve küçük bir şifonyer vardı. İçerisi tavandan sarkan iki lambayla aydınlanıyordu.

Son derece mütevazı bir odaydı ama benim için sorun yoktu. *Çok* iyi olsaydı bu işi hayatta alamazdım zaten. Odanın berbat olması işe alma kriterlerinin minicik, küçücük bir şansım olacak kadar düşük olduğu anlamına geliyor olabilirdi.

Ama bu odada başka bir şey vardı. Beni rahatsız eden bir şey.

"Küçük olduğu için kusura bakma." Bayan Winchester kaşlarını çattı. "Ama evin bu bölümü tamamen sana ait olacak."

İçerideki tek pencereye doğru yürüdüm, oda gibi pencere de küçüktü. Bir karış ya vardı ya yoktu. Üstelik arka bahçeye bakıyordu. Orada bir bahçıvan –ön bahçede gördüğüm adam– vardı ve büyük makasıyla çalılardan birini buduyordu.

"Ee, ne diyorsun Millie? Beğendin mi?"

Pencereye sırtımı dönerek Bayan Winchester'ın gülümseyen yüzüne baktım. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu hâlâ bulamamıştım. Bu odada, midemin derinliklerinde korku kıvılcımları çakmasına neden olan bir şey vardı.

Belki de pencereydi. Evin arka tarafına bakıyordu. Başım derde girse ve birinin dikkatini çekmeye çalışsam beni kimse göremezdi. Boğazım patlayana kadar bağırsam bile kimse duymazdı.

Ama kimi kandırıyordum? Böyle bir odada yaşamak benim için büyük bir şans olurdu. Kendi banyomun ve bacaklarımı uzatabileceğim gerçek bir yatağın olduğu bu odada. O küçük karyola, arabama kıyasla o kadar güzel görünüyordu ki sevinçten ağlayabilirdim.

"Bayıldım," dedim.

Bayan Winchester verdiğim cevaptan çok mutlu olmuşa benziyordu. Beni karanlık merdivenden evin ikinci katına geri götürdü. Merdivenden indiğimde tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. O odada korkutucu bir şey vardı ama bir şekilde bu işi almayı başarırsam bunu hiç umursamayacaktım. Hem de hiç.

Omuzlarım gevşemiş, dudaklarım yeni bir soruyla kıvrılmaya başlamıştı ki arkamızdan bir ses geldiğini duydum.

"Anne?"

Aniden durup arkamı döndüğümde koridorda küçük bir kız çocuğu gördüm. Nina Winchester'ınkiler gibi açık mavi

gözleri vardı ama onunkiler birkaç ton daha açıktı ve saçları o kadar sarıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu. Üzerinde beyaz dantelli açık mavi bir elbise vardı. Ve bana, doğruca içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. *Ruhumu* görebiliyormuş gibi.

Şeytana tapan ve mısır tarlalarında yaşayan, zihin okuyabilen ürkütücü çocukların olduğu korku filmlerini bilir misiniz? İşte o filmlerden biri için oyuncu seçimi yapılsaydı bu kız rolü kesinlikle alırdı. Seçmelere katılmasına bile gerek olmazdı. Onu görür görmez, *Tamam, sen üç numaralı ürkütücü kızsın*, derlerdi.

Bayan Winchester, "Cece!" diye haykırdı. "Bale dersinden döndün mü?"

Kız yavaşça başıyla onayladı. "Beni eve Bella'nın annesi bıraktı."

Kollarını kızının incecik omuzlarına sararken kızın ifadesi hiç değişmedi ve açık mavi gözlerini yüzümden hiç çekmedi. Bende bir sorun mu vardı ki dokuz yaşındaki bu kızın beni öldüreceğinden korkuyordum?

Kızına, "Bu Millie," dedi. "Millie, bu da benim kızım, Cecelia."

Küçük Cecelia'nın gözleri iki küçük okyanus gibiydi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Millie," dedi kibarca.

Bu işi alırsam yüzde yirmi beş ihtimalle beni uykumda öldürme olasılığı vardı ama yine de istiyordum.

Bayan Winchester kızının başını öptükten sonra küçük kız odasına gitti. Odasında geceleri bebeklerin canlandığı ürkütücü bir oyun evi olduğundan şüphem yoktu. Belki de beni o oyuncak bebeklerden biri öldürürdü.

Tamam, saçmalıyordum. Cecelia muhtemelen son derece tatlıydı. Viktorya dönemine aitmiş gibi görünen tüyler ürpertici bir kıyafet giydirilmiş olması onun suçu değildi.

Hem ben genel olarak çocukları çok severdim. Gerçi son on yılda çocuklarla pek vakit geçirmemiştim.

İlk kata indiğimizde gerginliğim geçti. Bayan Winchester kibar ve –bu zenginlikte biri için– gayet normaldi. Evden, kızından ve işten bahsederken onu belli belirsiz dinledim. Tek bildiğim buranın çalışmak için güzel bir yer olacağıydı. Bu işi almak için sağ kolumu verirdim.

"Sormak istediğin bir şey var mı, Millie?"

Başımı iki yana salladım. "Yok, Bayan Winchester."

Dilini şaklattı. "Lütfen bana Nina de. Burada çalışacaksan bana *Bayan Winchester* deyip durman çok tuhaf olur." Güldü. "Sanki yaşlı zengin bir kadınmışım gibi."

"Teşekkürler... Nina," dedim.

Yüzü parlıyordu ama bunun sebebi yosun, salatalık kabuğu ya da zenginler yüzlerine ne sürüyorsa o olabilirdi. Nina Winchester muhtemelen düzenli olarak spaya giden kadınlardandı. "Bu işle ilgili içimde çok iyi bir his var, Millie. Gerçekten öyle."

Heyecanına kapılmamak, pürüzlü avucumu bebeksi avucunun içine alıp sıktığında o umut kırıntısını hissetmemek elde değildi. Sonraki birkaç gün içinde Nina Winchester'ın beni arayıp çalışmaya başlamamı isteyeceğine ve böylece sonunda *Casa* Nissan'ı boşaltacağıma inanmak istiyordum. Buna inanmayı delicesine istiyordum.

Ama hakkında ne düşünürsem düşüneyim Nina aptal biri değildi. Sabıka kaydı sorgulaması yapmadan kadının tekini evinde çalışmak, yaşamak ve kızıyla ilgilenmek üzere işe almayacaktı. Ve bunu yaptığında da...

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Nina Winchester beni içten bir vedalaşmayla uğurladı. "Geldiğin için çok teşekkürler, Millie." Uzanıp son bir kez

elimi ellerinin arasına aldı. "Söz veriyorum, çok yakında seni arayacağım."

Aramayacaktı. Bu muhteşem eve bir daha ayak basamayacaktım. Buraya hiç gelmemeliydim. İkimizin de vaktini boşa harcamak yerine, kabul edilme şansımın olduğu bir işe başvurmalıydım. Mesela hazır yemek sektöründe bir işe.

Tavan arasının penceresinden gördüğüm bahçıvan ön bahçeye dönmüştü. Elinde yine o devasa makaslardan biri vardı ve evin hemen önündeki çalılardan birini buduyordu. İri yarı bir adamdı, giydiği tişört etkileyici kaslarını gözler önüne sererken kollarının üst kısmındaki dövmelerin uçları görünüyordu. Beyzbol şapkasını düzeltirken kapkara gözlerini bir anlığına makasından kaldırdı ve göz göze geldik.

Elimi kaldırıp selam verdim. "Merhaba."

Adam bana baktı ama selam vermedi. "Çiçeklerimi çiğnemeyi kes," demedi. Öylece baktı.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım kendi kendime.

Elektronik metal kapıdan çıkıp arabama/evime doğru yürüdüm. Dönüp bahçıvana son bir kez baktığımda hâlâ beni izliyordu. Bakışlarında, sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti yayılmasına neden olan bir şey vardı. Derken belli belirsiz biçimde başını salladı. Sanki beni uyarmaya çalışıyormuş gibiydi.

Ama tek kelime etmedi.

İKİ

Arabanızda yaşıyorsanız sade bir hayat sürmek zorundaydınız.

Bir kere öyle büyük davetler veremezdiniz. Şarap ve peynir partileri, poker geceleri düzenleyemezdiniz. Ama benim için sorun değildi çünkü davet etmek istediğim kimse yoktu. Asıl sorun banyoydu. Stüdyo dairemden çıkarıldıktan üç gün sonra –bu, işimden kovulduktan üç hafta sonrasıydı– banyosu olan bir dinlenme tesisi bulmuştum. Orayı gördüğümde neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Evet, duş yerleri mahremiyetten uzaktı ve belli belirsiz insan dışkısı kokuyordu ama o sıralar temizlenmek için her şeyi göze almaya hazırdım.

Şu anda arabamın arka koltuğunda öğle yemeğimi yiyordum. Özel durumlar için çakmak soketine takabileceğim elektrikli ocağım vardı ama çoğunlukla sandviç yiyordum. Daha doğrusu sürekli sandviç yiyordum. Soğuk mezeleri ve peyniri sakladığım bir soğutucum vardı ve bir somun beyaz ekmek almıştım, markette doksan dokuz sente satılıyordu. Abur cuburlarım da vardı tabii. Paket paket cipsler, fıstık ezmeli krakerler, çikolatalar. Sağlıksız yiyecek seçenekleri sınırsızdı.

Bugün menümde jambon ve Amerikan peynirli sandviç vardı, biraz da mayonez sıkmıştım. Aldığım her ısırıkta sandviçten ne kadar bıktığımı düşünmemeye çalışıyordum.

Güçbela yarısını yemiştim ki cebimdeki telefonum çalmaya başladı. İnsanların yalnızca suç işleyecekleri zaman ya da geçmişte on beş yıl geriye gittiklerinde kullandıkları şu kontörlü, kapaklı cep telefonlarındandı. Ama telefona ihtiyacım vardı ve paramın yettiği tek telefon buydu.

Hattın diğer ucunda bir kadın sesi, "Wilhelmina Calloway?" dedi.

Tam adımı duyunca yüzümü ekşittim. Wilhelmina, yıllar önce vefat eden babaannemin adıydı. Hangi ruh hastası çocuğuna Wilhelmina adını verir bilmiyordum ama artık anne babamla konuşmuyordum (aynı şekilde onlar da benimle konuşmuyorlardı); yani sormak için çok geçti. Neyse, ben Millie'yi kullanıyor ve bana diğer türlü hitap eden insanları hemen düzeltiyordum. Ama içimden bir ses beni arayan kişiyle yakın zamanda senli benli olmayacağımızı söylüyordu. "Evet...?"

"Bayan Calloway," dedi kadın. "Ben Munch Burgers'tan Donna Stanton."

Ah, doğru ya. Birkaç gün önce görüştüğüm hazır yemek lokantası Munch Burgers. Ya hamburger yapacak ya da kasaya bakacaktım. Ama sıkı çalışırsam yükselme şansım vardı. Daha da iyisi, arabamdan taşınacak kadar para kazanma ihtimali olmasıydı.

Tabii asıl istediğim iş Winchesterların yatılı temizlikçisi olmaktı. Ama Nina Winchester'la görüşeli tam bir hafta oluyordu. Yani hayallerimdeki işi alamadığımı söyleyebilirdik.

"Haber vermek için aradım," diye devam etti Bayan Stanton, "Munch Burgers'taki pozisyon doldu. Ama iş arayışınızda size bol şans dileriz."

Jambon ve Amerikan peyniri dolu midem çalkalandı. İnternette Munch Burgers'ın işe alım koşullarının pek de katı olmadığını okumuştum. Yani sabıka kaydım olmasına rağmen bir şansım vardı. Bayan Winchester beni geri aramayınca güçbela bu iş görüşmesini ayarlayabilmiştim ve çaresiz durumdaydım. Arabamda bir sandviç daha yiyemezdim. *Yiyemezdim* işte.

"Bayan Stanton," diye atıldım. "Acaba beni başka şubenizde işe alamaz mısınız? Çok çalışkan ve güvenilir biriyimdir. Her zaman..."

Sustum. Telefonu çoktan kapatmıştı.

Sağ elimle sandviçimi sıkarken sol elimle cep telefonumu tutuyordum. Artık iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Kimse beni işe almak istemiyordu. Her muhtemel işveren bana aynı gözle bakıyordu. Oysa ben hayatımda temiz bir sayfa açmak istiyordum. Bunun için gerekirse canımı dişime takarak çalışırdım. Ne gerekiyorsa yapardım.

Ağlamamak için kendimi tuttum ama boşuna uğraşıyordum. Nissan'ımın arka koltuğunda ağladığımı görecek kimse yoktu. Artık beni umursayan kimse yoktu. Annemle babam bile on yıldan fazla zaman önce benden vazgeçmişti.

Telefonum kendine acıma seansımı bölerek yeniden çalınca yerimden sıçradım. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip açma tuşuna bastım ve boğuk sesimle, "Efendim?" dedim.

"Merhaba, Millie'yle mi görüşüyorum?"

Ses bir yerden tanıdık geliyordu. Kalbim küt küt atarak telefonu kulağıma bastırdım. "Evet..."

"Ben Nina Winchester. Geçen hafta görüşmüştük, hatırladın mı?"

"Ah." Alt dudağımı sertçe ısırdım. Neden şimdi arıyordu? Çoktan birini bulduğunu ve bana haber vermeye gerek duymadığını sanmıştım. "Evet, elbette."

"Eğer hâlâ düşünüyorsan işi sana teklif etmekten mutluluk duyarız."

Bütün kanımın başıma toplanmasıyla serseme döndüm. *İşi sana teklif etmekten mutluluk duyarız.* Ciddi miydi? Munch Burgers'ın beni işe alması akla yatkındı ama Nina Winchester gibi bir kadının beni evinde çalışmaya, orada *yaşamaya* davet etmesi düpedüz imkânsız bir şeydi.

Öz geçmişime bakmamış olması mümkün müydü? Sabıka kaydı sorgulaması yapmamış olması? Belki de çok *meşgul* olduğundan fırsat bulamamıştı. Belki de o, önsezileriyle övünen kadınlardandı.

"Millie, orada mısın?"

Deminden beri ses çıkarmadığımı fark ettim. O kadar şaşırmıştım. "Evet. Buradayım."

"Ee, işi istiyor musun?"

"İstiyorum." Çok heveslisiymiş gibi konuşmamaya çalışıyordum. "Kesinlikle istiyorum. Sizin için çalışmayı çok isterim."

"*Benimle* çalışmayı," diye düzeltti.

Heyecanla güldüm. "Tabii. Elbette."

"Peki ne zaman başlayabilirsin?"

"Şey, ne zaman başlamamı istersiniz?"

"En kısa zamanda!" Kulağa benimkinden çok farklı gelen rahat kahkahasını kıskandım. Parmaklarımı şıklatarak onun yerini alabilmem mümkün olsaydı keşke. "Katlanması gereken bir yığın çamaşır var!"

Yutkundum. "Yarın başlasam nasıl olur?"

"Harika olur! Ama eşyalarını toplamak için zamana ihtiyacın yok mu?"

Ona, sahip olduğum her şeyin hâlihazırda arabamın bagajında olduğunu söylemek istemedim. "Ben çok hızlı toparlanırım."

Yine güldü. "Bu hevesli yanını seviyorum, Millie. Burada çalışmaya başlamanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Yarın için ayrıntıları konuştuğumuz sırada bir şeyi merak ettim, ömrümün son on yılını hapiste geçirdiğimi bilse yine de böyle hisseder miydi?

ÜÇ

Ertesi sabah Nina, Cecelia'yı okula bırakıp geldikten sonra Winchester evine vardım. Arabamı etrafı çevrili mülklerinin metal kapısının önüne park ettim. Daha önce etrafı kapalı bir evde yaşamak şöyle dursun, öyle bir yere hiç gitmemiştim bile. Ama bu gösterişli Long Island mahallesinde bütün evlerin etrafı kapalıydı. Bu muhitteki suç oranının ne kadar düşük olduğunu düşününce biraz abartılı bir müdahaleydi ama onları yargılayamazdım. Etrafı kapalı bir evle kapalı olmayan ev arasında seçim yapabilecek olsam ben de kapalı olanı seçerdim.

Dün geldiğimde kapı açıktı ama bugün kapalı. Hatta kilitli. İki el valizim ayaklarımın dibinde, bir süre orada öylece durup içeriye nasıl gireceğimi çözmeye çalıştım. Görünürde herhangi bir zil yoktu. Ama bahçıvan yine bahçedeydi, yere çömelmiş elindeki kürekle toprağı kazıyordu.

"Bakar mısınız?" diye seslendim.

Adam omzunun üzerinden bana şöyle bir baktı, sonra toprağı kazmaya geri döndü. Harika.

"Bakar mısınız?" diye tekrarladım beni duymazdan gelemeyeceği kadar yüksek sesle.

Bu sefer yavaşça, *yavaşça* ayağa kalktı. Sallana sallana devasa ön bahçeden giriş kapısına geldi, hiç ama hiç acelesi yoktu. Kalın lastik eldivenlerini çıkarıp bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Merhaba!" dedim sinirimi gizlemeye çalışarak. "Benim adım Millie Calloway, burada çalışmaya başladım ve bugün ilk günüm. İçeri girmeye çalışıyorum çünkü Bayan Winchester beni bekliyor."

Hiçbir şey demedi. Bahçenin öbür ucundayken yalnızca ne kadar iri yarı olduğunu görebilmiştim –benden en az bir kafa boyu uzundu ve bacaklarım kadar kolları vardı– ama yakından bakınca aslında çok seksi olduğunu fark ettim. Otuzlarının ortasında gibi görünüyordu ve terden ıslanmış kömür karası saçları, yanık teni, haşin bir yakışıklılığı vardı. Ama en dikkat çekici yeri gözleriydi. Kapkaraydılar, öyle ki gözbebeğini irisinden ayıramıyordum. O gözlerdeki bakış bir adım geri çekilmeme neden oldu.

"Şey, ıh, bana yardım edebilir misin?" diye kekeledim.

Adam sonunda ağzını açtı. Benden toz olmamı ya da kimlik göstermemi isteyeceğini sandım ama takır takır İtalyanca konuşmaya başladı. En azından ben İtalyanca olduğunu sanıyordum. Tek kelime İtalyanca bildiğim yoktu fakat bir keresinde altyazılı bir İtalyan filmi izlemiştim, o filmde tıpkı onun gibi konuşuyorlardı.

Monoloğunu bitirdiğinde, "Ah," dedim. "Yani... İngilizce bilmiyor musun?"

"İngilizce?" O kadar ağır bir aksanla söyledi ki cevabımı aldım. "İngilizce yok."

Harika. Boğazımı temizledim ve ona derdimi en doğru şekilde nasıl anlatacağımı düşündüm. "Şimdi ben..." Göğsümü

işaret ettim. "Burada çalışıyorum. Bayan Winchester için." Evi işaret ettim. "Yani içeri girmem lazım... içeri." Kapının kilidini işaret ettim. "*İçeri.*"

Kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Harika.

Tam telefonumu çıkarıp Nina'yı arayacaktım ki yan tarafa gidip bir tür düğmeye bastı ve çift kanatlı kapı neredeyse ağır çekimde açıldı.

Kapı tamamen açıldıktan sonra bir an durup yakın gelecekte yaşayacağım eve baktım. İki katı artı bir de tavan arası vardı, Brooklyn'de bir blok edecek kadar geniş bir alana yayılmıştı. Kör edici derecede beyazdı –büyük ihtimalle yeni boyanmıştı– ve çağdaş mimariye benziyordu ama ben ne anlardım ki? Tek bildiğim, burada yaşayan insanların ne yapacaklarını bilmedikleri kadar çok paraları varmış gibi göründüğüydü.

Valizlerimden birini almak için uzandım ama adam benden önce davranarak ikisini birden kolaylıkla aldı ve benim için evin kapısına kadar taşıdı. Valizler çok ağırdı –arabam dışında sahip olduğum her şey onların içindeydi– bu yüzden taşıma işini hallettiği için minnettardım.

"*Gracias*[1]," dedim.

Bana tuhaf tuhaf baktı. Hımm, bu İspanyolcaydı galiba. Aman neyse.

Göğsümü işaret ederek, "Millie," dedim.

"Millie." Anlayarak başıyla onayladı, sonra kendi göğsünü işaret etti. "Ben Enzo."

Beni anlamayacağını bile bile, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Ama Tanrı aşkına burada yaşıyor ve çalışıyorsa *biraz olsun* dil öğrenmiş olmalıydı.

"*Piacere di conoscerti*[2]," dedi.

---

1 (İtl.) Teşekkürler –*ç.n.*

2 (İtl.) Tanıştığımıza memnun oldum –*ç.n.*

Ancak başımla onaylayabildim. Bahçıvanla arkadaşlık kuramayacağımız belliydi.

Ağır İtalyan aksanıyla, "Millie," diye tekrarladı. Bir şey söylemek istiyordu ama zorlanıyordu. "Sen..."

İtalyanca bir kelime söyledi fakat ön kapının açıldığını duymamızla bahçeye geri dönüp toprağı kazmaya devam etmesi bir oldu. Söylediği kelimeyi ancak şöyle böyle duyabilmiştim. *Pericolo.* Artık ne demekse. Belki de kola istiyordu. *Peri kola, şimdi misket limonlusu da var!*

"Millie!" Nina beni gördüğüne çok sevinmişe benziyordu. O kadar ki boynuma atılıp bana sımsıkı sarıldı. "İşi kabul etmene *çok* sevindim. Seninle aramızda bir *bağ* varmış gibi hissediyorum. Anlıyor musun?"

Tam da düşündüğüm gibiydi. "Önsezilerine" güvendiği için hakkımda araştırma yapma gereği duymamıştı. Artık tek yapmam gereken ona, bana güvenmemesi için sebep vermemekti. Dört dörtlük bir çalışan olmalıydım. "Evet, anlıyorum çünkü hislerimiz karşılıklı."

"Haydi durma öyle, içeri gel!"

Beni dirseğimden tutup eve sokarken iki valizimle yürümekte zorlandığımın farkında değildi. Gerçi bana yardım etmesini beklemiyordum, bunu yapmak aklına bile gelmezdi.

İçeriye girer girmez evin buraya ilk gelişimden farklı bir durumda olduğunu fark ettim. Hem de *çok* farklı bir durumdaydı. Mülakat için geldiğimde Winchester evi tertemizdi, bal dök yala derecesinde temizdi hatta. Ama şu anda ahıra benziyordu. Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde, içinde farklı miktarlarda yapış yapış sıvı olan altı bardak, bir düzine kadar buruş buruş gazete ve dergi, bir de yırtık pizza kutusu vardı. Odanın dört bir yanına kıyafetler ve çöpler saçılmıştı, dünkü akşam yemeğinin kalıntıları hâlâ yemek masasının üzerindeydi.

"Senin de görebildiğin gibi," dedi Nina, "tam zamanında geldin!"

Nina Winchester pasaklıydı demek; *onun* sırrı da bu olmalıydı. Burayı içinde yaşanabilir hâle getirmek saatlerimi alacaktı. Belki de günlerimi. Ama sorun değildi, ne zamandır şöyle sıkı bir şekilde çalışmak için can atıyordum. Ayrıca bana ihtiyacı olması hoşuma gidiyordu. Onun için ne kadar paha biçilmez olursam gerçeği öğrendiğinde –ya da öğrenirse– beni kovması o kadar zor olurdu.

"Valizlerimi yukarı bırakıp geleyim," dedim. "Sonra hemen ortalığı toplarım."

Nina mutlulukla içini çekti. "Sen bir mucizesin, Millie. *Çok* teşekkür ederim. Ah, unutmadan..." Mutfak tezgâhının üzerindeki çantasını alıp içini karıştırdı ve sonunda iPhone'un en yeni modelini çıkardı. "Sana bunu aldım. Çok eski bir telefon kullanıyorsun. Sana ulaşmam gerektiğinde elinde güvenilir bir iletişim aracın olsun isterim."

Yepyeni iPhone'u tereddütle elime aldım. "Vay canına. Çok cömertsin ama faturalı hatta gücüm yet..."

Elini savurdu. "Seni aile tarifemize ekledim. Bedava sayılır."

Bedava sayılır mı? İçimden bir ses onun bedava kavramıyla benim bedava kavramımın birbirinden çok farklı olduğunu söylüyordu.

Ben daha fazla itiraz edemeden arkamdaki merdivenden ayak sesleri geldi. Dönüp baktığımda gri takım elbiseli bir adam basamakları iniyordu. Beni görünce sanki varlığım onu şoka uğratmış gibi son basamakta birdenbire durdu. Valizlerimi görünce gözleri daha da irileşti.

"Andy!" diye seslendi Nina. "Gel, Millie'yle tanış."

Demek ki bu adam Andrew Winchester'dı. İnternette Winchester ailesini araştırırken net servetini görünce gözlerim yuvalarından fırlamıştı. O dolar işaretlerini gördükten

sonra ev sineması ve mülkün çevresinin kapalı olması mantıklı gelmeye başlamıştı. Babasının başarılı şirketinin başına geçmiş ve o zamandan bu yana kârını iki katına çıkarmış bir iş insanıydı. Ama yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa ev meselelerinde karısının sözü geçiyordu ve karısı da ona yatılı temizlikçi tuttuğunu söylemeyi tamamen unutmuştu.

"Merhaba..." Bay Winchester kaşlarını çatarak oturma odasına girdi. "Millie, değil mi? Kusura bakma, unutmuşum..."

"Andy, sana ondan bahsetmiştim!" Başını yana yatırdı. "Temizlik, yemek ve Cecelia konusunda bana yardımcı olacak birini işe almamız gerektiğini söylemiştim. Söylediğimden eminim."

"Ah, evet." Bay Winchester'ın yüzü nihayet gevşedi. "Hoş geldin, Millie. Yardıma kesinlikle ihtiyacımız var."

Bana elini uzattı. İnanılmaz yakışıklı olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Delici bakışları olan kahverengi gözler, kızıl-kahverengi gür saçlar ve çenesinde seksi küçük bir çukur... Dahası, karısından katbekat daha çekici olduğunu fark etmemek de imkânsızdı; hem de karısının kusursuz kişisel bakımına rağmen. Bu durum bana biraz tuhaf geldi. Sonuçta adam para içinde yüzüyordu. İstediği her kadına sahip olabilirdi. Kendine hayat arkadaşı olarak yirmi yaşında bir süper model seçmediği için ona saygı duydum.

Yeni telefonumu kot pantolonumun cebine koyup elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Winchester."

"Lütfen." Bana içtenlikle gülümsedi. "Bana Andrew de."

O bunu söylerken Nina'nın yüzünden acayip bir ifade geçti. Dudakları seğirdi, gözleri kısıldı. Ama nedenini anlayamadım. Kendisi de ona adıyla hitap etmemi söylemişti. Hem Andrew Winchester'ın beni süzdüğü pek söylenemezdi. Gözlerini saygılı biçimde gözlerimden ayırmıyor, hatta boynumdan aşağısına bakmıyordu. Görülecek bir şey de yoktu

zaten; bugün sahte gözlük takma zahmetine girmediysem de ilk iş günüm için sade bir bluz ve rahat mavi kotumu giymiştim.

"Neyse," diye araya girdi Nina, "senin ofise gitmen gerekmiyor mu, Andy?"

"Ah, evet." Gri kravatını düzeltti. "Dokuz buçukta şehir merkezinde toplantım var. Acele etsem iyi olacak."

Nina'yı dudaklarından uzun uzun öptü ve omzunu sıktı. Gördüğüm kadarıyla gayet mutlu bir evlilikleri vardı. Ayrıca net serveti sekiz basamaklı olan bir adam için Andrew son derece alçakgönüllü birine benziyordu. Kapıdan karısına öpücük atması çok tatlıydı; o, karısını seven bir adamdı.

Kapı kapandıktan sonra Nina'ya, "Kocan iyi birine benziyor," dedim.

Az önce gözlerinde gördüğüm karanlık, şüpheci bakış yeniden belirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şey, evet," diye kekeledim. "Yani şey... kaç yıldır evlisiniz?"

Bana dalgın dalgın baktı. Ama soruma cevap vermek yerine, "Gözlüğüne ne oldu?" diye sordu.

"Efendim?"

Tek kaşını kaldırdı. "Mülakata geldiğinde gözlük takıyordun, öyle değil mi?"

"Ah." Olduğum yerde kıpırdandım. Gözlüğün sahte olduğunu, sırf daha zeki ve ciddi, aynı zamanda daha az çekici ve göz korkutucu görünmek için taktığımı itiraf etmek istemiyordum. "Ben... şey, bugün lenslerimi taktım."

"Öyle mi?"

Neden yalan söylediğimi bilmiyordum. Gözlüğe o kadar da ihtiyacım olmadığını söylesem yeterdi. Oysa kazdığım çukuru daha da derinleştirerek bir de lens taktığım yalanını uydurmuştum. Nina'nın göz bebeklerime dikkatle bakarak lensleri aradığını hissedebiliyordum.

Sonunda, "Bu... sorun olur mu?" diye sordum.

Sağ gözünün altındaki bir kas seğirdi. Bir an için bana defolup gitmemi söyleyeceğinden korktum. Ama sonra yüzü gevşedi. "Tabii ki olmaz! Ben sadece o gözlükle *çok* sevimli göründüğünü düşünüyordum. Çok çarpıcı bir gözlük, daha sık takmalısın."

"Tabii, olur..." Titreyen elimle valizlerimden birinin sapını kavradım. "Eşyalarımı yukarıya çıkarayım da bir an evvel temizliğe başlayayım."

Nina ellerini birbirine vurdu. "Harika fikir!"

Tavan arasına gitmek için merdivenleri çıkarken Nina yine valizlerime yardım etme teklifinde bulunmadı. İkinci kat merdivenini yarıladığımızda kollarım kopacakmış gibi hissediyordum ama Nina'nın soluklanmam için bana zaman tanımaya niyeti yok gibiydi. Yeni odama girip valizleri yere bıraktığımda derin bir oh çektim. Nina ipi çekerek küçücük yaşam alanımı aydınlatan iki lambayı yaktı.

"Umarım sorun yoktur," dedi. "Buranın mahremiyetini tercih edersin diye düşündüm, tabii bir de kendine ait banyonun olmasını."

Belki de yayla gibi misafir odası boşta dururken bu temizlik dolabından hallice tavan arasında yaşayacak olmamdan suçluluk duyuyordu. Ama benim için sorun yoktu. Arabamın arka koltuğundan daha büyük her yer benim gözümde saraydı. Bu gece burada uyumak için sabırsızlanıyordum. Bu oda için gerçekten minnettardım.

"Benim için mükemmel," dedim içtenlikle.

Yatak, şifonyer ve kitaplığa ek olarak ilk gelişimde fark etmediğim bir şey gözüme çarptı. Aşağı yukarı otuz santim boyunda bir mini buzdolabıydı bu. Duvardaki prize takılıydı ve ritmik bir sesle vızıldıyordu. Çömelip kapağını açtım.

İki küçük rafı vardı. Üst rafında üç küçük şişe su bulunuyordu.

Nina ciddiyetle, "Susuz kalmamak önemli," dedi.

"Doğru..."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. "O senin buzdolabın ve içine istediğini koyabilirsin. Ben açılış olsun diye su koydum."

"Teşekkürler." Tuhaf değildi. Bazıları yastık üzerine naneli şeker koyardı. Nina üç küçük şişe su bırakmıştı.

"Neyse..." Ellerini tertemiz olmasına rağmen bacaklarına sildi. "Ben seni yalnız bırakayım da eşyalarını yerleştir, sonra temizliğe başlarsın. Bu sırada ben de yarınki OAB toplantısına hazırlanacağım."

"OAB?"

"Okul Aile Birliği." Birden yüzü aydınlandı. "Başkan yardımcısıyım."

"Harika," dedim çünkü duymak istediği buydu. Onun gönlünü hoş etmek çok kolaydı. "Ben şimdi hızlıca yerleşip temizliğe girişeceğim."

"Çok teşekkür ederim." Parmakları kısacık bir anlığına çıplak koluma değdi; sıcak ve kuruydular. "Seni Tanrı gönderdi, Millie. Burada olduğun için çok mutluyum."

O, odadan çıkarken elimi kapı topuzuna koydum. İşte o zaman buraya ilk girdiğimden beri beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark ettim. Fark etmemle de başımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayıldı.

"Nina?"

"Hımm?"

"Neden..." Boğazımı temizledim. "Neden bu oda içeriden değil de *dışarıdan* kilitleniyor?"

Nina bunu yeni fark etmiş gibi kapı topuzuna baktı. "Ah! Çok özür dilerim. Eskiden bu odayı depo alanı olarak

kullanırdık, dolayısıyla da dışarıdan kilitleniyordu. Ama sonra burayı çalışan odasına çevirttim, demek ki kilit öyle kalmış."

Biri isterse beni kolaylıkla içeri kilitleyebilirdi. Üstelik içeride sadece evin arka tarafına bakan o küçük pencere vardı. Yani bu oda ölüm tuzağı olabilirdi.

İyi ama neden biri beni içeri kilitlemek isteyecekti ki?

"Odanın anahtarını alabilir miyim?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Yedeğini alabilirsem çok sevinirim."

Açık mavi gözlerini kıstı. "Neden? Odanda bilmemizi istemediğin bir şey mi saklayacaksın?"

Ağzım açık kaldı. "Ben... Hayır tabii ki ama..."

Başını geriye atarak güldü. "Şaka yapıyorum. Burası senin odan, Millie! Anahtar istiyorsan alacaksın. Söz veriyorum."

Bazen Nina çift kişilikliymiş gibi hissediyordum. Göz açıp kapayıncaya kadar davranışları değişebiliyordu. Şaka yaptığını söylemişti ama ben bundan o kadar da emin değildim. Yine de üzerinde durmadım. Umutsuz durumdaydım ve bu iş benim için Tanrı'nın bir lütfuydu. Kıymetini bilecektim. Ne olursa olsun Nina Winchester'a kendimi sevdirecektim.

O gittikten sonra arkasından kapıyı kapattım. Kilitlemek isterdim ama tabii ki yapamazdım.

Kapıyı kapatırken tahtanın üzerinde çizgiler olduğunu gördüm. Omzumun hizasında, yukarıdan aşağı inen ince, pütürlü çizgiler. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Neredeyse şeye benziyorlardı...

Tırnak izlerine.

Sanki biri kapıyı kazımış gibi.

Dışarı çıkmaya çalışırken.

Hayır, bu çok saçmaydı. Paranoyaklık ediyordum. Bazen eski tahtalar çizilebiliyordu. Bunda kötüye yoracak bir şey aramamalıydım.

Birdenbire oda katlanılmaz biçimde sıcak ve bunaltıcı gelmeye başladı. Köşedeki küçük ısıtıcı sayesinde kışları rahat ederdim ama yaz aylarında içeriyi serinletecek hiçbir şey yoktu. Bir vantilatör alıp pencerenin önüne yerleştirmem gerekecekti. Arabamdan bir hayli büyük olsa bile yine de küçük bir odaydı; burayı ardiye olarak kullanmalarına şaşmıyordum. Şifonyerin çekmecelerini açarak büyüklüklerine baktım. Odada küçük bir gardırop vardı, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen elbiselerimi ancak alırdı. Birkaç askı ve mavi küçük bir kova dışında içi boştu.

İçeriyi havalandırmak için küçük pencereyi açmaya çalıştım ama kıpırdamadı bile. Gözlerimi kısarak daha yakından baktım. Parmaklarımı çerçevesinde gezdirdim. Boyayla kaplanarak yerine sabitlenmiş gibi görünüyordu.

Pencerem vardı ama açılmıyordu.

Nina'ya sorabilirdim ancak daha ilk günden şikâyet etmeye başlamış gibi görünmek istemiyordum. Belki haftaya söyleyebilirdim. Açılabilen bir penceremin olmasını istemek çok da abartılı bir istek sayılmazdı.

Bahçıvan Enzo şimdi arka bahçedeydi. Bu sefer çim biçme makinesiyle çalışıyordu. Bir an durup kaslı koluyla alnındaki teri sildi ve sonra başını kaldırıp yukarı baktı. Pencerede beni görünce tıpkı onunla ilk tanıştığımızda yaptığı gibi başını salladı. Ben eve girmeden önce bana tıslarcasına söylediği İtalyanca kelimeyi hatırladım. *Pericolo.*

Yeni telefonumu cebimden çıkardım. Dokunuşumla ekran açıldı ve mesaj, arama ve hava durumu simgeleriyle doldu. Ben tutuklandığımda bu cep telefonları yaygın değildi, çıktıktan sonra da almaya param yetmemişti. Ama hapisten çıkınca gittiğim ilk sosyal rehabilitasyon merkezinde birkaç kızda bunlardan vardı, yani nasıl kullanacağımı biliyordum. Hangi simgenin tarayıcıyı açtığını biliyordum.

Arama çubuğuna yazdım: *Pericolo çevirisi*. Tavan arasında sinyal zayıf olmalıydı çünkü sayfanın yüklenmesi çok uzun sürdü. Neredeyse bir dakika geçtikten sonra *pericolo*nun çevirisi nihayet ekranda belirdi:

Tehlike.

DÖRT

Sonraki yedi saati temizlik yaparak geçirdim.

Nina uğraşsa evi bu kadar pisletemezdi. Bütün odalar leş gibiydi. Sehpanın üzerindeki pizza kutusunda hâlâ iki dilim pizza vardı ve kutunun dibine yapış yapış, leş kokulu bir şey dökülmüştü. Bu dökülen şey kutudan sızınca kutu sehpayla âdeta kaynaşmıştı. Bir saat ıslatıp beklettikten, yarım saat de var gücümle ovaladıktan sonra ancak temizleyebilmiştim.

Mutfak hepsinden beterdi. İçeride çöp kutusuna ek olarak ağzına kadar dolu, hatta taşan iki çöp poşeti daha vardı. Birinin altı delinmişti, dışarı çıkarmak için kaldırdığımda bütün çöpler yere döküldü. Üstelik iğrenç ötesi kokuyordu. Öğürdüm ama öğle yemeğimi çıkarmadım.

Lavabonun içi bulaşık doluydu, Nina neden bunları son model bulaşık makinesine dizmedi diye düşünürken bulaşık makinesini açmamla onun da ağzına kadar bulaşık dolu olduğunu gördüm. Bu kadın tabakları bulaşık makinesine dizmeden önce pisliğini akıtmak gerektiğine *inanmıyordu*. Gerçi görünüşe bakılırsa makineyi *çalıştırmaya* da inanmı-

yordu. İşim bitene kadar makineyi tam üç kere çalıştırmak zorunda kaldım. Günler öncesinden kalan yemeklerin diplerine yapıştığı tencereleri de ayrı yıkamam gerekti.

Akşamüzerine doğru mutfağı hiç değilse yeniden girilebilir hâle getirmiştim. Kendimle gurur duyuyordum. Bardan kovulduğumdan beri (tamamen haksız yere kovulmuştum ama son zamanlarda hayatım başıma gelen haksızlıklardan ibaretti) ilk kez işte yoğun bir gün geçiriyordum ve bu yüzden kendimi harika hissediyordum. Tek istediğim burada çalışmaya devam etmekti. Bir de odamda açılabilen bir penceremin olmasıydı.

"Sen kimsin?"

Son yıkanan bulaşıkları yerlerine yerleştirirken duyduğum sesle irkildim. Arkamı döndüğümde Cecelia açık mavi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Üzerindeki beyaz dantelli elbiseyle oyuncak bebeğe benziyordu. Oyuncak bebek derken, *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaki insanları öldüren, ürkünç, konuşan bebekten bahsediyordum.

Geldiğini görmemiştim bile. Ayrıca Nina ortalıkta görünmüyordu. Durduk yere nereden çıkmıştı? Bu kısım, Cecelia'nın aslında on yıl önce öldüğünü ve karşımda duranın onun hayaleti olduğunu anladığım yerse işi bırakıyordum.

Tamam, bırakmıyordum ama zam isteyebilirdim.

"Merhaba, Cecelia!" dedim neşeyle. "Ben Millie. Bundan böyle evinizde çalışacağım; ortalığı temizleyecek ve annen istediğinde seninle ilgileneceğim. Umarım birlikte çok eğleniriz."

Cecelia açık renkli gözlerini kırpıştırdı. "Acıktım."

Onun acıkan, susayan, huysuzlanan ve tuvalete giden normal bir çocuk olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. "Ne yemek istersin?"

"Bilmem."

"Peki, ne tür şeyler seversin?"

"Bilmem."

Dişlerimi sıktım. Ürkütücü küçük kızdan sinir bozucu küçük kıza dönüşmüştü. Ama daha yeni tanışıyorduk. Birkaç hafta içinde kanka olacağımızdan emindim. "Tamam, ben sana atıştırmalık bir şeyler hazırlarım."

Başıyla onaylayıp mutfak adasını çevreleyen yüksek taburelerden birine tırmandı. Gözleri hâlâ içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu; sanki tüm sırlarımı okuyabiliyormuş gibi. Keşke karşımda beni izleyeceğine oturma odasına gidip devasa televizyonunda çizgi film izleseydi.

"Ee, televizyonda ne izlemekten hoşlanırsın?" diye sordum imayı anlamasını umarak.

Ona hakaret etmişim gibi yüzünü ekşitti. "Okumayı tercih ederim."

"Harika! Ne okursun?"

"Kitap?"

"Hangi kitapları okursun?"

"İçinde kelimeler yazan kitapları."

Demek böyle olacak, Cecelia. Peki, kitaplardan konuşmak istemiyorsa konuyu değiştirebilirdim. "Okuldan mı geliyorsun?" diye sordum.

Bana boş boş baktı. "Başka nereden geleceğim?"

"İyi ama... eve nasıl geldin?"

Bıkkınlıkla ofladı. "Lucy'nin annesi beni baleden alıp eve bıraktı."

On beş dakika kadar önce Nina'nın sesini üst katta duymuştum, yani evde olmalıydı. Cecelia'nın geldiğini haber vermeli miydim? Ama onu rahatsız etmek istemiyordum, hem iş tanımımda Cecelia'yla ilgilenmek de vardı.

Neyse ki Cecelia bana olan ilgisini yitirmiş, toz pembe sırt çantasını karıştırıyordu. Kilerde bir paket kraker ve bir kavanoz fıstık ezmesi buldum. Eskiden annemin yaptığı gibi fıstık ezmesini krakerlerin üzerine sürdüm. Annemin

benim için defalarca kez yaptığı şeyi yapmak biraz nostaljik hissetmeme neden oldu. Biraz da üzgün. Beni öyle yüzüstü bırakacağını hiç düşünmemiştim. *Buraya kadar, Millie. Bu, bardağı taşıran son damlaydı.*

Krakerlerin üzerine fıstık ezmesi sürmeyi bitirince muz dilimleyip her krakerin üzerine birer dilim koydum. Fıstık ezmesi ile muz birleşimine bayılıyordum.

"İşte hazır!" Tabağı mutfak adasının üzerine koyup Cecelia'ya doğru ittim. "Fıstık ezmeli ve muzlu krakerler!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fıstık ezmesi ve muz mu?"

"İnan bana, bayılacaksın."

"Benim fıstık ezmesine alerjim var!" Yanakları pespembe oldu. "Fıstık ezmesi beni öldürebilir! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Rengim attı. Nina kızının herhangi bir alerjisi olduğundan bahsetmemişti. Üstelik kilerlerinde fıstık ezmesi vardı! Kızının bu denli ciddi bir alerjisi varsa neden evde fıstık ezmesi bulunduruyordu?

Cecelia, "Anneciğim!" diye bağırarak merdivene koştu. "Hizmetçi fıstık ezmesiyle bana zarar vermeye çalıştı! Yardım et, anneciğim!"

Aman Tanrım.

"Cecelia!" diye kızdım. "Yanlışlıkla oldu! Alerjin olduğunu bilmiyordum ve..."

Ama Nina merdiveni koşarak inmeye başlamıştı bile. Evdeki dağınıklığın aksine kendisi başka bir beyaz etek-bluz kombininin içinde kusursuz görünüyordu; beyaz onun rengiydi. Anlaşılan Cecelia'nın da öyleydi. Evle uyum içindeydiler.

Nina son basamağa indiğinde, "Ne oluyor?" diye haykırdı.

Cecelia'nın kendini annesinin kucağına atıp kollarını vücuduna dolamasını yüzümü buruşturarak izledim. "Bana

fıstık ezmesi yedirmeye çalıştı, anneciğim! Ona alerjim olduğunu söyledim ama beni dinlemedi."

Nina'nın açık renkli teni kıpkırmızı kesildi. "Bu doğru mu, Millie?"

"Ben..." Boğazım kurumuştu. "Alerjisi olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

Nina kaşlarını çattı. "Sana alerjilerini söylemiştim, Millie. Bu yaptığın kabul edilemez."

Söylememişti. Cecelia'nın fıstık ezmesine alerjisi olduğuna dair tek kelime etmemişti. Her türlü bahse girerdim. Söylemiş olsa bile *neden* kilerde fıstık ezmesi bulunduruyordu? Üstelik hemen el altındaydı!

"Çok özür dilerim." Boğazımdaki yumruya aldırış etmeden konuştum. "Aklımdan çıkmış olmalı. Bir daha böyle bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Cecelia şimdi hüngür hüngür ağlarken Nina ona sıkıca sarılmış sarı saçlarını okşuyordu. Bir süre sonra Cecelia'nın hıçkırıkları kesildi ama annesine sarılmaya devam etti. Yüreğim vicdan azabıyla sızladı. Ebeveynlerine sormadan çocuklara yiyecek bir şey vermemek gerektiğini biliyordum. Burada hata bendeydi, üstelik Cecelia o kadar dikkatli olmasaydı başına korkunç bir şey gelebilirdi.

Nina derin bir nefes aldı. Bir anlığına gözlerini yumdu, sonra yeniden açtı. "Tamam. Ama lütfen bir daha bu kadar önemli bir şeyi unutma."

"Unutmayacağım. Yemin ederim." Ellerimle oynadım. "Kilerde bulduğum fıstık ezmesini atmamı ister misin?"

Bir müddet sessiz kaldı. "Hayır, atmasan daha iyi. Lazım olabilir."

Son karar onundu. O hayati tehlike oluşturan fıstık ezmesini evinde tutmak istiyorsa kendisi bilirdi. Ben bir daha asla kullanmayacaktım.

"Bu arada," diye ekledi, "yemek ne zaman hazır olur?"

Yemek mi? Yemek yapmam mı gerekiyordu? Nina ikimiz arasında hiç gerçekleşmemiş başka bir konuşma daha mı hayal etmişti? Ama fıstık ezmesi fiyaskosundan sonra üstelemeyecektim, buzdolabında bir şeyler bulurdum.

"Yedi iyi mi?" dedim. Üç saat bana yeter de artardı bile.

Nina başıyla onayladı. "Yemeğe fıstık ezmesi koymayacaksın, değil mi?"

"Hayır, tabii ki koymayacağım."

"Lütfen bir daha unutma, Millie."

"Unutmam. Peki, alerjisinin ya da... hassasiyetinin olduğu başka bir şey var mı?"

Cecelia'nın yumurtaya alerjisi var mıydı mesela? Arı sokmasına? Fazla ödev yapmaya? Yeniden hata yapma riskini göze alamazdım.

Nina başını sallarken Cecelia gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü annesinin göğsünden kaldırıp bana ters ters baktı. Onunla iyi bir başlangıç yapmamıştık ama bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulacaktım. Ona brownie filan yapabilirdim, çocuklar kolaydı. Yetişkinler daha zordu ama Nina ve Andrew'un da sevgisini kazanmaya kararlıydım.

BEŞ

Saat 18.45'te yemek neredeyse hazırdı. Buzdolabında hâlihazırda marine edilmiş tavuk göğsü bulmuştum; hatta birisi poşetin üzerine pişirme talimatını yapıştırmıştı, ben de talimatta yazanları yapıp fırına atmıştım. Yiyeceklerini üzerlerine tariflerini ekleyen bir yerden alıyor olmalılardı.

Mutfaktan muhteşem kokular yayılırken garaj kapısının kapandığını duydum. Bir dakika sonra Andrew Winchester başparmağıyla kravatının düğümünü gevşeterek içeri girdi. O sırada ocağın başında sos karıştırıyordum. Onu görünce dönüp bir daha baktım, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum.

Bana sırıtarak baktı; gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyordu. "Millie'ydi, değil mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı. "Vay canına. Muhteşem kokuyor."

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

Mutfağı beğeniyle süzdü. "Her yeri temizlemişsin."

"İşim bu."

Güldü. "Doğru diyorsun. İlk günün iyi geçti mi?"

"Evet." Ona fıstık ezmesi fiyaskosundan bahsetmeyecektim. Bilmesine gerek yoktu ama Nina'nın söyleyeceğini düşünüyordum. Kızını neredeyse öldürecek olmamın hoşuna gitmeyeceğinden emindim. "Çok güzel bir eviniz var."

"Bunu Nina'ya borçluyum. Evi o çekip çeviriyor."

Tam da bu sırada Nina mutfağa geldi, üzerinde yine beyaz kıyafetlerinden biri vardı; sadece birkaç saat önce giydiklerini değiştirmişti. Yine kusursuz görünüyordu. Oturma odasını temizlerken şömine rafının üzerinde duran fotoğraflarına bakmıştım. Aralarında Nina'yla Andrew'un yıllar önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve Nina o fotoğrafta çok farklı görünüyordu. Saçları bu kadar sarı değildi, daha az makyajlıydı ve daha gündelik kıyafetler giyiyordu; üstelik en az yirmi kilo daha zayıftı. Neredeyse onu tanıyamayacaktım. Öte yandan Andrew neredeyse hiç değişmemişti.

"Nina." Karısını görünce gözlerinin içi güldü. "Çok güzel görünüyorsun, her zamanki gibi."

Andrew onu kollarının arasına alıp uzun uzun öperken Nina da omuzlarını sahiplenici bir şekilde tutarak göğsüne sokuldu. Ayrıldıklarında başını kaldırıp ona baktı. "Bugün seni çok özledim."

"Ben seni daha çok özledim."

"Ben *seni* daha çok özledim."

Tanrım, kimin kimi daha çok özlediğini daha ne kadar tartışacaklardı? Arkamı dönüp başka şeylerle meşgul oldum. Bu sevgi gösterisine bu kadar yakın olmak utanç vericiydi.

"Ee." İlk çekilen Nina oldu. "İkiniz kaynaşmaya başladınız mı?"

"Hı hı," dedi Andrew. "Ayrıca Millie ne pişiriyorsa muhteşem kokuyor, öyle değil mi?"

Arkama baktığımda Nina mavi gözlerindeki o karanlık bakışla beni izliyordu. Kocasının bana iltifat etmesi hoşuna

gitmemişti. Ama sorunun ne olduğunu anlamıyordum; kocasının ona deli olduğu gün gibi ortadaydı.

"Evet," diye onayladı.

"Nina mutfakta çok kötüdür." Andrew gülerek kolunu Nina'nın beline doladı. "Yemek işi ona kalsa açlıktan ölürüz. Eskiden annem kendisinin ya da aşçısının yaptığı yemekleri getirirdi. Ama babamla birlikte Florida'ya taşındıklarından beri paket servisle hayatta kalmaya çalışıyoruz. Yani hayatımızı kurtardın, Millie."

Nina yarım ağız gülümsedi. Andrew sadece şaka yapıyordu ama hiçbir kadın bir başka kadınla kendi aleyhine kıyaslanmak istemezdi. Andrew bunu bilmiyorsa tam bir aptaldı. Gerçi erkeklerin çoğu aptaldı.

"Yemek on dakikaya hazır," dedim. "Siz oturma odasında dinlenin, hazır olduğunda sizi çağırırım."

Andrew kaşlarını kaldırdı. "Yemekte bize katılmak ister misin, Millie?"

Nina'nın aldığı kesik nefesin sesi mutfakta yankılandı. O bir şey diyemeden hızlıca başımı salladım. "Yok, ben odama çıkıp biraz dinleneceğim. Ama davetin için teşekkür ederim."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

Nina kocasının koluna vurdu. "Andy, kız bütün gün çalıştı. *İşverenleriyle* yemek yemek istemiyor. Yukarı çıkıp arkadaşlarıyla mesajlaşmak istiyor. Öyle değil mi, Millie?"

"Aynen," dedim hiç arkadaşım olmamasına rağmen. En azından hapiste olmayanı yoktu.

Nina'nın aksine Andrew gayet rahat görünüyordu. Karısının beni yemek masasında istemediğinden bihaber, sadece kibarlık etmeye çalışıyordu. Nina'nın beni istememesi sorun değildi. Benden rahatsızlık duymasına sebep olacak hiçbir şey yapmak istemiyordum. Tek arzum, etliye sütlüye bulaşmadan işimi yapmaktı.

ALTI

Bacaklarımı uzatarak uyumanın ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuştum.

Tamam, karyolam pek de ahım şahım değildi. Şiltesi yumru yumruydu ve azıcık bile kıpırdasam yayları gıcırdıyordu. Ama arabamdan *çok* daha iyiydi. Daha da iyisi, gece gitmem gerekirse tuvalet hemen yanımdaydı! Artık dinlenme tesisi bulacağım diye saatlerce araba sürmek ve mesanemi boşaltırken elimde biber gazı tutmak zorunda değildim. Artık biber gazına ihtiyacım bile yoktu.

Normal bir yatakta yatmak o kadar güzeldi ki başımı yastığa koyar koymaz uyumuştum.

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Panikle doğrularak nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. Tek bildiğim arabamda olmadığımdı. Son günlerde olanları hatırlamam birkaç saniye sürdü: Nina burada çalışmamı teklif etmişti, arabamdan taşınmıştım, gerçek bir yatakta uyumuştum.

Nefesim yavaş yavaş normale döndü.

Yatağımın yanındaki şifonyerin üzerinden Nina'nın verdiği telefonu aldım. Saat 03.46'ydı. Henüz kalkma vakti değildi yani. Gözlerim küçük camdan içeri dolan ay ışığına alışırken kaşındıran battaniyeyi üzerimden atıp bacaklarımı karyoladan sarkıttım. Tuvalete gidecek, sonra yeniden uyumaya çalışacaktım.

Küçük odamın halısız döşeme tahtaları attığım her adımda gıcırdıyordu. Bir an durup esneyerek gerindim, gerinirken parmak uçlarım neredeyse tavandaki lambalara değecekti. Bu oda bana kendimi devmişim gibi hissettiriyordu.

Kapının topuzunu tutup çevirdim ve...

Dönmedi.

Nerede olduğumu anladığım anda vücudumu terk eden panik hızla geri döndü. Kapı kilitliydi. Winchesterlar beni bu odaya kilitlemişlerdi. *Nina* beni bu odaya kilitlemişti. Ama neden? Bütün bu olanlar sapkın bir oyundan mı ibaretti yoksa? Burada tutsak edebilecekleri bir eski hükümlü mü arıyorlardı, kimsenin yokluğunu fark etmeyeceği birini? Kapının üzerindeki çiziklere dokunarak burada en son hangi zavallı kadının tutsak olduğunu merak ettim.

Gerçi son bir haftadır yaşadıklarımın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum. Leş gibi mutfağa rağmen bu, hayalimdeki işti. Nina'nın sabıka kaydı sorgulaması yapmadan işe almayacağını biliyordum. Yokluğumu kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek beni buraya kilitlemiş olmalıydı.

On yıl öncesine giderek hapishanedeki ilk gecemde hücremin kapısının kapatılışını hatırladım. Oranın uzunca bir süre evim olacağını biliyordum. Bir gün dışarı çıkarsam kendimi bir daha asla tutsak olacağım bir duruma sokmayacağıma yemin etmiştim. Oysa çıkalı daha bir yıl olmadan yine tutsak olmuştum.

Ama telefonum vardı, 911'i arayabilirdim.

Şifonyerin üzerine bıraktığım telefonu aldım. Sabah biraz çekiyordu ama şimdi sinyal alınamıyordu. Ekranın köşesinde hiç çubuk yoktu.

Burada mahsur kalmıştım. Arka bahçeye bakan, açılmayan küçücük bir pencereyle.

Ne yapacaktım?

Topuzunu yeniden tutarken kapıyı kırıp kıramayacağımı düşündüm. Ama topuzu sertçe çevirdiğimde bu sefer döndü.

Ve kapı açıldı.

Kendimi koridora attığım gibi hızlı hızlı nefesler aldım. Bir süre orada durarak kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Aslında odaya hiç kilitlenmemiştim. Nina'nın beni burada tutsak etmek gibi delice bir planı yoktu. Sadece kapı sıkışmıştı.

Yine de kafamın içindeki o huzursuz edici sesten bir türlü kurtulamıyordum. Hâlâ yapabiliyorken buradan kaçıp gitmemi söylüyordu.

YEDİ

Sabah aşağı indiğimde Nina sistematik bir şekilde mutfağı tahrip ediyordu.

Tezgâhın altındaki dolaptan bütün tencere ve tavaları çıkarmıştı. Lavabonun üzerindeki dolaptan tabak çanakların yarısını indirmişti ve büyük kısmı kırılmış hâlde yerdeydi. Şimdi buzdolabına geçmişti, yiyecekleri gelişigüzel yere fırlatıyordu. Bir kutu sütü alıp yere çalmasını şaşkınlık içinde izledim. Süt hemen dökülmeye başlayarak tencere, tava ve kırık tabakların etrafında beyaz bir göl oluşturdu.

Çekinerek, "Nina?" dedim.

Elinde bir bagelle olduğu yerde kaldı. Sonra birden dönüp, "Nerede?" diye sordu.

"Ne... *ne* nerede?"

"Notlarım!" Acı dolu bir çığlık kopardı. "Bu akşamki OAB toplantısı için hazırladığım notları tezgâhın üzerine koymuştum! Ama şimdi bulamıyorum! Ne yaptın onları?"

Birincisi, notlarının *buzdolabında* olabileceğini nereden çıkarmıştı? İkincisi, onları atmadığımdan emindim. Yani yüzde

doksan dokuz emindim. Tezgâhın üzerinde buruşuk bir kâğıt parçası görüp çöp olduğunu sanarak atmış olma ihtimalim var mıydı? Evet. Bu olasılığı göz ardı edemezdim. Ama çöp olmayan şeyleri atmamaya bir hayli özen göstermiştim. Dürüst olmak gerekirse neredeyse her şey çöptü.

"Notlarına bir şey yapmadım," dedim.

Nina ellerini beline koydu. "*Yürüyerek* çıkıp gittiler mi yani?"

"Hayır, ben öyle demedim." Ona doğru temkinli bir adım attığımda spor ayakkabımın altında tabak kırıkları çatırdadı. Buraya yalın ayak gelmemeyi aklımın bir köşesine yazdım. "Ama belki başka bir yere koymuşsundur?"

"Hayır!" diye tersledi. "Tam *buraya* koydum." Elini tezgâha vurmasıyla yerimden sıçradım. "Tezgâhın üzerine. Ama şimdi yok! Buhar olup uçtu sanki!"

Tüm bu şamata Andrew Winchester'ın dikkatini çekti. Nasıl mümkün olabildiğini bilmiyordum ama onu dün olduğundan bile daha yakışıklı gösteren koyu renkli bir takım elbiseyle mutfağa girdi. Belli ki gelmeden önce kravatını bağlıyordu ama yerdeki dağınıklığı görünce eli düğümün üzerinde donakaldı.

"Nina?"

Nina dönüp kocasına baktığında gözleri dolmuştu. "Millie bu akşamki toplantı için hazırladığım notları çöpe atmış!"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama boşunaydı. Nina notlarını attığımdan emindi ki böyle bir olasılık vardı. Peki ama madem o kadar önemliydiler, neden mutfak tezgâhına bırakmıştı? Üstelik mutfağın dünkü hâli içler acısıydı.

"Kötü olmuş." Andrew kollarını açınca Nina hemen göğsüne sokuldu. "Ama notlarının bir kısmı bilgisayarında kayıtlı değil miydi?"

Nina kocasının pahalı takım elbisesine doğru burnunu çekti. Muhtemelen her yerine sümük bulaştırıyordu ama Andrew bunu sorun ediyor gibi görünmüyordu. "Bir kısmı. Ama çoğunu yeniden yazmam gerekecek."

Sonra bana dönüp suçlayıcı gözlerle baktı.

Masumiyetimi savunmaya çalışmaktan vazgeçtim. Notlarını attığımdan eminse yapılacak en iyi şey özür dilemekti. "Çok özür dilerim, Nina," dedim. "Yapabileceğim bir şey varsa..."

Nina'nın bakışları yerdeki yıkıma kaydı. "Ben sorunu çözerken sen de mutfağımda yarattığın bu iğrenç dağınıklığı toplayabilirsin."

Bunu söyledikten sonra bir hışımla mutfaktan çıktı. Ayak sesleri uzaklaşırken dökülen sütle ve yerde yuvarlanan yirmiye yakın üzüm tanesi ile birbirine karışan bunca kırık tabak çanağı nasıl temizleyeceğimi düşündüm. Üzüm tanelerinden biri üstüne basınca spor ayakkabımın tabanına yapıştı.

Andrew mutfakta kalmış, dağınıklığa bakarak başını sallıyordu. Şimdi Nina yokken bir şey söyleme ihtiyacı duydum. "Bak," dedim. "Notları ben at..."

"Biliyorum," dedi ben kendimi savunamadan. "Nina... sinirli biridir. Ama altın gibi bir kalbi vardır."

"Yaa..."

Koyu renkli ceketini çıkarıp jilet gibi beyaz gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. "Burayı temizlemene yardım edeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Beraber çalışırsak daha çabuk biter."

Mutfağın yanındaki dolabı açıp paspası aldı; yerini bilmesine çok şaşırdım. Hatta temizlik dolabında neyin nerede olduğunu da çok iyi biliyordu. Şimdi anlıyordum ki Nina daha önce de böyle şeyler yapmıştı. Andrew onun pisliğini temizlemeye alışkındı.

Yine de artık ben varken burayı temizlemek onun işi değildi.

"Ben hallederim." Tuttuğu paspası kavrayıp kendime doğru çektim. "Sen üzerini giyinmişsin, hem benim işim bu."

Bir anlığına paspası tutmaya devam etti. Sonra ondan almama izin verdi. "Tamam, teşekkürler, Millie. Çalışkanlığını takdir ediyorum."

En azından birinin takdirine layık görülmüştüm.

Mutfağı temizlerken aklıma Andrew'la Nina'nın şömine rafının üzerindeki fotoğrafı geldi. O fotoğraf ilk birlikte oldukları zamana aitti; evlenmeden öncesine, Cecelia doğmadan öncesine. Çok genç ve çok mutlu görünüyorlardı. Andrew'un Nina'yı hâlâ deli gibi sevdiği aşikârdı ama bir şeyler değişmişti. Hissedebiliyordum, Nina eski Nina değildi.

Ama bunun bir önemi yoktu. Beni ilgilendirmezdi.

SEKİZ

Nina buzdolabının neredeyse yarısını yere boşalttığı için bugün markete gitmem gerekti. Görünüşe bakılırsa yemekleri de ben yapacağım için sepete, birkaç öğün yetecek kadar et ve baharat koydum. Nina kredi kartını cep telefonuma yüklemişti. Satın aldığım her şeyin parası otomatik olarak onların hesaplarından ödenecekti.

Hapisteyken yemek seçeneklerimiz pek heyecan verici değildi. Menü tavuk, hamburger, sosisli, lazanya, burrito ve her seferinde midemi bulandıran garip balık köftesi arasında dönüp dururdu. Yanlarında da dağılıncaya kadar pişirilmiş sebzeler olurdu. Dışarı çıktığımda ne yiyeceğimin hayalini kurardım ama bütçem nedeniyle seçeneklerim hapistekinden iyi sayılmazdı. Sadece indirimdeki şeyleri alabiliyordum ve arabamda yaşamaya başladıktan sonra seçeneklerim daha da kısıtlanmıştı.

Winchesterlar için alışveriş yapmak çok farklıydı. Hiç düşünmeden etin en iyisini almıştım; YouTube'dan nasıl pişirildiğine bakacaktım. Eskiden ara sıra babama et pişirirdim

ama bu yıllar yıllar önceydi. Pahalı malzemeler aldığımda ne yaparsam yapayım zaten güzel olurdu.

Winchester evine döndüğümde arabamın bagajında ağzına kadar dolu dört poşet vardı. Nina'yla Andrew'un arabaları garajdaki iki araçlık yeri dolduruyordu ve Nina bana arabamı garaj yoluna park etmememi söylemişti, dolayısıyla sokağa bırakmak zorunda kaldım. Poşetleri bagajdan indirmeye çalışırken bahçıvan Enzo sağ elinde korkutucu görünüşlü bir bahçe aletiyle bizimkinin yanındaki evden çıktı.

Poşetlerle zorlandığımı görünce bir an tereddüt etti, sonra koşarak yanıma geldi. Bana kaşlarını çatarak baktı. Ağır aksanıyla, "Ben yapar," dedi.

Poşetlerden birini alacaktım ama heybetli kollarıyla dördünü birden yüklenerek giriş kapısına kadar götürdü. Başıyla kapıyı işaret edip sabırla açmamı bekledi. Taşıdığı poşetlerin ağırlığı dört kiloyu bulduğundan hızlıca açtım. Botlarını paspasa sildikten sonra poşetleri mutfağa kadar götürüp tezgâhın üzerine bıraktı.

"*Gracias*," dedim.

Dudakları seğirdi. "Hayır. *Grazie*[3]."

"*Grazie*," diye tekrarladım.

Kaşları çatık hâlde bir müddet mutfakta oyalandı. O sırada ne kadar yakışıklı olduğunu bir kere daha fark ettim; karanlık ve ürkütücü bir yakışıklılığı vardı. Kollarının üst kısmındaki dövmeler tişörtün altında kalıyordu ama yine de birazını görebiliyordum; sağ kolunda kalp içinde "Antonia" yazıyordu. İstese o kocaman kollarıyla beni bir çırpıda öldürebilirdi. Ama içimde bu adamın bana zarar vermek istediğine dair bir his yoktu. Aksine, benim için endişeleniyor gibi görünüyordu.

---

3 (İtl.) Teşekkürler –*ç.n.*

Aklıma geçen gün Nina bizi bölmeden hemen önce söylediği şey geldi. *Pericolo. Tehlike.* Bana ne söylemeye çalışıyordu? Burada tehlikede olduğumu mu düşünüyordu?

Telefonuma çeviri programı indirsem iyi olacaktı. Bana söylemek istediklerini yazardı ve böylece...

Yukarıdan gelen bir ses düşüncelerimi bölerken Enzo kesik bir nefes aldı. "Ben gidiyor," dedi ve der demez de dönüp uzun adımlarla kapıya yürüdü.

Arkasından koştum ama benden çok daha hızlıydı. Ben mutfaktan çıkana kadar o ön kapıdan çıkmıştı.

Oturma odasında öylece dururken poşetleri mi yerleştirsem yoksa onun peşinden mi gitsem karar veremedim. O sırada merdivenlerden inen Nina oturma odasına girerek benim yerime karar vermiş oldu. Beyaz kumaş pantolon giyiyordu. Beyazdan başka bir renk giydiğini hatırlamıyordum; saçlarına yakışıyordu ama bu giysileri temiz tutma derdi beni deli ederdi. Gerçi bundan sonra çamaşır yıkama işi bende olacaktı. Bir daha alışverişe gittiğimde çamaşır suyu almayı aklımın bir köşesine yazdım.

Beni oturma odasında dikilirken görünce kaşları saç hizasına kadar kalktı. "Millie?"

Zoraki gülümsedim. "Efendim?"

"Buradan sesler geldiğini duydum. Misafirin mi vardı?"

"Hayır, öyle bir şey değildi."

"Evimize yabancıları davet edemezsin." Bana kaşlarını çattı. "Misafirin gelecekse bizden izin almalı ve en az iki gün öncesinden haber vermelisin. Ayrıca misafirlerini odanda ağırlamanı istiyorum."

"Gelen bahçıvandı," dedim. "Market poşetlerini taşımama yardım etti. Hepsi bu."

Açıklamamın Nina'yı tatmin etmesini umuyordum ama aksine gözleri karardı. Sağ gözünün altında bir kas seğirdi. "Bahçıvan mı? Enzo mu? İçeri mi girdi?"

"Şey..." Ensemi ovuşturdum. "Adı o mu? Bilmiyorum. Sadece poşetleri mutfağa bıraktı."

Nina yalan bulmaya çalışır gibi yüzümü inceledi. "Onun bir daha eve girmesini istemiyorum. Bahçede çalıştığı için üstü başı pislik içinde. Bu evi temiz tutacağım diye canım çıkıyor."

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim. Enzo eve girmeden önce botlarını silmiş, içeriyi hiç pisletmemişti. Ayrıca hiçbir şey dün eve girdiğimde gördüğüm dağınıklıkla kıyaslanamazdı.

"Beni anlıyor musun, Millie?" diye üsteledi.

"Evet," dedim hızlıca. "Anlıyorum."

Bakışları üzerimde öyle bir gezindi ki durduğum yerde rahatsız olarak kıpırdandım. "Bu arada, neden gözlüğünü hiç takmıyorsun?"

İstemsizce yüzüme dokundum. İlk gün o aptal gözlüğü neden takmıştım ki? Hiç takmamalıydım, dün sorduğunda da hiç yalan söylememeliydim. "Ih..."

Tek kaşını kaldırdı. "Tavan arasındaki banyoya girdiğimde lens solüsyonu görmedim. Eşyalarını karıştırmıyorum ama kızım arabana binecekse önünü iyi görmen gerekir."

"Haklısın..." Terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. En iyisi gerçeği itiraf etmekti. "Mesele şu ki..." Boğazımı temizledim. "Aslında gözlüğe ihtiyacım yok. Mülakatta taktığım gözlük daha çok... süs amaçlıydı. Anlatabiliyor muyum?"

Dudaklarını yaladı. "Anlıyorum. Yani bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Sadece farklılık olsun diye taktım."

"Peki." Mavi gözleri buzdan farksızdı. "Ama sonra gözlüğünü sorduğumda lens taktığını söyledin. Öyle değil mi?"

"Ah." Ellerimle oynadım. "Şey, evet... Evet, o zaman yalan söyledim. Sanırım gözlük yüzünden utanmıştım... Çok özür dilerim."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Lütfen bir daha bana yalan söyleme."

"Söylemeyeceğim. Çok özür dilerim."

Bana uzun uzun baktı, gözlerindeki donuk ifadeyi okuyamadım. Sonra bakışlarıyla âdeta oturma odasını taradı. "Ve lütfen şu odayı temizle. Sana bahçıvanla flört et diye para vermiyorum."

Bunun üzerine ön kapıya gitti ve ardından çarparak çıktı.

DOKUZ

Nina bu akşam OAB toplantısındaydı; yani notlarını çöpe atarak *içine ettiğim* toplantıda. Sonrasında diğer ebeveynlerin birkaçıyla yemek yiyeceğinden beni Andrew ve Cecelia'ya yemek yapmakla görevlendirmişti.

O yokken ev çok daha sessizdi. Nedeninden emin değildim ama onun bütün evi dolduran bir enerjisi vardı. Şu anda mutfakta yalnızdım, tavada fileminyon mühürlüyordum, ardından fırına verecektim ve Winchester evi müthiş bir biçimde sessizdi. Patronum olmasa bu iş dört dörtlüktü.

Andrew'un zamanlaması muhteşemdi; tam etleri fırından çıkarıp tezgâhın üzerine koyduğum sırada eve geldi. Mutfağın kapısından başını uzatarak, "Burası yine müthiş kokuyor," dedi.

"Teşekkürler." Hâlihazırda tereyağı ve kremaya buladığım patates püresine biraz daha tuz ekledim. "Cecelia'ya aşağı inmesini söyler misin? İki kere çağırdım ama..." Aslında üç kere çağırmıştım. Hâlâ cevap vermemişti.

Andrew başıyla onayladı. "Tamamdır."

O, yemek salonuna gidip Cecelia'ya seslendikten kısa bir süre sonra merdivende ayak sesleri duydum. Demek böyle olacaktı.

Et, patates püresi ve yanına da brokoli koyarak iki tabak hazırladım. Cecelia'nın tabağındaki porsiyonlar daha küçüktü ve brokoliyi yemesi için ısrar etmeyecektim. Babası yemesini istiyorsa yedirirdi. Ama sebze eklemeseydim ihmalkârlık etmiş olurdum. Ben küçükken annem akşam yemeklerinin yanına muhakkak sebze eklerdi.

Eminim hâlâ beni yetiştirirken nerede yanlış yaptığını düşünüyordu.

Cecelia yine soluk renkli aşırı şık kıyafetlerinden birini giymişti. Onu normal çocuk kıyafeti giyerken hiç görmemiştim ve bu bana çok yanlış geliyordu. Bu tarz kıyafetlerin içinde oyun oynanmazdı ki; çok rahatsızlardı ve en ufak lekeyi bile gösterirlerdi. Yemek masasındaki sandalyelerden birine oturdu, masaya koyduğum peçeteyi aldı ve zarafetle kucağına serdi. Bir an için beni âdeta büyüledi. Ama sonra maalesef ağzını açtı.

"Neden bana su getirdin?" Tabağının yanına koyduğum su dolu bardağa bakarak burnunu kırıştırdı. "Sudan *nefret* ederim. Git bana elma suyu getir."

Ben çocukken biriyle böyle konuşsaydım annem elime vurur, "lütfen" dememi söylerdi. Ama Cecelia benim çocuğum değildi ve burada geçirdiğim sürede henüz kendimi ona sevdirememiştim. Bu yüzden kibarca gülümsedim, suyu aldım ve yerine bir bardak elma suyu getirdim.

Bardağı önüne koyduğumda dikkatle inceledi. Işığa tutup gözlerini kısarak baktı. "Bu bardak kirli. Yenisini getir."

"Kirli olamaz," diye karşı çıktım. "Bulaşık makinesinden yeni çıktı."

"*Lekeli* işte." Yüzünü buruşturdu. "İstemiyorum. Yenisini getir."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Bu küçük kızla kavga etmeyecektim. Elma suyu için yeni bardak istiyorsa ona yeni bardak getirecektim.

Cecelia'ya yeni bardağını verirken Andrew masaya geldi. Kravatını çıkarmış, beyaz gömleğinin üst düğmesini açmıştı. Belli belirsiz göğüs kılları görünüyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Hapisten çıktıktan sonraki hayatımda, erkekler hâlâ yanlarında nasıl davranacağımı öğrenmeye çalıştığım bir türdü. "Öğrenmek" derken elbette tamamen uzak durmaktan bahsediyordum. Barda garsonluk yaptığım son işimde –içeriden çıktıktan sonra girebildiğim tek işti– müşteriler eninde sonunda bana çıkma teklifi ederlerdi. Her seferinde hayır derdim, karmakarışık hayatımda bir de buna yer yoktu. Bana çıkma teklifi eden adamlar da çıkmak isteyeceğim türde adamlar değildi zaten.

Hapse on yedi yaşında girdim. Bâkire değildim ama tüm deneyimim acemice yapılmış lise seksleriydi. Hapiste geçirdiğim sürede bazen yakışıklı gardiyanların yanında bir çekim hissederdim. Bazen bu çekim neredeyse acı verici olurdu. Dört gözle beklediğim şeylerden biri de çıktığımda bir erkekle romantik ilişki yaşamaktı. Bir erkeğin dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi istiyordum. Hem de çok istiyordum.

Ama şimdi değil. Günün birinde.

Yine de Andrew Winchester gibi bir adama baktığımda on yıldan fazladır bir erkeğe *dokunmadığımı* düşünmeden edemiyordum. En azından o şekilde dokunmamıştım. Andrew'un garsonluk yaptığım köhne bardaki sapıklarla uzaktan yakından alakası yoktu. Nihayet bir ilişki yaşamaya hazır

olduğumda onun gibi bir erkek bulmak istiyordum. Tabii evli olmayanını.

Derken aklıma bir fikir geldi: Günün birinde cinsel gerilimi azaltmak istersem Enzo iyi bir aday olabilirdi. Ya da olamazdı, İngilizce bilmiyordu. Ama tek gecelik bir şey olacaksa bu çok da önemli değildi. Benim bir şey söylememe gerek kalmadan ne yapacağını bilen bir erkekmiş gibi görünüyordu. Dahası Andrew'un aksine onun parmağında yüzük yoktu; gerçi adını koluna dövme yaptırdığı şu Antonia'nın kim olduğunu merak etmiyor değildim.

Seksi bahçıvanla ilgili hayallerimden sıyrılarak mutfağa dönüp tabakları aldım. Kusursuz biçimde pişmiş sulu eti görünce Andrew'un gözleri parladı. Eserimle sahiden gurur duyuyordum.

"Harika görünüyor, Millie!" dedi.

"Teşekkürler," dedim.

Cecelia'ya baktığımda tepkisi babasının tam tersi oldu. "Iyy! Et bu." Malumun ilamı.

"Et güzeldir, Cece," dedi Andrew. "Denemelisin."

Cecelia babasına baktı, sonra bakışlarını tabağına indirdi. Çatalını alıp ürkekçe eti dürttü, sanki tabaktan fırlayıp ağzına girmesinden korkuyordu. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Cece..." dedi Andrew.

Ne yapacağımı bilemeyerek bir Cecelia'ya bir Andrew'a baktım. Dokuz yaşında bir çocuk için et pişirmemeliydim. Böyle bir evde yaşadığı için entelektüel bir damak tadına sahip olduğunu düşünmüştüm.

"Şey," dedim. "Acaba şey mi yapsam...?"

Andrew sandalyesini iterek masadan kalktı ve Cecelia'nın tabağını aldı. "Tamam, ben sana tavuk nugget yaparım."

Defalarca özür dileyerek peşinden mutfağa gittim ama o beni gülerek geçiştirdi. "Dert etme. Cecelia tavuğa bayılır, özellikle de nuggeta. Long Island'ın en şık restoranına gitsek bile bunu sipariş eder."

Omuzlarım biraz olsun gevşedi. "Sen zahmet etme, ben hazırlarım."

Andrew tabağı tezgâhın üzerine koyup bana parmağını salladı. "Olmaz. Burada çalışacaksan özel derse ihtiyacın var."

"Peki..."

Dondurucunun kapağını açıp koca bir paket tavuk nugget çıkardı. "Bunlar Cecelia'nın sevdiği nuggetlar. Başka marka alma. Bu marka dışındakilerin hiçbirini yemez." Kilitli paketin ağzını açıp donmuş nuggetlardan birini aldı. "Ayrıca dinozor şeklinde olmalılar. Dinozor, anlaşıldı mı?"

Gülümsememe engel olamadım. "Anlaşıldı."

"Ayrıca" –nuggetı havaya kaldırdı– "önce herhangi bir deformasyonu olup olmadığına bakmalısın. Eksik baş, eksik bacak ya da eksik kuyruk. Dinozorda bu ağır kusurlardan herhangi biri varsa *kabul edilmeyecektir.*" Mikrodalga fırının üzerindeki dolaptan bir tabak aldı. Tabağa beş kusursuz nugget koydu. "Beş adet yemeyi sever. Mikrodalgada tamı tamına doksan saniye tutmalısın. Daha az tutarsan donuk kalır, daha fazla tutarsan da çok pişmiş olur. Burada dengeyi sağlamak çok önemli."

Ciddiyetle onayladım. "Anladım."

Nuggetlar mikrodalga fırının içinde dönerken çıkarıldığım apartman dairesinden en az iki kat daha büyük olan mutfağa bakındı. "Burayı yenilemek için harcadığımız paranın haddi hesabı yok ama Cecelia sadece mikrodalga fırında pişen şeyleri yiyor."

"Şımarık velet" sözcükleri dilimin ucuna geldi ama söylemedim. "Ne sevdiğini biliyor."

"Sahiden öyle." Mikrodalga çınlayarak ötünce dumanı tüten nuggetları çıkardı. "Sen ne yaptın? Yemeğini yedin mi?"

"Birazdan odamda yiyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bize katılmak istemez misin?"

Aslında ona katılmak istiyordum. Andrew Winchester'ın merak uyandıran bir yanı vardı ve bu, onu daha yakından tanımak istememe neden oluyordu. Ama bunu yaparsam hata etmiş olurdum. Nina eve gelip de bizi yemek masasında gülüşürken görürse hiç hoşuna gitmezdi. Hem içimden bir ses Cecelia'nın geceyi çekilmez kılabileceğini söylüyordu.

"Odamda yemeyi tercih ederim," dedim.

İtiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Affedersin," dedi. "Daha önce yatılı çalışanımız olmadı, o yüzden kuralları bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama Nina, beni seninle yemek yerken görürse hoşuna gideceğini sanmam."

İleri mi gittim endişesiyle nefesimi tuttum. Ancak Andrew başıyla onaylamakla yetindi. "Muhtemelen haklısın."

"Neyse." Çenemi kaldırarak gözlerine baktım. "Tavuk nugget dersi için teşekkürler."

Sırıttı. "Her zaman."

Nuggetların olduğu tabağı masaya götürdü. O gittikten sonra Cecelia'nın geri çevirdiği tabağı lavabonun başında hızlıca mideme indirip odama çıktım.

ON

Bir hafta sonra oturma odasına indiğimde Nina'yı, elinde ağzına kadar dolu bir çöp poşetiyle buldum. İlk düşüncem, *Aman Tanrım, şimdi ne var*? oldu.

Daha bir haftadır Winchesterlarla yaşıyordum ama yıllar olmuş gibi geliyordu. Hayır, *yüzyıllar*. Nina'nın ruh hâli bütünüyle öngörülemezdi. Bir an bana sarılıyor, yanlarında olduğum için ne kadar sevindiğini söylüyordu. Bir an sonra hiç vermediği bir görevi yerine getirmedim diye beni azarlıyordu. En hafif tabiriyle değişken biriydi. Cecelia'ysa şımarığın tekiydi ve burada olmamdan nefret ediyordu. Başka seçeneğim olsa bir dakika durmaz istifa ederdim.

Ama başka seçeneğim yoktu, o yüzden çalışmaya devam ediyordum.

Ailenin tamamıyla çekilmez olmayan tek üyesi Andrew'du. Onu çok sık görmüyordum ama birkaç karşılaşmamızın hepsi de... olaysızdı. Ve bu noktada *olaysız* her şey beni delicesine mutlu ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse bazen Andrew için üzülüyordum. Nina'yla evli olmak kolay olmasa gerekti.

Oturma odasının kapısında oyalanarak Nina'nın çöp poşetiyle ne yapıyor olabileceğini anlamaya çalıştım. Bundan böyle çöpleri alfabetik sıraya, renklerine ve kokularına göre ayırmamı mı isteyecekti? Uygun olmayan bir çöp poşeti almıştım da çöpleri yeniden poşetlemem mi gerekecekti? Tahmin bile edemiyordum.

"Millie!" diye seslendi.

Midem kasıldı. İçimde çöple ne yapmamı istediğini öğrenmek üzere olduğuma dair bir his vardı. "Efendim?"

Eliyle beni yanına çağırınca idamıma gitmiyormuş gibi yürümeye çalıştım ama pek kolay olmadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Nina ağır çöp poşetini kaldırıp göz alıcı deri kanepenin üzerine koydu. Pahalı deriye çöp bulaştırmaması için onu uyarmak ister gibi yüzümü buruşturdum.

"Gardırobumu elden geçirdim," dedi. "Maalesef bazı kıyafetlerim *bir tık* küçülmüş. Hepsini poşete doldurdum. Rica etsem bu poşeti giysi toplama kutusuna götürür müsün?"

Bu kadar mıydı? Bu kadarsa sorun yoktu. "Tabii ki. Hiç sıkıntı değil."

"Aslında..." Bir adım geri çekilip beni baştan ayağa süzdü. "Kaç beden giyiyorsun?"

"Şey, otuz altı?"

Yüzü neşeyle aydınlandı. "Ah, harika! Bu elbiselerin hepsi ya otuz altı ya da otuz sekiz beden."

Otuz altı, otuz sekiz mi? Nina en az kırk dört beden gibi görünüyordu. Gardırobunu uzun zamandır elden geçirmemiş olmalıydı. "Ah..."

"Bunları sen al o zaman," dedi. "Giyecek pek güzel kıyafetin yok."

Bunu duyuca yüzümü buruşturdum ama haklıydı. Hiç güzel kıyafetim yoktu. "Alsam mı bilemedim..."

"Tabii ki almalısın!" Poşeti bana doğru uzattı. "Sende harika görünürler. Israr ediyorum!"

Poşeti ondan alıp içine baktım. En üstte küçük beyaz bir elbise vardı, onu çıkardım. İnanılmaz pahalı görünüyordu ve kumaşı yumuşacıktı, öyle ki içimden elbiseye sürekli dokunmak geliyordu. Haklıydı. Bu elbise bende harika görünürdü, herkeste harika görünürdü. Yeniden randevulara çıkmaya karar verirsem güzel kıyafetlerimin olması işime yarardı. Hepsi beyaz olsa bile.

"Tamam," diye kabul ettim. "Çok teşekkür ederim. Çok cömertsin."

"Rica ederim! Güle güle kullan!"

"Eğer olur da geri istersen söylemen yeterli."

Başını geriye atarak güldüğünde gıdısı titredi. "Yakın zamanda elbise bedenimin küçüleceğini sanmıyorum. Hele ki Andy ve ben bebek bekliyorken."

Ağzım açık kaldı. "Hamile misin?"

Nina'nın hamile olması iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi bilemedim. Yine de bu, huysuzluğunu açıklardı. Ama Nina başını salladı. "Henüz değil. Bir süredir deniyoruz ancak henüz hamile kalamadım. Ama bir bebeğimizin olmasını ikimiz de çok istiyoruz ve yakında bir uzmanla görüşeceğiz. Yani önümüzdeki yıl evde bir ufaklık daha olabilir."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Şey... tebrikler?"

"Teşekkürler." Bana sevinçle gülümsedi. "Neyse, kıyafetleri güle güle kullan, Millie. Bu arada, sana vermek istediğim bir şey daha var." Beyaz el çantasını karıştırarak içinden bir anahtar çıkardı. "Odanın anahtarını istiyordun, değil mi?"

"Teşekkür ederim." İçeriye kilitlendiğimi düşünerek dehşet içinde kaldığım o ilk geceden sonra kapının kilidini pek düşünmemiştim. Kapı biraz sıkışıklık yapıyordu ama kimsenin gizlice odama çıkıp beni içeri kilitlediği yoktu, kaldı ki ben

içerideyken anahtarın bir yararı olmazdı. Yine de alıp cebime koydum. Odadan çıktığımda kapıyı kilitlemem iyi olabilirdi. Nina meraklı birine benziyordu. Derken öbür endişemi de dile getirmeye karar verdim. "Bir şey daha var. Odadaki pencere açılmıyor. Boya pencereyi yapıştırmış."

"Öyle mi?" Nina bu bilgiyi son derece önemsiz bulmuş gibi konuşuyordu.

"Ya yangın çıkarsa?"

Bakışlarını eline indirip beyaz ojesi soyulmaya başlayan tırnağına kaşlarını çatarak baktı. "Çıkmaz."

"Bilemedim ama... Odada açılan bir pencere olmalı, öyle değil mi? İçerisi çok havasız kalıyor."

Aslında havasız kalmıyordu; hatta tavan arası bir hayli cereyanlıydı. Ama pencereyi düzelttirmek için ne gerekiyorsa söyleyecektim. Odadaki tek pencerenin boya yüzünden yapışmış olmasından nefret ediyordum.

Nina, "Birine baktırırım," dedi ama bunu söyleme şeklinden asla baktırmayacağını ve asla açılan bir penceremin olmayacağını anladım. "Millie, kıyafetlerimi sana seve seve verdim ama lütfen şu çöp poşetini oturma odamızdan kaldır. Terbiyesizlik ediyorsun."

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandım.

Benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi iç çekti.

ON BİR

"Millie!" Nina'nın hattın diğer ucundaki sesi telaşlı geliyordu. "Cecelia'yı okuldan alman lazım!"

Ellerim çamaşır dolu olduğundan cep telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırmıştım. Ne yapıyor olursam olayım Nina aradığında hemen açardım. Çünkü açmazsam defalarca (ve defalarca) arardı, ta ki açana kadar.

"Tabii, hiç sorun değil," dedim

"Ah, teşekkür ederim!" dedi abartılı bir duygusallıkla. "*Canımsın*! Saat 14.45'te Winter Akademi'den alırsın o zaman. Süpersin, Millie!"

Cecelia'yla nerede buluşacağımızı ya da Winter Akademi'nin adresini soramadan telefonu kapattı. Telefonu kulağımdan indirirken saati görünce paniğe kapıldım. Okulun nerede olduğunu bulmam ve gidip işverenimin kızını almam için on beş dakikadan az vaktim vardı. Çamaşırların beklemesi gerekecekti.

Merdivenden aşağı koşarken Google'a okulun adını yazdım. Hiçbir şey çıkmadı. O isimdeki en yakın okul Wiscon-

sin'deydi, Nina bazen tuhaf isteklerde bulunsa da benden on beş dakika içinde kızını Wisconsin'den almamı bekleyeceğini sanmıyordum. Onu geri aradım ama tabii ki açmadı. Andy'yi aradığımda o da açmadı.

Harika.

Ne yapacağımı düşünerek mutfakta bir aşağı bir yukarı yürürken mıknatısla buzdolabına tutturulmuş bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Yaz tatili programıydı. *Windsor* Akademi'nin.

Nina Winter demişti. Bundan emindim. Yoksa yanılıyor muydum?

Bana doğru adı mı söylemişti, yoksa kızının gittiği, kendisinin de OAB başkan yardımcısı olduğu okulun adını bilmiyor muydu diye düşünecek vaktim yoktu. Çok şükür ki broşürde okulun adresi yazıyordu, yani tam olarak nereye gideceğimi biliyordum. Ve oraya gitmek için sadece on dakikam kalmıştı.

Winchesterlar ülkedeki en iyi devlet okullarına ev sahipliği yapmakla övünen bir şehirde oturuyorlardı ama Cecelia özel okula gidiyordu, elbette öyleydi. Windsor Akademi, bir sürü fildişi rengi sütunları ve koyu kahverengi tuğlaları olan, duvarları sarmaşıklarla kaplı kocaman zarif bir yapıydı. Öyle ki Cecelia'yı Hogwarts'tan ya da onun gibi gerçek dışı bir yerden almaya gelmişim gibi hissettim. Nina'nın beni uyarmış olmasını istediğim bir diğer şeyse otopark sorunuydu. Kâbus gibiydi. Dakikalarca okulun etrafını dolaşarak arabayı bırakabileceğim bir yer aradım ve sonunda bir Mercedes'le Rolls-Royce'un arasına sıkıştım. Hurdadan hallice Nissan'ımı sırf prensip gereği çektirmelerinden korkuyordum.

Okula çok kısa sürede gelmek zorunda kaldığım için girişe koşarken nefes nefeseydim ve elbette beş farklı giriş vardı. Cecelia hangisinden çıkacaktı? Hangisinin önünde beklemem gerektiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Nina'yı aramayı denedim ama yine sesli mesaja düştü. *Neredeydi?* Beni

ilgilendirmezdi ama çalışmıyordu ve evdeki tüm işleri ben yapıyordum. Onun ne işi olabilirdi?

Birkaç asabi ebeveyne sorduktan sonra Cecelia'nın okulun sağ tarafındaki son kapıdan çıkacağını öğrendim. Ama sırf bu görevi elime yüzüme bulaştırmamaya kararlı olduğum için kapının yanında muhabbet eden kusursuz giyimli iki kadının yanına gidip, "Dördüncü sınıflar bu kapıdan mı çıkıyor?" diye tekrar sordum.

"Evet." İki kadından zayıf olanı –hayatımda gördüğüm en iyi şekillendirilmiş kaşlara sahip bir esmerdi– beni tepeden tırnağa süzdü. "Kimi arıyorsun?"

Bakışlarının altında huzursuzca kıpırdandım. "Cecelia Winchester."

Birbirleriyle bakıştılar. Kısa boylu, kızıl saçlı olan, "Sen Nina'nın tuttuğu yeni hizmetçi olmalısın," dedi.

"Temizlikçi," diye düzelttim ama bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Nina bana istediğini diyebilirdi.

Esmer olan güldü ama bir şey demedi. "Ee, o evde çalışmak nasıl?"

Dedikodu arıyordu ama daha çok beklerdi, ona tek laf vermeyecektim. "Harika."

Yine bakıştılar. Kızıl saçlı olan, "Nina seni delirtmiyor mu?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim temkinlice. Bu şirretlerle dedikodu yapmak istemesem de Nina'yı merak ediyordum.

"Nina biraz... sinirlidir," dedi esmer olan.

"Nina delidir," diye araya girdi kızıl saçlı olan. "*Düpedüz* deli."

Soluğum kesildi. "Ne?"

Esmer olan kızıl saçlı olanı serçe dürttü. "Yok bir şey. Şaka yapıyor."

Bu sırada okulun kapıları açıldı ve çocuklar dışarı boşaldı. Bu iki kadından başka bilgi alma şansım varsa bile kendi dördüncü sınıf çocuklarına doğru ilerlediklerinde bitmişti. Ama söyledikleri şey aklımdan çıkmıyordu.

Cecelia'nın açık sarı saçlarını kapının yakınında gördüm. Diğer çocukların çoğu kot pantolon ve tişört giymesine rağmen o yine dantelli elbise gidiyordu, bu seferki su yeşiliydi. Herkesin içinde direkt dikkat çekiyordu. Ona doğru yürürken gözden kaybedeceğim diye endişe etmeme gerek yoktu.

"Cecelia!" Yanına yaklaştığımda elimi hızlı hızlı salladım. "Seni almaya geldim!"

Cecelia bana, benimle eve gideceğine tanımadığı bir berduşun minibüsüne binmeyi tercih edermiş gibi baktı. Başını sallayarak benden uzağa döndü.

"Cecelia!" Bu sefer daha sert konuştum. "Gel haydi. Annen seni almamı söyledi."

Yeniden benden tarafa döndüğünde bakışlarıyla bana malın teki olduğumu söylüyordu. "Hayır, söylemedi. Beni Sophia'nın annesi alacak ve karateye götürecek."

Ben karşı çıkamadan tayt ve kapüşonlu kazak giyen kırklı yaşlarda bir kadın gelip elini Cecelia'nın omzuna koydu. "Karateye gitmeye hazır mısınız, kızlar?"

Kadına şaşkınlıkla baktım. Çocuk kaçıracak birine benzemiyordu. Ama ortada bir yanlış anlaşılma olduğu kesindi. Nina beni arayıp Cecelia'yı okuldan almamı istemişti. Bunu gayet açık biçimde söylemişti. Okulun adını yanlış söylemesi hariç tabii. Ama onun dışında gayet açık konuşmuştu.

"Affedersiniz," dedim kadına. "Ben Winchesterlar için çalışıyorum ve Nina benden Cecelia'yı almamı istedi."

Kadın tek kaşını kaldırıp manikürlü ellerinden birini beline koydu. "Hiç sanmıyorum. Cecelia'yı her çarşamba ben

alırım ve kızları karateye götürürüm. Nina herhangi bir plan değişikliğinden bahsetmedi. Belki *sen* yanlış anlamışsındır."

"Yanlış anlamadım," dedim ama sesim titriyordu.

Kadın elini Gucci çantasına atıp cep telefonunu çıkardı. "O hâlde Nina'ya soralım."

Kadının telefonda bir tuşa basmasını izledim. Uzun tırnaklarını çantasına vurarak Nina'nın açmasını bekledi. "Alo, Nina? Ben Rachel." Duraksadı. "Burada, ondan Cecelia'yı almasını istediğini söyleyen bir kız var ama ona Cecelia'yı her çarşamba karateye götürdüğümü açıkladım." Rachel denen kadın başıyla onaylarken uzun bir sessizlik oldu. "Evet, ben de aynen böyle söyledim. İyi ki seni aramışım." Başka bir duraksamanın ardından güldü. "Ne demek istediğini *çok iyi* anlıyorum. İyi birini bulmak *inanılmaz* zor."

Ama Nina'nın ne söylediğini hayal etmek zor değildi.

"Eh," dedi Rachel. "Tam da tahmin ettiğim gibi. Nina yanlış anladığını söyledi. Cecelia'yı ben alıyorum, karateye götüreceğim."

Bu yetmiyormuş gibi bir de Cecelia bana bakıp dil çıkardı. Ama iyi tarafından bakacak olursam eve onunla dönmek zorunda değildim.

Telefonumu çıkarıp Nina'dan Cecelia'yı almamdan vazgeçtiğini söyleyen bir mesaj gelmiş mi diye baktım. Tabii ki yoktu. Ben ona mesaj yazdım:

> Rachel diye bir kadın az önce seninle konuştu ve ondan Cecelia'yı karateye götürmesini istediğini söyledi. Ben eve mi döneyim?

Nina'nın cevabı hemen geldi.

Evet. Cecelia'yı almanı istediğimi de nereden çıkardın?

Çünkü istedin! Çenem seğirdi ama sinirlerime hâkim olmalıydım. Nina böyle biriydi. Hem onun için çalışmanın birçok güzel yanı vardı. (Daha doğrusu *onunla*, hah!) Sadece biraz dengesiz ve değişik biriydi.

Nina deli. Düpedüz deli.

Meraklı kızıl kafanın söylediği şey bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ne demek istemişti? Nina tuhaf ve talepkâr bir patrondan daha fazlası mıydı? Onunla ilgili başka bir durum mu vardı?

Belki de bilmemem daha iyiydi.

ON İKİ

Nina'nın akıl sağlığı geçmişinin beni ilgilendirmediğine karar verdiysem bile merak etmeden duramıyordum. Sonuçta bu kadın için çalışıyordum. Bu kadınla *yaşıyordum*.

Üstelik Nina'da tuhaf bir şey daha vardı. Mesela bu sabah yatak odalarını temizlerken akıl sağlığı iyi olan hiç kimsenin banyoyu o durumda bırakmayacağını düşünmeden edememiştim; havlular yerdeydi, lavabonun her yeri diş macunu kaplıydı. Depresyonun bazen insanda temizlik yapma hevesini kırdığını biliyordum. Ama Nina her gün dışarı çıkacak kadar hevesliydi, artık nereye gidiyorsa.

En kötüsü, birkaç gün önce yerde bulduğum kullanılmış tampondu. Kullanılmış, kanlı tampon. Kusasım gelmişti.

Lavaboya yapışmış diş macunu ve makyaj malzemesi lekelerini ovarken gözüm ecza dolabına kaydı. Nina sahiden "deliyse" ilaç kullanıyor olmalıydı, öyle değil mi? Ama ecza dolabına bakamazdım. Bu, güveni kötüye kullanmak olurdu.

İyi de baktığımı kimse anlamazdı ki. Hızlıca göz atabilirdim.

Yatak odasına doğru baktım, kimse yoktu. Tamamen emin olmak için kapıdan başımı uzatarak baktım. Yalnızdım. Banyoya geri döndüm ve bir anlık duraksamanın ardından ecza dolabını açtım.

Vay canına, burada *bir sürü* ilaç vardı.

Turuncu ilaç şişelerinden birini aldım. Nina Winchester adınaydı. İlacın adını okudum: Haloperidol. Kim bilir ne ilacıydı?

Tam ikinci şişeye uzanırken koridordan bir ses geldi: "Millie? Orada mısın?"

Olamaz.

Hızlıca şişeyi dolaba geri koyup kapağını kapattım. Kalbim çarparken avuçlarım buz gibi terlemeye başladı. Tam yüzüme bir gülümseme yerleştirdiğim sırada Nina beyaz kolsuz bluzu ve beyaz kot pantolonuyla yatak odasına girdi. Beni banyoda görünce olduğu yerde kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Banyoyu temizliyorum." Kesinlikle ilaçlarına bakmıyordum.

Nina bana gözlerini kısarak bakınca bir an beni ecza dolabını karıştırmakla suçlayacak sandım. Berbat bir yalancıydım, dolayısıyla gerçeği hemen anlayacağından şüphem yoktu. Ama Nina bakışlarını lavaboya çevirdi.

"Lavaboyu nasıl temizliyorsun?" diye sordu.

"Şey." Elimdeki kutuyu havaya kaldırdım. "Bu lavabo temizleyicisiyle."

"*Organik* mi?"

"Ih..." Geçen hafta marketten aldığım kutuya baktım. "Hayır, değil."

Nina'nın yüzü düştü. "Ben organik temizlik ürünlerini tercih ederim, Millie. Onların içinde fazla kimyasal yok. Anlıyor musun?"

"Evet..." Asıl düşüncemi söylemedim; yani o kadar ilaç içen bir kadının bir temizlik ürünündeki birkaç kimyasalı dert etmesine inanamadığımı... Tamam, lavabosunu bununla yıkıyordum ama *içmiyordu* ya. Kanına karışmayacaktı.

"Bana öyle geliyor ki..." Kaşlarını çattı. "Lavaboyu iyi temizleyemiyorsun. Nasıl temizlediğini izleyebilir miyim? Nerede yanlış yaptığını görmek istiyorum."

Lavabosunu temizlerken beni izlemek mi istiyordu? "Peki..."

Sprey temizleyiciden lavaboya biraz daha sıktım ve diş macunu kalıntıları çıkana kadar porseleni ovdum. Nina'ya baktığımda düşünceli bir biçimde başıyla onaylıyordu.

"Güzel," dedi. "Sanırım asıl soru, ben *yokken* lavaboyu nasıl temizlediğin."

"Şey, aynı şekilde?"

"Hımm, öyle olduğunu pek sanmıyorum." Gözlerini devirdi. "Neyse, bütün gün seni denetleyecek vaktim yok. Bu sefer dip köşe iyice temizlediğinden emin ol."

"Tamam," diye mırıldandım. "Olurum."

Nina spaya gitmek üzere yatak odasından çıktı, belki de arkadaşlarıyla öğle yemeğine gidiyordu ya da çalışmadığı için boş vaktini dolduracak ne yapıyorsa onu yapmaya. Şimdi pırıl pırıl olan lavaboya baktım. Bakarken diş fırçasını alıp klozete sokasım geldi.

Diş fırçasını alıp klozete sokmadım ama telefonumu çıkarıp Google'a "haloperidol" yazdım.

Ekranda birçok sayfa belirdi. Haloperidol şizofreni, bipolar bozukluk, hezeyan, ajitasyon ve akut psikoz gibi hastalıkların tedavisinde kullanılan bir antipsikotik ilaçtı.

Üstelik bu, bir düzine ilaç şişesinden sadece *biriydi*. Tanrı bilir o dolapta daha ne ilaçlar vardı. Bir yanım dolabı karıştırdığım için çok utanıyordu. Öbür yanımsa başka neler bulacağımdan korkuyordu.

ON ÜÇ

Oturma odasını süpürürken pencerenin önünden bir gölge geçti.

Gidip baktığımda Enzo'yu bahçede çalışırken gördüm. Anladığım kadarıyla her gün başka bir evde çalışıyor, çeşitli bahçe işlerine bakıyordu. Şu anda bizim bahçede çiçek tarhı kazıyordu.

Mutfaktan bir bardak alıp soğuk suyla doldurduktan sonra dışarı çıktım.

Ne başarmayı umduğumu bilmiyordum ama o iki kadının Nina'ya "düpedüz" deli demeleri aklımdan çıkmıyordu. Üstüne bir de ecza dolabındaki antipsikotik ilacı bulmuştum. Psikolojik problemleri olduğu için Nina'yı yargılamak bana düşmezdi –hapiste akıl hastalığıyla mücadele eden bir sürü kadın tanımıştım– ama bilmem benim yararıma olurdu. Hatta onu daha iyi anlarsam ona yardımcı bile olabilirdim.

Aklıma buradaki ilk günümde Enzo'nun beni bir şey hakkında uyarmaya çalışması geldi. Nina dışarıda, Andrew işte, Cecelia da okuldaydı; yani Enzo'yu sorguya çekmek için

bundan daha iyi zaman bulamazdım. Yalnız küçük bir sorun vardı, neredeyse tek kelime İngilizce konuşamıyordu.

Ama yine de denemekten zarar gelmezdi. Susadığından emindim, soğuk su hoşuna gidecekti.

Dışarı çıktığımda yerde küçük bir çukur açmakla meşguldü. İşine o kadar dalmıştı ki boğazımı temizlediğimde bile beni duymadı. İkinci kez temizlediğimde de duymadı. Sonunda el sallayıp, "*Hola*!" dedim.

Bu da İspanyolca olabilirdi.

Enzo kazdığı çukurdan başını kaldırıp bana baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "*Ciao*[4]," dedi.

Bir dahaki sefere doğru söyleyeceğime kendi kendime yemin ederek, "*Ciao*," diye düzelttim.

Terden ıslanan tişörtü vücuduna yapışmış, böylece tüm kasları meydana çıkmıştı. Üstelik bunlar spor salonunda yapılan şişirme kaslardan değildi; geçimini ağır iş yaparak kazanan bir adamın sert kaslarıydı.

Ve ben de o kaslara bakakalmıştım. Kim olsa bakakalırdı.

Yeniden boğazımı temizledim. "Sana şey getirdim... su. Siz nasıl diyorsunuz...?"

"*Acqua*," dedi.

Hızlı hızlı başımla onayladım. "Aynen, ondan."

Gördünüz mü? Yapabiliyorduk işte, anlaşabiliyorduk. Harika gidiyordu.

Enzo yanıma gelip bardağı minnetle elimden aldı, tek yudumda yarısını içti. İçini çektikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "*Grazie*."

"Rica ederim." Gülümsedim. "Ee, Winchesterlar için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Bana boş boş baktı. "Diyorum ki, uzun zamandır... Burada çalışmaya başlayalı... çok oldu mu?"

---

4 (İtl.) Merhaba –*ç.n.*

Sudan bir yudum daha içti. Bardağın neredeyse dörtte üçünü bitirmişti. Tamamı bittiğinde işe geri dönecekti, yani fazla vaktim kalmamıştı. "*Tre anni*," dedi sonunda. Sonra ağır aksanlı İngilizcesiyle, "Üç yıl," diye ekledi.

"Peki şey..." Ellerimi sıktım. "Nina Winchester... Sence..."

Bana kaşlarını çatarak baktı. Ama dediklerimi anlamıyormuş gibi boş bir bakış değildi bu. Daha çok ne söyleyeceğimi bekliyor gibi görünüyordu. Belki de İngilizceyi konuşabildiğinden daha iyi anlıyordu.

"Sence..." diye başladım yeniden. "Sence Nina... Şey, onu seviyor musun?"

Enzo gözlerini kıstı. Sudan büyük bir yudum daha aldıktan sonra bardağı elime tutuşturdu. Tek kelime etmeden kazdığı çukurun başına dönüp küreğini aldı ve çalışmaya koyuldu.

Şansımı yeniden denemek için ağzımı açtım ama sonra geri kapadım. Buraya ilk geldiğimde Enzo beni bir şey hakkında uyarmaya çalışmış, uyaramadan Nina kapıyı açmıştı. Belli ki Enzo o zamandan bu yana fikrini değiştirmişti. Ne biliyorsa ya da düşünüyorsa bana söylemeyecekti. En azından şimdilik.

ON DÖRT

Winchesterların yanında yaşamaya başlayalı üç hafta oluyordu ki şartlı tahliye memuruyla yapacağım görüşmenin günü geldi. İzin günüme denk getirmiştim, nereye gideceğimi bilmelerini istemiyordum.

Keskin yüz hatları olan tıknaz, orta yaşlı memurum Pam'le ayda bir görüşüyorduk. İçeriden çıktıktan sonra cezaevi destekli konutta yaşamaya başlamıştım ama Pam şu garsonluk işini bulmama yardım ettikten sonra oradan taşınıp kendi evimi tutmuştum. Daha sonrasında garsonluk işimi kaybettiğimi Pam'e hiç söylememiştim. Evden çıkarıldığımı da. Yaklaşık bir ay önceki son görüşmemizde gözünün içine baka baka yalan söylemiştim.

Şartlı tahliye memuruna yalan söylemek, şartlı tahliyeyi ihlal etmek demekti. İkametin olmaması ve arabada yaşamak da aynı şekilde ihlale giriyordu. Yalan söylemeyi sevmiyordum ama şartlı tahliyemin iptal edilmesini ve cezamın kalan beş yılını çekmek üzere hapse dönmeyi de istemiyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

Ama durumum düzelmişti, bugün Pam'e karşı dürüst olabilirdim. Yani hemen hemen.

Rüzgârlı bir bahar günü olmasına rağmen Pam'in ofisi en az otuz beş derece vardı. Nasıl bir ofisse yılın bir yarısı sauna, diğer yarısı dondurucu gibi oluyordu. Ortası yoktu. Küçük penceresi açıktı ve vantilatör masasının üzerindeki kâğıtları havalandırıyordu. Uçmasınlar diye ellerini üzerlerine koymuştu.

"Millie." İçeri girdiğimde bana gülümsedi. İyi biriydi ve bana sahiden yardım etmek istiyor gibi görünüyordu ki bu da ona yalan söylediğim için daha çok vicdan azabı çekmeme neden oluyordu. "Seni görmek ne güzel! Nasıl gidiyor?"

Masasının önündeki ahşap sandalyelerden birine oturdum. "Harika!" Bu biraz abartılı olmuştu. Ama iyi gidiyordu. Yeterince iyiydi. "Bildirecek bir şey yok."

Masasının üzerindeki belgeleri karıştırdı. "Adres değişikliği hakkındaki mesajını aldım. Long Island'da bir ailenin yanında temizlikçi olarak çalışmaya başlamışsın, öyle mi?"

"Evet."

"Charlie's'teki işini sevmedin mi?"

Dudağımı çiğnedim. "Pek sevmedim."

Ona söylediğim yalanlardan biri de buydu. Charlie's'teki işimden ayrıldığımı söylemiştim. Oysa onlar beni kovmuştu. Ama *tamamen* haksız yere.

Neyse ki beni sessizce kovmuş, polisi işe bulaştırmamışlardı. Anlaşmamız öyleydi; ben sessizce ayrılacaktım, onlar da polisi karıştırmayacaklardı. Seçme şansım yoktu, olanları polise anlatsalardı soluğu tekrar içeride alırdım.

Bu yüzden Pam'e kovulduğumu söylememiştim çünkü söyleseydim barı arayıp nedenini sorardı. Dairemden çıkarıldığımı da söyleyememiştim.

Ama şimdi her şey yolundaydı. Yeni bir işim, yeni bir evim vardı. Tekrar tutuklanma tehlikesi söz konusu değildi. Pam'le son görüşmemizde çok endişelenmiştim ama şimdi gayet rahat hissediyordum.

"Seninle gurur duyuyorum, Millie," dedi. "Ergenlik çağından beri hapiste olan insanlar bazen topluma yeniden uyum sağlamakta zorlanırlar ama sen harika gidiyorsun."

"Teşekkür ederim." Bir ay boyunca arabamda yaşadığımı bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Ee, yeni işin nasıl?" diye sordu. "Sana nasıl davranıyorlar?"

"Şey..." Dizlerimi ovdum. "İyi. İşverenim biraz... değişik bir kadın. Ama alt tarafı temizlik yapıyorum. Abartılacak bir şey değil."

Bu da yalandı. Ona, Nina Winchester'ın gitgide beni huzursuz etmeye başladığını söylemek istemiyordum. Sabıka kaydı var mı diye internette araştırma yapmıştım. Bir şey çıkmamıştı ama paralı sabıka kaydı sorgulaması yapmadım. Hem zaten Nina adının pis işlere bulaşmasına izin vermeyecek kadar zengindi.

"Ne güzel," dedi Pam. "Peki, özel hayatın nasıl gidiyor?"

Bu aslında şartlı tahliye memurunun sorması gereken bir soru değildi ama Pam'le arkadaş gibi olmuştuk, bu yüzden takılmadım. "Yok ki gitsin."

Başını geriye atarak güldüğünde ağzının arkasındaki parlak dolguyu gördüm. "Henüz kimseyle çıkmaya hazır olmamanı anlıyorum. Ama arkadaş edinmeye çalışmalısın, Millie."

"Tamam," dedim ama laftaydı.

"Ve yeniden çıkmaya başladığında," dedi, "öyle alelade biriyle çıkma. Sırf sabıkalısın diye pisliğin tekini bulma. Sana güzel davranacak birini hak ediyorsun."

"Hımm..."

Bir an için kendime gelecekte bir adamla çıkma ihtimalini düşünme izni verdim. Gözlerimi yumup nasıl biri olacağını hayal etmeye çalıştım. Birden zihnimde doğal cazibesi ve yakışıklı gülümsemesiyle Andrew Winchester'ın görüntüsü belirdi.

Gözlerim pat diye açıldı. Hayır. Olamaz. Bunu *düşünemezdim* bile.

"Ayrıca," diye ekledi Pam, "sen çok güzelsin. Sıradan biriyle yetinme."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Olabildiğince çirkin görünmek için elimden geleni yapıyordum. Bol giysiler giyiyordum, saçlarımı hep ya topuz ya da atkuyruğu yapıyordum, makyaj malzemelerine el sürmüyordum. Ama buna rağmen Nina bana sanki dikkat çekmeye çalışan bir kadınmışım gibi bakıyordu.

"Henüz bunu düşünmeye hazır değilim," dedim.

"Sorun değil," dedi Pam. "Ama şunu unutma, işinin ve barınacak yerinin olması önemlidir fakat insan ilişkilerinin hayatında olması daha önemlidir."

Haklı olabilirdi ama henüz buna hazır değildim, şimdilik başımı belaya sokmamaya odaklanmam gerekiyordu. İstediğim son şey hapishaneye geri dönmekti. Benim için önemli olan tek şey buydu.

Uyku sorunu yaşıyordum.

Hapiste hep bir gözünüz açık uyumak zorundaydınız. Siz fark etmeden etrafınızda bir şeyler olmasını istemezdiniz. Artık hapiste olmayabilirdim ama bu alışkanlığımı hâlâ bırakamamıştım. Gerçek bir yatakta yatmaya başladığımda bir süre gayet rahat uyudum ama şimdilerde eski uykusuzluğum

geri dönmüştü. Özellikle odam dayanılmaz biçimde havasız olduğu için uyuyamıyordum.

İlk maaşım hesabıma yatmıştı, fırsatını bulur bulmaz kendime televizyon alacaktım. Belki televizyon izlerken uyuyakalabilirdim. Sesi, geceleri hapiste duyulan sesleri hatırlatırdı.

Şimdiye kadar Winchesterların televizyonunu kullanmaya çekinmiştim. Devasa ev sinemalarını değil tabii ki, oturma odasındaki "normal" televizyonlarını. Gerçi kullansam bir sorun olmazdı çünkü Nina'yla Andrew erken yatıyorlardı. Geceleri son derece belirli bir rutinleri vardı. Nina saat tam 20.30'da Cecelia'yı yatırmaya yukarı çıkardı. Önce ona hikâye okuduğunu duyardım, sonra da her gece aynı şarkıyı söylerdi: *Oz Büyücüsü*'nden "Somewhere Over the Rainbow". Nina herhangi bir ses eğitimi almış gibi durmuyordu ama Cecelia'ya şarkı söylemesi tuhaf bir biçimde, akılda yer edecek kadar güzeldi.

Cecelia uyuduktan sonra Nina yatak odasında kitap okur ya da televizyon izlerdi. Çok geçmeden Andrew da ona katılırdı. Yani saat ondan sonra aşağı inersem birinci kat tamamen boş olurdu.

Bu gece bu fırsatı değerlendirmeye karar vermiştim.

Bu yüzden şu anda kanepede uzanmış *Family Feud*[5] izliyordum. Saat gecenin biri olduğu için yarışmacıların yüksek enerjisi çok tuhaf geliyordu. Steve Harvey yarışmacılarla şakalaşıyor, onlara takılıyordu. Yarışmacılardan biri step dansı yeteneklerini sergilemek üzere ortaya çıktığında yorgunluğuma rağmen kahkahayı patlattım. Çocukken bu programı izler, bir gün kendimin de katılacağını hayal ederdim ama yanımda kimi götüreceğimi bilemezdim. Ben ve anne babamla toplamda üç kişi ediyorduk. Başka kimi davet edebilirdim?

---

5 Ödül kazanmak için anket sorularına verilen en popüler cevapları bilmeye çalışan iki ailenin yarıştığı Amerikan yarışma programı. *–ç.n.*

"*Family Feud* mu o?"

Başımı çevirip baktım. Gecenin yarısı olmasına rağmen Andrew Winchester arkamda duruyordu ve ekrandaki insanlar kadar enerjik görünüyordu.

Kahretsin. Odamda kalmam gerektiğini biliyordum.

"Ah!" dedim. "Şey... Özür dilerim. Ben..."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden özür diliyorsun? Sen de burada yaşıyorsun. Televizyon izlemek senin de hakkın."

Bir yastık alıp uyurken giydiğim incecik spor şortumun üzerine kapattım. Aksi gibi sütyen de takmıyordum. "Odama televizyon alacaktım."

"Bizimkini kullanmanda sorun yok, Millie. Hem yukarıda pek sinyal alamazsın zaten." Televizyonun ışığında gözlerinin beyazı parlıyordu. "Birazdan ayağının altından çekileceğim. Bir bardak su almaya indim."

Yastığa sarılmış hâlde kanepede otururak yukarı dönsem mi diye düşündüm. Kalbim böylesine çarparken uyuyabilmeme imkân yoktu. Andrew sadece su almaya indiğini söylemişti, yani kalabilirdim. Mutfakta dolanmasını izledim, sonra musluğun sesini duydum.

Suyundan içerek oturma odasına döndü. İşte o zaman üzerinde yalnızca beyaz iç çamaşırları olduğunu fark ettim. En azından üstüne bir şey giymişti.

Kendime engel olamayarak, "Neden suyu musluktan doldurdun?" diye sordum.

Hiç istemesem de yanıma oturdu. "Nasıl yani?"

Kanepeden kalkarsam kabalık etmiş olurdum, bu yüzden olabildiğince uzağına kaydım. İstediğim son şey Nina'nın bizi iç çamaşırlarımızın içinde kanepede dip dibe otururken görmesiydi. "Buzdolabındaki su arıtıcısını kullanmadın ya, onu diyorum."

Güldü. "Bilmem. Ben suyu hep musluktan içerim. Yoksa zehirli mi?"

"Bilmiyorum. Ama içinde kimyasallar olduğu kesin."

Elini arasından geçirince koyu renkli saçları hafiften dağıldı. "Nedense karnım acıktı. Akşamki yemekten hiç kaldı mı?"

"Maalesef."

"Hımm." Karnını ovuşturdu. "Direkt kavanozdan fıstık ezmesi yesem ayıp olur mu?"

Fıstık ezmesini duyunca yüzüm ekşidi. "Cecelia'nın önünde yemediğin sürece sorun yok."

Başını yana yatırdı. "Neden?"

"Biliyorsun işte. Alerjisi var." Bu evde Cecelia'nın ölümcül alerjisine saygı duyan kimse yoktu.

Andrew beni daha da şaşırtarak güldü. "Hayır, yok."

"Evet, var. Buraya geldiğim ilk gün bana kendisi söyledi."

"Pardon ama kızımın fıstık ezmesine alerjisi olsaydı bilirdim." Burnundan güldü. "Hem öyle olsa kilerde kocaman bir kavanoz fıstık ezmesi bulundurur muyuz sence?"

Cecelia bana alerjisi olduğunu söylediğinde ben de tam olarak bunu düşünmüştüm. Sırf bana eziyet etmek için mi uydurmuştu? Tam da ondan beklenecek bir davranıştı. Ama Nina da fıstık ezmesine alerjisi olduğunu söylemişti. Ben şimdi kime inanacaktım? Gerçi en mantıklı açıklamayı Andrew yapmıştı: Kilerde koca bir kavanoz fıstık ezmesinin olması evdeki kimsenin ölümcül bir fıstık ezmesi alerjisi olmadığını gösteriyordu.

"Yabanmersini," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Buzdolabında yabanmersini olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Başıyla televizyonu işaret etti. *Family Feud*'da ikinci tura geçmişlerdi. "Yüz kişiyle anket yapıp bütün olarak ağza sığan meyveleri sormuşlar."

Ekrandaki yarışmacı yabanmersini dedi ve bu birinci sıradaki cevaptı. Andrew havayı yumrukladı. "Gördün mü? Nasıl bildim ama? Bu yarışmaya katılsam fırtınalar estiririm."

"Birinci sıradaki cevap her zaman en kolayıdır bir kere," dedim. "Asıl önemli olan daha az popüler cevapları bilmek."

"Peki madem, çok bilmiş." Sırıttı. "Bütün olarak ağza sığan bir meyve söyle."

"Hımm..." İşaret parmağımla çeneme vurdum. "Üzüm."

Sahiden de bir sonraki yarışmacı "üzüm" dedi ve bildi.

"Tamam, yanıldığımı kabul ediyorum," dedi. "Bu yarışmada sen de iyisin. Peki, çilek?"

"Cevapların arasında muhtemelen o da vardır ama sapı vesaire olduğu için bütün olarak ağzına sokmak istemezsin."

Yarışmacılar çilek ve kiraz cevabını vermeyi başardı ancak son cevapta takılı kaldılar. İçlerinden biri şeftali deyince Andrew gülme krizine girdi.

"Şeftali!" diye söylendi. "Kim ağzına şeftali sokabilir ki? Çenen çıkar!"

Kıkırdadım. "Karpuzdan iyidir."

"Cevap kesin o! Her iddiasına girerim."

Tablodaki son cevap erik çıkınca Andrew başını salladı. "Bilemedim. Bir eriği bütün olarak ağzına sokabileceğini söyleyen yarışmacıların fotoğrafını görmek isterdim."

"Aslında bu da yarışmanın bir parçası olmalı," dedim. "Anket yapılan yüz kişiyi dinleyerek cevaplarının ardındaki mantığı öğrenmeliyiz."

"*Family Feud*'a yazıp bu fikrini söylemelisin," dedi ciddiyetle. "Programda devrim yaratırsın."

Yine kıkırdadım. Andrew'la ilk tanıştığımızda onun burnu havada zenginlerden olduğunu düşünmüştüm. Oysa hiç öyle değildi. Nina dengesizdi ama Andrew *kibardı*. Son

derece alçakgönüllüydü ve espriliydi. Dahası, Cecelia'ya harika babalık yapıyordu.

Doğrusunu isterseniz bazen onun için üzülüyordum.

Böyle düşünmemeliydim, Nina benim patronumdu. Bana maaş ve başımı sokacak bir yer veriyordu. Ben onun tarafındaydım. Ama aynı zamanda *korkunç* biriydi. Pasaklıydı, bana sürekli yanlış çelişkili bilgiler veriyor ve inanılmaz derecede acımasız olabiliyordu. Doksan kiloluk safi kastan oluşan Enzo bile ondan korkuyor gibi görünüyordu.

Gerçi Andrew bu kadar yakışıklı olmasaydı böyle hissetmeyebilirdim tabii. Kanepenin kenarından düşmeyecek kadar uzağında oturuyor olsam bile şu anda üzerinde iç çamaşırlarının olduğunu düşünmeden edemiyordum. Boxer giyiyordu! Dahası atletinin kumaşı o kadar inceydi ki altındaki seksi kasları belli oluyordu. Nina'dan çok daha iyilerini bulabilirdi.

Acaba bunu kendisi de biliyor muydu?

Tam rahatlamaya, Andrew'un bana katılmış olmasından mutluluk duymaya başlamıştım ki tiz bir ses düşüncelerimi böldü: "Tanrım, neye bu kadar güldünüz acaba?"

Hızla başımı çevirip baktım. Nina merdivenin son basamağında durmuş bize bakıyordu. Topuklu ayakkabı giydiğinde geldiğini bir kilometre öteden duyabiliyordum ama yalın ayakken şaşırtıcı biçimde sessizdi. Üzerinde ayak bileklerine kadar inen beyaz bir gecelik vardı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Selam, Nina." Andrew esneyip kanepeden kalktı. "Neden kalktın?"

Nina bize ters ters bakıyordu. Andrew'un neden paniklemediğini anlamıyordum. Ben altıma işemek üzereydim. Ama o, karısının gecenin bir yarısı oturma odasında bizi baş başa yakalamasından hiç rahatsız görünmüyordu, üstelik ikimiz de resmen *yarı çıplaktık*. Bir şey *yapmıyorduk* ama olsun.

"Aynı şeyi ben de sana soracaktım," diye tersledi Nina. "Çok eğleniyor gibi görünüyorsunuz. Bu kadar komik olan ne?"

Andrew omzunu silkti. "Su içmeye indiğimde Millie'yi televizyon izlerken gördüm. Sonra *Family Feud*'a takıldım."

"Millie." Nina dikkatini bana çevirdi. "Neden odana televizyon almıyorsun? Burası aile odası."

"Özür dilerim," dedim çabucak. "İlk fırsatta alacağım."

"Hey." Andrew kaşlarını kaldırdı. "Millie'nin kimse yokken televizyon izlemesinde ne gibi bir sakınca var?"

"Eh, sen buradasın."

"Ama beni rahatsız etmiyordu."

"Sabah toplantın yok mu senin?" Andrew'a dik dik bakıyordu. "Gecenin birinde televizyon izlemen doğru mu?"

Andrew derin bir nefes aldı. Bense nefesimi tutarak bekledim, bir an için Nina'ya karşı geleceğini sanmıştım. Oysa omuzları düştü. "Haklısın, Nina. Yatsam iyi olacak."

Nina, kollarını iri memelerinin üzerinde kavuşturmuş hâlde merdivenin önünde durup Andrew sanki yemek yedirmeden odasına yolladığı bir çocukmuş gibi basamakları çıkmasını izledi. Kıskançlığının boyutunu görmek bir hayli huzursuz ediciydi.

Ben de kanepeden kalkıp televizyonu kapadım. Nina hâlâ merdivenin önündeydi. Bakışları kısacık spor şortumun ve kalın askılı atletimin üzerinde gezindi. Sütyen takmadığımı fark etti. Durumun ne kadar kötü göründüğünün farkındaydım. Ama burada yalnız olacağımı sanmıştım.

"Millie," dedi, "bundan sonra evde daha usturuplu kıyafetler giymeni bekliyorum."

"Çok özür dilerim," dedim ikinci kez. "Herkesin yattığını sanmıştım."

"Öyle mi?" Burnundan güldü. "Sırf yattıklarını düşünüyorsun diye gecenin bir yarısı yabancı birinin evinde dolaşır mıydın?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Burası yabancı birinin evi değildi. Tavan arasında da olsa burada *yaşıyordum*. "Hayır..."

"Biz yattıktan sonra tavan arasından çıkma lütfen," dedi. "Evin geri kalanı sadece ailem için. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Başını salladı. "Aslına bakarsan hizmetçiye o kadar da ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Seni işe alarak hata etmiş olabilirim..."

Olamaz. Oturma odasında televizyon izledim diye gecenin bir yarısı beni kovacak mıydı? Bu çok kötü olurdu. Kaldı ki Nina'nın başka bir iş için bana iyi referans vereceğini hiç sanmıyordum. Daha ziyade, olası işverenlerimi tek tek arayıp benden ne kadar nefret ettiğini söyleyecek tipte birine benziyordu.

Durumu düzeltmek zorundaydım.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Bak Nina," dedim, "Andrew'la aramda hiçbir şey yok..."

Başını geriye atarak kahkaha attı. Gülmek ile bağırmak arasında rahatsız edici bir sesti bu. "Endişemin sebebi bu mu sanıyorsun? Andrew ve ben ruh eşiyiz. İkimizin bir çocuğu var, çok yakında bir tane daha olacak. Kocamın tavan arasında yaşayan ne olduğu belirsiz bir hizmetçi uğruna her şeyi riske atacağından korktuğumu mu sanıyorsun?"

Yutkundum. Galiba durumu daha da kötüleştirmiştim. "Hayır, böyle bir şey yapmaz."

"Tabii ki yapmaz." Gözlerimin içine baktı. "Bunu sakın unutma."

Ne diyeceğimi bilemeden olduğum yerde kalakaldım. Sonunda Nina başıyla sehpayı işaret etti. "Temizle şu pisliği... Hemen."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp gitti.

Sehpanın üzeri pis değildi. Sadece Andrew'un bıraktığı su bardağı vardı. Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuş hâlde gidip bardağı aldım. Yukarıda yatak odasının kapısı çarpınca elimdeki bardağa baktım.

Kendime engel olamadan yere fırlattım.

Döşeme tahtasına çarptığı gibi tuzla buz oldu. Geri çekildiğimde bir parçası ayağıma battı.

Vay canına, aptallığın kaçıncı seviyesiydi bu?

Neden olduğum dağınıklığa baktım. Burayı temizlemem gerekiyordu ama öncelikle ayaklarıma daha fazla cam batmaması için bir ayakkabı bulmalıydım. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Camları temizleyecektim ve her şey yoluna girecekti. Nina asla öğrenmeyecekti.

Ama bundan böyle daha dikkatli olmalıydım.

ON BEŞ

Bu cumartesi öğleden sonra Nina arka bahçede küçük bir OAB buluşması düzenleyecekti. Çocukların açık alanda birkaç saat oynayacakları "açık alan günü" dedikleri şeyi planlamak için toplanıyorlardı ve her nasılsa o günü planlamak aylarını alıyordu. Son zamanlarda Nina varsa yoksa bu buluşmadan bahsediyordu. Ve ordövrleri almayı unutmamam için bana en az bir düzine mesaj atmıştı.

Strese girmeye başlıyordum çünkü sabah uyandığımda ev her zamanki gibi darmadağınıktı. Bu evin nasıl bu kadar dağıldığını aklım almıyordu. Nina'nın ilaçları, gecenin bir yarısı uyanıp evi dağıtmasına neden olan bir hastalık için filan mıydı? Böyle bir hastalık var mıydı?

Mesela banyoların bir gecede nasıl o kadar pislendiğini anlayamıyordum. Sabah temizlemek için onun banyosuna girdiğimde yerde en az üç dört ıslak havlu olurdu. Lavaboda kurumuş diş macununu ovalaya ovalaya zor çıkarırdım. Nina'nın, çamaşırlarını kirli sepetine atmaya alerjisi var gibiydi; bu yüzden tam on dakikamı sütyenini, külotunu, pantolonunu

ve külotlu çorabını toplamakla harcardım. Neyse ki Andrew çamaşırlarını kirli sepetine atmakta ondan çok daha iyiydi. Bir de kuru temizlemeciye götürülmesi gereken kıyafetler vardı ki hiç de az değillerdi. Nina ikisini birbirinden hiçbir zaman ayırmazdı ama çamaşır makinesine gidecekler ile kuru temizlemeciye gidecekleri birbirine karıştırırsam yanardım. Bu, beni ipe götürecek bir hata olurdu.

Bir diğer mesele de yiyecek paketleriydi. Odasındaki ve banyosundaki her delikte şeker paketi buluyordum. Sanırım bu, Andrew'la ilk tanıştıkları zamana ait fotoğraflardakinden neden yirmi kilo daha fazlası olduğunu açıklıyordu.

Evi temizleme, kuru temizlemeciye gidecek kıyafetleri götürme, çamaşırları katlama ve ütüleme işleri bittiğinde vaktim iyice daralmıştı. Kadınlar bir saat içinde gelmeye başlayacaklardı ama ben henüz Nina'nın bana verdiği bütün görevleri yerine getirememiştim, buna ordövrleri almak da dahildi. Durumu ona açıklamaya çalışsam bile anlamazdı. Geçen hafta beni Andrew'la *Family Feud* izlerken yakaladığında neredeyse kovacak olduğunu düşünürsek hata yapma lüksüm yoktu. Bu öğleden sonranın kusursuz geçmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Derken arka bahçeyi gördüm. Winchesterların arka bahçesi civardaki en güzel manzaralardan biriydi. Enzo işini iyi yapmıştı; çalılar o kadar düzgün budanmıştı ki sanki cetvel kullanılmış gibiydi. Bahçenin kenarlarını süsleyen çiçekler etrafa renk katıyordu. Çimler o kadar gür ve yeşildi ki yere yatıp kollarımı aşağı yukarı oynatarak çim meleği yapasım vardı.

Ama belli ki burada fazla vakit geçirmiyorlardı çünkü verandadaki mobilyaların üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Her şeyin üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Tanrım, burayı temizleyecek vaktim *yoktu*.

"Millie? İyi misin?"

Andrew arkamdaydı, ilk kez onu günlük kıyafetler içinde görüyordum; mavi polo yaka tişört ve keten pantolon giymişti. Her nasılsa pahalı bir takım elbise giydiği hâlinden daha yakışıklı görünüyordu.

"İyiyim," diye mırıldandım. Onunla konuşmamalıydım bile.

"Ağlayacak gibi duruyorsun," dedi.

Utanarak elimin tersiyle gözlerimi sildim. "İyiyim. Sadece şu OAB buluşması için yapılacak çok iş var."

"Ah, bunun için ağlamaya değmez." Alnı kırıştı. "Ne yaparsan yap OAB'deki kadınları mutlu edemezsin. Hepsi korkunç insanlar."

İçim nasıl rahatladı *anlatamam.*

"Bak, belki bende..." Cebini karıştırarak buruşuk bir peçete çıkardı. "Cebimde peçete olduğuna inanamıyorum ama buyur."

Gülümseyerek peçeteyi ondan aldım. Burnumu silerken tıraş losyonunun kokusu ciğerlerime doldu.

"Şimdi," dedi, "senin için ne yapabilirim?"

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil. Ben hallederim."

"Ağlıyorsun." Ayağını kirli sandalyelerden birinin üzerine koydu. "Gerçekten bak, tamamen işe yaramaz değilim. Ne yapmam gerektiğini söylemen yeterli." Ben tereddüt edince ekledi, "İkimiz de Nina'yı mutlu etmek istiyoruz, öyle değil mi? Onu bu şekilde mutlu edebilirsin. İşleri berbat etmene izin verirsem mutlu olmayacak."

"İyi," diye söylendim. "Ordövrleri alabilirsen inanılmaz yardımcı olursun."

"Tamamdır."

Omuzlarımdan devasa bir yük kalkmış gibi hissettim. Ordövrleri almak için markete gitmem yirmi dakikamı, mar-

ketten dönmem de bir yirmi dakikamı daha alacaktı. Bu şekilde pis veranda mobilyalarını temizlemek için sadece on beş dakikam kalıyordu. Nina'nın beyaz kıyafetlerinden biriyle bu sandalyelerden birine oturduğunu düşünebiliyor muydunuz?

"Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten ama gerçekten çok makbule geçti. Gerçekten."

Sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Bu sırada Cecelia koşarak arka bahçeye geldi, beyaz biyeli pembe bir elbise giyiyordu. Tıpkı annesi gibi tepeden tırnağa kusursuz bir görünümdeydi. "Baba," dedi.

Andrew bakışlarını ona çevirdi. "N'oldu, Cece?"

"Bilgisayar açılmıyor," dedi. "Ödevimi yapamıyorum. Düzeltebilir misin?"

"Elbette düzeltebilirim." Elini Cecelia'nın omzuna koydu. "Ama önce seninle küçük bir araba gezisine çıkacağız, çok eğlenceli olacak."

Cecelia ona kuşkuyla baktı.

Andrew onun şüpheciliğini görmezden geldi. "Git ayakkabılarını giy."

Cecelia'yı ayakkabılarını giymeye ikna etmem yarım günümü alırdı ama Cecelia babasına karşı gelmeden içeri geri döndü. Onunla ben ilgilenmediğim sürece gayet iyi biriydi.

"Onunla çok güzel ilgileniyorsun," dedim.

"Teşekkürler."

"Sana çok benziyor."

Andrew başını salladı. "Aslında bana değil, Nina'ya benziyor."

"Benziyor," diye ısrar ettim. "Ten rengini ve saçlarını Nina'dan almış ama burnu aynı sen."

Polo yaka tişörtünün ucuyla oynadı. "Cecelia benim biyolojik kızım değil. Dolayısıyla ikimiz arasındaki herhangi bir benzerlik tamamen tesadüften ibaret."

Vay canına, pot kırmadan tek bir gün geçiremiyordum. "Ah. Bilmiyordum..."

"Önemli değil." Kahverengi gözleri arka kapıdaydı, Cecelia'yı bekliyordu. "Nina'yla tanıştığımda Cecelia daha bebekti, yani bildiği tek baba benim. Onu öz kızım gibi görüyorum. Arada fark yok."

"Elbette." Andrew Winchester'a olan saygım biraz daha arttı. Süper modelin tekiyle birlikte olmadığı gibi çocuklu bir kadınla evlenmiş ve o çocuğu öz evladı gibi büyütmüştü. "Dediğim gibi, onunla çok güzel ilgileniyorsun."

"Çocuklar harikadır... Keşke bir düzine çocuğumuz olsaydı."

Başka bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Aklıma haftalar önce Nina'nın çocuk yapmaya çalıştıklarını söylemesi geldi. Banyoda yerde bulduğum kanlı tamponu hatırladım. O zamandan beri şansları yaver gitmiş miydi acaba? Andrew'un gözlerindeki hüzünlü bakışa bakılırsa cevap hayırdı.

Ama istedikleri buysa Nina'nın hamile kalacağından emindim. Sonuçta dünyanın tüm kaynaklarına sahiptiler. Öyle ya da böyle beni ilgilendirmezdi.

ON ALTI

Bu OAB toplantısındaki her bir kadından nefret ettiğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim.

Nina da dahil toplamda dört kişiydiler. İsimlerini ezberlemiştim. Jillianne (Jilly-anne), Patrice ve Suzanne (Jillianne'le karıştırılmamalıydı). İsimlerini ezberlememin sebebi, Nina'nın arka bahçeden ayrılmama izin vermemesiydi. Bir şeye ihtiyaçları olursa diye beni köşeye dikmiş hazırda bekletiyordu.

En azından ordövrler zamanında gelmişti. Üstelik Nina onları benim yerime Andrew'un aldığını bilmiyordu.

"Ben açık alan günü menüsünü beğenmedim." Suzanne kalemini çenesine vurdu. Daha önce Nina'nın ondan "en iyi arkadaşım" diye bahsettiğini duymuştum ama anladığım kadarıyla Nina sözde arkadaşlarının hiçbiriyle yakın değildi. "Bence birden fazla glutensiz yemek seçeneği olmalı."

"Katılıyorum," dedi Jillianne. "Ayrıca burada vegan seçeneği var ama hem vegan *hem de* glutensiz değil. O hâlde hem vegan olan hem de glutensiz beslenen insanlar ne yiyecek?"

Ot yesinler. Hayatımda bu iki kadın kadar glutene takmış birini görmemiştim. Ne zaman bir ordövr getirsem beni içindeki gluten miktarına dair sorguya çekmişlerdi. Sanki biliyormuşum gibi. Glutenin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bugün hava bayıltıcı derecede sıcaktı, öyle ki eve, klimanın serinliğine geri dönmek için her şeyimi verirdim. Hatta aralarında bölüştükleri pembe limonatadan içmek için bile her şeyimi verirdim. Bana bakmadıkları her fırsatta alnımı siliyordum. Koltuk altlarımda ter lekeleri belirmiş bile olabilirdi.

"Bu yabanmersinli keçi peynirli bazlama ısıtılmalıydı," dedi Patrice, ağzındaki lokmayı çiğnerken. "Ilık bile değil."

"Biliyorum," dedi Nina üzüntüyle. "Hizmetçime söylemiştim ama nasıl olduğunu biliyorsun. İyi bir yardımcı bulmak *çok* zor."

Ağzım açık kaldı. Benden böyle bir şey istememişti. Ayrıca *burada* olduğumun farkında değil miydi?

"Ah, gerçekten öyle." Jillianne anlayışla başını salladı. "Artık iyi birini bulamıyorsun. Bu ülkenin iş ahlakı içler acısı. İnsan öylelerinin neden daha iyi işler bulamadığını merak ediyor, değil mi? Tembellikten, başka açıklaması yok."

"Hâl böyle olunca yabancı birini tutmak zorunda kalıyorsun," diye ekledi Suzanne. "Onlar da dilimizi konuşamıyorlar. Tıpkı Enzo gibi."

Patrice güldü. "En azından yakışıklı!"

Diğerleri kahkahalar atarken Nina tuhaf biçimde sessiz kaldı. Gerçi Andrew'la evliyken seksi bahçıvanı ne yapacaktı ki? Bu konuda ona hak veriyordum. Ayrıca Enzo'ya karşı tuhaf bir garezi var gibiydi.

Arkamdan... eh, demin de belirttiğim gibi *burada* olduğum için arkamdan konuşuyor sayılmazlardı, yüzüme karşı hakkımda kötü konuşuyorlardı, bu yüzden ağızlarının payını

vermek istiyordum. Ama onlara tembel Amerikalının teki olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. Bu işe başladığımdan beri canla başla çalışıyordum ve bir kez olsun şikâyet etmemiştim.

"Nina." Boğazımı temizledim. "Ordövrleri ısıtmamı ister misin?"

Nina bana doğru döndüğünde gözlerinde gördüğüm bakış bir adım geri çekilmek istememe neden oldu. "Millie," dedi sakince, "gördüğün gibi *konuşuyoruz*. Lütfen bizi bölme. Bu çok kaba bir davranış."

"Şey, ben..."

"Ayrıca," diye ekledi. "Bana Nina demezsen sevinirim, ben senin kankan değilim." Diğer kadınlara bakarak sırıttı. "*Bayan Winchester* diyeceksin. Bir daha hatırlatmak zorunda bırakma."

Ağzım açık bakakaldım. Onunla tanıştığım ilk gün benden kendisine Nina diye hitap etmemi istemişti. Burada çalışmaya başladığımdan beri ona Nina diyordum ve bir kez olsun bir şey dememişti. Oysa şimdi laubalilik ediyormuşum gibi davranıyordu.

En kötüsü de diğer kadınların Nina'ya beni azarladığı için bir kahramanmış gibi davranmasıydı. Patrice, gündelikçisinin nasıl ona köpeğinin öldüğünü söylemeye cüret ettiğine dair bir olay anlatmaya başladı. "Acımasızlık etmek istemiyorum," dedi, "ama Juanita'nın köpeği öldüyse bana ne? Anlattı da anlattı yahu."

"Yardımcıya kesinlikle ihtiyacımız var ama." Nina beğenilmeyen ordövrlerden birini alıp ağzına attı. Sabahtan beri onu izliyordum, diğer kadınlar kuş kadar yerken o tabağın yarısını süpürmüştü. "Özellikle de Andrew ve ben bebek beklerken."

Diğer kadınların heyecandan solukları kesildi. Suzanne, "Nina, hamile misin?" diye haykırdı.

Jillianne muzaffer bir edayla, "Bizden beş kat fazla yemenin bir sebebi olduğunu biliyordum!" dedi.

Nina ona öyle bir bakış attı ki gülmemek için kendimi zor tuttum. "*Henüz* değilim. Ama Andrew'la beraber *mükemmel* olduğu söylenen bir uzmanla görüşüyoruz. İnanın bana, yıl sonuna kadar hamile kalacağım."

"Çok sevindim." Patrice elini Nina'nın omzuna koydu. "Uzun zamandır bebek istediğinizi biliyorum. Ayrıca Andrew *son derece* müthiş bir baba."

Nina başıyla onayladı ve bir anlığına gözleri ıslak göründü. Boğazını temizledi. "Bana bir dakika izin verin, hanımlar. Hemen döneceğim."

Nina eve koşarken peşinden gitsem mi gitmesem mi bilemedim. Muhtemelen tuvalete gidiyordu. Gerçi bu da görevlerimden biri olabilirdi artık: Peşinden tuvalete gidip ellerini kurulamak ya da sifonu çekmek için kapıda hazır beklemek.

Nina gider gitmez diğer kadınlar sessizce gülüştüler. "Tanrım!" diye kıkırdadı Jillianne. "Çok utandırıcıydı! Ona öyle dediğime inanamıyorum. Sahiden hamile sandım! İyi ama hamile gibi görünmüyor mu?"

"Fil gibi oldu," diye onayladı Patrice. "Kendine bir diyetisyen, bir de spor hocası tutması lazım. Ayrıca dip boyasının geldiğini gördünüz mü?"

Diğerleri başlarıyla onayladılar. Bu konuşmada yer almasam da Nina'nın dip boyasının geldiğini ben de fark etmiştim. Mülakata geldiğim gün saçları kusursuzdu. Ama şimdi koyu dipleri en az bir santim uzamıştı. Buna izin vermesine şaşırıyordum.

"Ben olsam öyle gezmeye utanırdım," dedi Patrice. "Böyle yaparak o seksi kocasını elinde zor tutar."

"Hem de duyduğuma göre ortada sağlam bir evlilik sözleşmesi varken," diye ekledi Suzanne. "Boşanırlarsa tek kuruş alamaz. Çocuk nafakası bile alamaz çünkü biliyorsunuz, Andrew Cecelia'yı evlat edinmedi."

"Evlilik sözleşmesi mi!?" diye haykırdı Patrice. "Bu Nina deli mi? Öyle bir şeyi neden imzalamış? Andrew'u mutlu etmek için elinden geleni yapsa iyi olur."

Jillianne, "Eh, ona diyet yapması gerektiğini söyleyen ben olmayacağım!" diye araya girdi. "Tanrım, onu o akıl hastanesine geri göndermek istemiyorum. Nina'nın aklının yerinde olmadığını hepimiz biliyoruz."

Şaşkınlıkla elimi ağzıma kapadım. Okuldaki kadınlar Nina'nın deli olduğunu söylediklerinde sadece *banliyö* delisi olduğunu ummuştum. Yani terapiste giden ve ara sıra bir iki yatıştırıcı yutan delilerden. Ama anlaşılan Nina'nın deliliği bundan çok daha fazlasıydı. Bu dedikoducu cadalozların lafına bakılırsa *akıl hastanesinde* yatmıştı. Hastalığı ciddiydi.

Bana yanlış bilgi verdiğinde ya da ruh hâli birdenbire değiştiğinde ona sinirlendiğim için vicdan azabı duydum. Bilerek yapmıyordu, Nina'nın ciddi sorunları vardı. Şimdi her şey daha mantıklı gelmeye başlıyordu.

"Size şu kadarını söyleyeyim." Patrice sesini alçalttı. Ben duymayayım diye yapıyordu, yine de ne kadar sesli konuştuğundan hiç haberi yoktu. "Nina'nın yerinde olsam yapacağım son şey eve genç, güzel bir hizmetçi almak olurdu. Kıskançlıktan çıldırıyor olmalı."

Söylediği her kelimeyi duyduğumu belli etmemeye çalışarak başımı çevirdim. Nina'nın beni kıskanmaması için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Kocasına ilgi duyduğuma dair en ufak bir fikre kapılmasını bile istemiyordum. Onu

yakışıklı bulduğumu bilmesini ya da ikimiz arasında herhangi bir şey olma ihtimalini düşünmesini istemiyordum.

Yani tamam, Andrew bekâr olsaydı ona ilgi duyardım. Ama değildi. Bu yüzden ondan olabildiğince uzak duruyordum. Nina'nın endişelenmesini gerektiren hiçbir şey yoktu.

ON YEDİ

Bugün Andrew'la Nina'nın şu doğum uzmanıyla randevusu vardı.

Hafta başından beri bu randevuyu heyecan ve gerginlikle bekliyorlardı. Akşam yemeğinde konuşmalarının bir kısmını duymuştum. Anladığım kadarıyla Nina bir yığın doğurganlık testi yaptırmıştı ve bugün sonuçları görüşeceklerdi. Nina tüp bebek yöntemine başvuracaklarını düşünüyordu ki tüp bebek yöntemi çok pahalıydı ama onların özgürce harcayacak paraları vardı.

Nina bazen sinirlerimi bozsa da ikisinin yeni bebek için planlar yapması çok tatlıydı. Dün misafir odasını bebek odasına çevirmekten bahsediyorlardı. Nina mı daha heyecanlıydı yoksa Andrew mu, bilmiyordum. Ama ikisi için de Nina'nın yakında hamile kalmasını umuyordum.

Onlar doktor randevusundayken ben Cecelia'ya bakacaktım. Dokuz yaşında bir kıza bakmak zor olmamalıydı. Ama Cecelia zorlaştırmaya kararlı görünüyordu. Bugün Tanrı bilir hangi kurstan sonra (karate, bale, piyano, futbol, jimnastik;

artık takip edemiyordum) bir arkadaşının annesi onu eve bıraktığında ayakkabılarından birini bir tarafa, öbürünü diğer tarafa, çantasını da bambaşka bir tarafa fırlattı. Neyse ki hava mont giyilmeyecek kadar sıcaktı, yoksa onu fırlatacak dördüncü bir taraf daha bulurdu.

"Cecelia," dedim sabırla. "Ayakkabılarını ayakkabılığa koyar mısın lütfen?"

"Sonra," diye geçiştirerek kanepeye oturup açık sarı elbisesini düzeltti. Kumandayı alıp sinir bozucu derecede yüksek sesli bir çizgi film açtı. Ekranda bir portakalla bir armut kavga ediyorlardı. "Ben acıktım."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Ne yemek istersin?"

Sırf beni uğraştırmak için saçma sapan bir şey isteyecek sanıyordum. Dolayısıyla, "Bologna sandviç yapabilir misin?" deyince çok şaşırdım.

Evde Bologna sandviç yapmak için gereken tüm malzemelerin olmasına o kadar sevindim ki lütfen demesi için ısrar etmedim bile. Nina kızının şımarığın teki olmasını istiyorsa bu onun bileceği işti. Cecelia'ya terbiye vermek benim görevim değildi.

Mutfağa gidip ağzına kadar dolu buzdolabından ekmek ve bir paket dana salam çıkardım. Cecelia'nın sandviçte mayonez sevip sevmediğini bilmiyordum, dahası kesin ya çok fazla ya da çok az koyardım. Bu yüzden ona şişeyi götürmeye karar verdim, kendisi ne kadar istiyorsa koyardı. *Hah, ben senden daha zekiyim, Cecelia!*

Oturma odasına geri dönüp sandviçle mayonezi sehpanın üzerine koydum. Cecelia sandviçi görünce kaşlarını çattı. Çekinerek eline aldı ve sonra yüzü tiksintiyle buruştu.

"Öğğ!" dedi. "Ben bunu yemem."

Tanrı'ya yemin ederim bu kızı çıplak ellerimle boğacaktım. "Bologna sandviç istiyorum dedin. Ben de sana Bologna sandviç yaptım."

"Ben Bologna sandviç istiyorum demedim," diye sızlandı. "*Abalone* sandviç istiyorum dedim."

Ağzım açık hâlde ona bakakaldım. "Abalone sandviç mi? *O* ne?"

Cecelia sinirle homurdanarak sandviçi yere fırlattı. Ekmekle salam birbirinden ayrılarak halının üç farklı yerine dağıldı. Tek iyi yanı mayonez kullanmamış olmamdı, böylece bir de mayonez temizlemek zorunda değildim.

Pekâlâ, bu kız yetmişti artık. Belki bana düşmezdi ama yere yiyecek atılmayacağını bilecek yaştaydı. Özellikle de yakında evde bir bebek olacaksa yaşına göre davranmayı öğrenmeliydi.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Cecelia," dedim.

Hafif sivri çenesini kaldırdı. "*Ne var?*"

Onunla aramızda ne olacaktı bilmiyordum ama ön kapının açılmasıyla tartışmamız yarıda kesildi. Nina'yla Andrew doktor randevusundan dönmüş olmalılardı. Cecelia'ya arkamı dönerken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Nina'nın heyecan dolu olacağından şüphem yoktu.

Fakat oturma odasına girdiklerinde ikisinin de yüzü asıktı.

Hatta yüzü asık demek hafif kalırdı. Nina'nın sarı saçları darmadağınık, beyaz bluzu kırış kırıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Andrew da ondan daha iyi görünmüyordu. Kravatı sanki çıkarmaya başlamış ama sonra aklı başka bir şeye kaymış gibi gevşekti.

Bir elimle diğerini sıktım. "Her şey yolunda mı?"

Çenemi kapalı tutmalıydım. Yapılacak en zekice şey bu olurdu. Çünkü Nina bakışlarını bana çevirdi ve soluk teni kıpkırmızı kesti. "Tanrı aşkına, Millie," diye çıkıştı. "Bu kadar *meraklı* olmak zorunda mısın? Seni hiç ilgilendirmez."

Yutkundum. "Özür dilerim, Nina."

Bakışları yerdeki dağınıklığa kaydı: Cecelia'nın ayakkabılarına, sehpanın yanındaki ekmek ve salama... Her nasılsa Cecelia son anda odadan sıvışmıştı ve ortalıkta görünmüyordu. Nina'nın yüzü buruştu. "Eve geldiğimde bulacağım şey bu mu? Bu dağınıklık mı? Ben sana neden para ödüyorum? Belki de başka bir iş bakmaya başlamalısın."

Boğazım düğümlendi. "Ben... Ben burayı temizleyecektim..."

"Sırf *ben* istiyorum diye kendini paralama." Andrew'a ters bir bakış attı. "Ben biraz uzanacağım. Başım çatlıyor."

Topuklarını yere vura vura merdiveni çıkarken her adımı kurşun gibiydi, yatak odasının kapısını çarpmasıyla son darbeyi yemiş gibi hissettim. Belli ki randevuları iyi geçmemişti. Şu anda onunla konuşmaya çalışmak anlamsızdı.

Andrew deri koltuğa oturup başını geriye yasladı. "Berbattı."

İçimden bir ses bunu yapmamamı söylese de dudağımı ısırarak yanına oturdum. "İyi misin?"

Parmaklarının uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Pek sayılmaz."

"Şey... Konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Bir müddet gözlerini sıkıca yumdu. Sonra derin bir iç çekti. "Çocuğumuz olmayacak. Nina hamile kalamıyor."

İlk tepkim şaşkınlık oldu. Bir şey bildiğimden değil ama Andrew'la Nina'nın bu meseleyi parayla çözemediklerine inanamıyordum. Haberlerde altmış yaşında bir kadının hamile kaldığını gördüğümden emindim.

Ama bunu Andrew'a söyleyemezdim. Ülkenin en iyi doğum uzmanlarından birinin yanından geliyorlardı. O kişinin bilmeyip de benim bildiğim hiçbir şey yoktu. Nina hamile kalamaz dediyse kalamazdı. Bebekleri olmayacaktı. "Çok üzüldüm, Andrew."

"Öyle..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Sorun etmemeye çalışıyorum ama hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Tamam, Cecelia'yı öz evladım gibi seviyorum ama... ben hep... hayal etmiştim ki..."

İlk defa bu kadar derin konuşuyorduk. Bana açılması açıkçası hoşuma gitmişti. "Anlıyorum," diye mırıldandım. "Çok zor olmalı... İkiniz için de."

Bakışlarını kucağına indirdi. "Nina için güçlü olmalıyım. Kahroldu."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Parmağını kanepenin derisindeki bir kırışığın üzerinde gezdirerek bir müddet sessiz kaldı. "Nina'nın şehir merkezinde gitmek istediği bir gösteri var, dilinden düşürmüyor. *Showdown*. O gösteriye bilet alırsak neşesi biraz olsun yerine gelecektir. Ondan tarih alıp ön sıralardan bilet ayarlayabilirsen harika olur."

"Tamamdır," dedim. Birçok sebepten ötürü Nina'ya katlanamıyordum ama bu haberi almanın ne kadar üzücü olduğunu tahmin bile edemezdim; onun için çok üzgündüm.

Andrew kan çanağına dönmüş gözlerini yeniden ovuşturdu. "Teşekkürler, Millie. Sensiz ne yapardık inan bilmiyorum. Nina'nın sana davranış şekli için özür dilerim. O biraz huysuzdur ama seni gerçekten seviyor ve yardımlarını takdir ediyor."

Bunun doğru olduğundan emin değildim ama onunla tartışmayacaktım. Yeterince para biriktirene kadar burada çalışmaya devam edecektim. Ve Nina'yı mutlu etmek için elimden geleni yapacaktım.

ON SEKİZ

O gece bağırış seslerine uyandım.

Tavan arası inanılmaz derecede iyi yalıtımlıydı, bu yüzden söylenenleri duyamıyordum. Ama odamın altından çok yüksek sesler geliyordu. Bir erkekle bir kadına ait sesler. Andrew ve Nina.

Sonra bir şangırtı koptu.

İçgüdüsel olarak yataktan kalktım. Belki beni ilgilendirmezdi ama aşağıda bir şeyler oluyordu. Hiç değilse her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım.

Elimi kapının topuzuna koyup çevirdiğimde dönmedi. Kapının sıkışmasına alışkındım. Ama bazen içimi bir panik duygusu kaplıyordu. Derken topuz elimin altında döndü ve dışarı çıktım.

Gıcırdayan basamaklardan ikinci kata indim. Şimdi tavan arasının dışında olduğumdan bağırış sesleri çok daha yüksekti. Ebeveyn yatak odasından geliyordu. Nina, Andrew'a bağırıyordu, hatta sesi neredeyse isterikti.

"Bu hiç adil değil!" diye haykırdı. "Yapabileceğim her şeyi yaptım ama..."

"Nina," dedi Andrew. "Senin suçun değil."

"*Tabii ki* benim suçum! Genç bir kadınla birlikte olsaydın istediğin gibi bebeğin olurdu. Olmaması *benim* suçum!

"Nina..."

"Bensiz çok daha iyi olursun!"

"Yapma, böyle şeyler söyleme..."

"Doğru ama!" Yalnız, sesi kulağa üzgün gelmiyordu. Daha çok sinirli gibiydi. "Benden kurtulmak istiyorsun!"

"Nina, kes şunu!"

Odadan başka bir şangırtı daha geldi. Peşinden bir tane daha. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kapılarını tıklatmakla odama geri dönüp saklanmak arasında kalmıştım. Kararsızlığım yüzünden felç olmuş hâlde birkaç saniye orada öylece dikildim. Derken kapı pat diye açıldı.

Nina, Andrew'la beni oturma odasında yakaladığı gece giydiği bembeyaz geceliğini giyiyordu. Ama açık renkli kumaşın üzerinde şimdi kırmızı bir leke vardı, kalçasının kenarından başlayıp eteğinin ucuna kadar uzanıyordu.

"Millie." Gözlerini üzerime dikti. "Burada ne arıyorsun?"

Ellerine baktığımda aynı kırmızılığın sağ avucunda da olduğunu gördüm. "Ben..."

"Bizi mi gözetliyorsun?" Tek kaşını kaldırdı. "Konuşmalarımızı mı dinliyorsun?"

"Hayır!" Bir adım geri çekildim. "Bir şangırtı duydum ve... Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim."

Geceliğindeki, kan lekesi olduğundan neredeyse emin olduğum şeye baktığımı fark etti. "Biraz elimi kestim sadece, endişelenecek bir şey değil. *Senin* yardımına ihtiyacım yok."

Ama içeride neler oluyordu? Geceliğinin kana bulanmış olmasının tek sebebi sahiden bu muydu? Ayrıca Andrew neredeydi?

Ya onu öldürdüyse? Ya Andrew yatak odasının ortasında ölü yatıyorsa? Daha da kötüsü, şu anda kan kaybından ölüyorsa ve onu kurtarmak için bir şansım varsa? Öylece çekip gidemezdim. Hayatımda birtakım kötülükler yapmış olabilirdim ama Nina'nın cezasız kalmasına izin veremezdim.

"Andrew nerede?" dedim.

Yanaklarında pembe halkalar belirdi. "*Pardon?*"

"Ben sadece..." Ağırlığımı bir çıplak ayağımdan diğerine verdim. "Bir şangırtı duydum. O iyi mi?"

Nina bana uzun uzun baktı. "Bu ne cüret! Sen beni neyle suçluyorsun?"

Andrew'un iri yarı, güçlü bir adam olduğu aklıma geldi. Nina onu bile hakladıysa benim hiç şansım yoktu. Ama yerimden kıpırdamadım. Andrew'un iyi olduğundan emin olmalıydım.

"Odana dön," diye emretti.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Hayır."

"Odana dön yoksa seni kovarım."

Ciddiydi. Gözlerinde görebiliyordum. Ama kıpırdayamadım. Tam yeniden itiraz etmeye başlayacakken bir şey duydum. Rahatlamayla omuzlarımın çökmesine sebep olan bir şey:

Ebeveyn banyosundaki musluğun açılma sesi.

Andrew iyiydi. Sadece banyo yapıyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Mutlu oldun mu?" Açık mavi gözleri buz gibiydi ama orada başka bir şey daha vardı. Zevk gibi. Beni korkutmayı seviyordu. "Kocam sağ ve sağlıklı."

Başımı eğdim. "Tamam, ben sadece... Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Arkamı dönüp koridorun sonuna doğru yürümeye başladım. Nina'nın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Merdivene varmak üzereyken arkamdan seslendi.

"Millie?"

Döndüm. Koridora dolan ay ışığında geceliği parlıyor, onu bir melek gibi gösteriyordu. Tabii kan hariç. Şu anda yerde, yaralı elinin altında kan biriktiğini de görebiliyordum.

"Efendim?"

"Geceleri tavan arasından çıkma." Gözlerini kırpıştırdı. "Anlaşıldı mı?"

Tekrar etmesine gerek yoktu. Bir daha tavan arasından çıkmak istemiyordum.

ON DOKUZ

Ertesi sabah Nina görünüşte dün geceyi unutmuş, daha cana yakın versiyonuna geri dönmüştü. Sağ eline sardığı bandaj olmasa korkunç bir kâbus gördüğümü düşünürdüm. Beyaz sargı bezi kırmızı beneklere bulanmıştı.

Bana karşı doğrudan tuhaf davranmasa bile bu sabah normalden daha bitkin görünüyordu. Cecelia'yı okula bırakmaya giderken arabasının tekerleri asfaltta iz bırakmıştı. Geri döndüğünde oturma odasının ortasında durup duvarları izlemişti, ta ki ben sonunda mutfaktan çıkıp iyi olup olmadığını sorana kadar.

"İyiyim." Ütülediğimden emin olmama rağmen kırış kırış duran beyaz bluzunun yakasını çekiştirdi. "Rica etsem bana kahvaltı hazırlar mısın, Millie? Her zamankinden."

"Elbette," dedim.

Nina'nın "her zamankinden"i bol tereyağı ve Parmesan peyniriyle çırpılmış üç yumurta, dört dilim jambon, bir tane de yine tereyağlı İngiliz muffiniydi. OAB üyesi diğer kadınların onun arkasından kilosu hakkında söyledikleri şeyler aklıma

gelse bile Nina'nın onlar gibi midesine giren her kaloriyi hesaplamamasına saygı duyuyordum. Glutensiz ya da vegan beslenmiyordu. Anladığım kadarıyla istediğini yiyordu. Hatta sabah yıkamam için tezgâhın üzerine bıraktığı bulaşıklara bakılırsa geceleri bile atıştırıyordu. O tabakları bir kez olsun bulaşık makinesine koyduğunu görmemiştim.

Onun için hazırladığım kahvaltı tabağını bir bardak portakal suyuyla beraber yemek masasının üzerine koydum. Nina tabağı uzun uzun inceleyince bir an tabaktaki her şeyi yanlış pişirdiğimi söyleyecek ya da kahvaltı hazırlamamı istediğini inkâr edecek sandım. Ama bana içtenlikle gülümsedi. "Teşekkürler, Millie."

"Rica ederim." Başında dikilmeye devam ettim. "Bu arada, Andrew sizin için Broadway gösterisi *Showdown*'a bilet almamı istedi."

Nina'nın gözleri parladı. "*Nasıl da* düşünceli. Tamam, harika olur."

"Sana hangi günler uygun?"

Ağzına bir çatal yumurta atıp çiğnerken düşündü. "Pazar gününden itibaren bir hafta boşum. O zamana ayarlayabilirsin."

"Tamamdır. İstersen ben Cecelia'ya bakarım."

Ağzına biraz daha yumurta atarken bir kısmı beyaz bluzuna döküldü. Fakat Nina bunu hiç fark etmeden ağzını şapırdatarak yemeye devam etti.

"Tekrar teşekkürler, Millie." Bana göz kırptı. "Sen olmasan ne yapardık hiç bilmiyorum."

Bunu söylemeyi seviyordu. Öte yandan kovulduğumu söylemeyi de seviyordu. İkisi arasında gidip geliyorduk.

Ama onun bir suçu yoktu. Arkadaşlarının söylediği gibi duygusal sorunları olduğu aşikârdı. Sözüm ona akıl hastanesinde kaldığını düşünmeden edemiyordum. İnsanı oraya boş yere yatırmazlardı. Kötü bir şey olmuş olmalıydı ve bir yanım

öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ama ona soramazdım. Enzo'dan öğrenme çabalarım da hep sonuçsuz kalıyordu.

Nina beş dakikaya kalmadan bütün tabağı silip süpürmüş; yumurtayı, jambonları ve İngiliz muffinini mideye indirmişti ki Andrew koşarak merdivenlerden indi. Suyun sesini duymama rağmen dün geceden sonra onun için biraz endişeleniyordum. Pek olası bir senaryo değildi ama ne bileyim, Nina sırf o sağ salim banyodaymış gibi görünsün diye musluğu otomatik bir zamanlayıcıyla açmış filan olabilirdi. Dediğim gibi, olası değildi ama *imkânsız* da değildi. Her halükârda Andrew'u tek parça hâlinde görünce rahatladım. Açık mavi gömleğiyle eşleştirdiği koyu gri takım elbisesini görünce nefesim kesildi.

Andrew oturma odasına girmeden hemen önce Nina tabağını önünden itti. Ayağa kalkıp sarı saçlarını düzeltti ki saçları her zamanki ışıltısından yoksundu, üstelik koyu dipleri öncekinden daha çok göze çarpıyordu.

"Merhaba, Andy." Andrew'a büyüleyici bir edayla gülümsedi. "Bu sabah nasılsın?"

Andrew tam ona cevap verecekken bakışları hâlâ bluzunda duran yumurta parçasına kaydı ve ağzının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Nina, üzerine yumurta dökülmüş."

"Aa!" Yanakları kızaran Nina bluzundaki yumurtayı sildi. Ama yumurta uzunca bir süredir orada olduğundan ince beyaz kumaşı lekelemişti. "Kusura bakma!"

"Önemli değil, hâlâ çok güzel görünüyorsun." Andrew onu omuzlarından tutup kendine çekti ve öptü. Nina'nın kendini onun kollarına bırakmasını izlerken içimi saran kıskançlık hissine aldırış etmemeye çalıştım. "Şimdi ofise gitmem lazım ama akşama görüşürüz."

"Ben seni geçireyim, hayatım."

Nina inanılmaz şanslıydı. Her şeyi vardı. Evet, bir akıl hastanesinde kalmıştı ama hiç değilse hapis yatmamıştı. Da-

hası muhteşem bir evi, tonlarca parası, kibar, esprili, zengin, düşünceli ve... eh, kesinlikle yakışıklı bir kocası vardı.

Bir an için gözlerimi yumup Nina'nın yerinde olsaydım nasıl olurdu diye düşündüm: Bu evi çekip çeviren kadın olurdum; pahalı kıyafetlerim, şık ayakkabılarım ve lüks arabalarım olurdu. Hizmetçime patronluk taslayarak onu bana yemek yapmaya, dağınıklığımı toplamaya, kendim battal boy yatağı ve bir dünya nevresim takımı olan kocaman bir odada kalırken onu tavan arasındaki küçücük bir delikte yaşamaya zorlardım. Ama hepsinden önemlisi Andrew gibi bir kocam olurdu. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdığı gibi benimkilere de bastırırdı. Vücudunun sıcaklığını göğsümde hissederdim...

Aman Tanrım, böyle düşünmeyi *kesmeliydim*. *Hemen*. Ama kendimi savunacak olursam çok uzun zamandır yalnızdım. Hapishanede on yıl boyunca dışarı çıktığımda beni her şeyden koruyacak mükemmel bir erkekle tanışacağımın hayalini kurmuştum. Oysa şimdi...

Eh, hâlâ gerçekleşebilirdi. İmkânsız değildi.

Yukarı çıkıp yatak odalarını temizlemeye başladım. İşimi bitirmiş aşağı geri dönüyordum ki kapının zili çaldı. Koşarak gidip açtığımda karşımda Enzo'yu görünce şaşırdım. Elinde kocaman bir karton kutu tutuyordu.

"*Ciao*," dedim bana öğrettiği selamı hatırlayarak.

Gözlerinde eğlendiğini gösteren bir bakış belirdi. "*Ciao*. Bu... sana."

Ne olduğunu hemen anladım. Bazen kargocular giriş kapısından içeri girebileceklerini fark etmeyerek ağır kargoları kapının önüne bırakıyorlardı, böylece onları içeri benim taşımam gerekiyordu. Enzo kargocunun koliyi bıraktığını görmüş ve benim için buraya kadar getirmiş olmalıydı.

"*Grazie*," dedim.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Sen istiyor ben..."

Ne sorduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Ah... evet, yemek masasının üzerine bırak lütfen."

Yemek masasını işaret ettim ve koliyi oraya götürdü. Enzo geçen sefer eve girdiğinde Nina'nın nasıl delirdiğini hatırladım ama şu anda evde değildi ve koli benim taşıyamayacağım kadar ağır görünüyordu. Enzo koliyi masanın üzerine bıraktıktan sonra gönderici adına baktım: Evelyn Winchester. Muhtemelen Andrew'un tarafından biriydi.

Bir kere daha, "*Grazie*," dedim.

Enzo başıyla onayladı. Üzerinde beyaz tişört ve kot pantolon vardı, *iyi* görünüyordu. Her zaman bu mahallede bir yerde, birinin bahçesinde çalışıyordu ve buralı zengin kadınlar onu çalışırken izlemeye bayılıyorlardı. Doğrusunu isterseniz ben Andrew'un tipini tercih ederdim, dahası aramızda bir de dil engeli vardı. Ama Enzo'yla biraz keyifli vakit geçirmek bana iyi gelebilirdi. Bastırılmış enerjimi az da olsa boşaltabilir, böylece patronumun kocası hakkında tamamen uygunsuz hayaller kurmayı bırakabilirdim.

Enzo İngilizce bilmediği için konuyu nasıl açacağımdan emin değildim. Ama aşkın dilinin evrensel olduğunu düşünüyordum.

Nasıl ilerleyeceğimi düşünürken, "Su?" diye teklif ettim.

Başıyla onayladı. "*Si*."

Mutfağa koşup dolaptan bir su bardağı aldım. Yarısına kadar suyla doldurup Enzo'ya götürdüm. Enzo bardağı memnuniyetle alarak, "*Grazie*," dedi.

Suyu içerken pazusu iyice belirginleşti. *Sahiden* iyi bir vücudu vardı. Yatakta nasıl olduğunu merak ettim. Muhtemelen müthişti.

O suyu içerken ellerimle oynadım. "Baksana, ıh... şey misin... meşgul müsün?"

Bardağı indirip bana boş boş baktı. "Hıı?"

"Ih." Boğazımı temizledim. "Yani çok... işin var mı?"

"İş." Anladığı kelimeyi başıyla onayladı. Üç yıldır burada çalışıyor olmasına rağmen İngilizceyi hiç anlamamasına inanamıyordum. "*Si. Molto occupato*[6]."

"Ah."

İyi gitmiyordu. Doğrudan konuya girsem daha iyi olacaktı.

"Baksana." Ona doğru bir adım attım. "Acaba diyorum... biraz mola vermek ister misin?"

Koyu gözleri yüzümü inceledi. Güzel gözleri vardı. "Ben... anlamıyor."

Bunu yapabilirsin, unutma, aşkın dili evrenseldir. "Mola." Elimi göğsüne koyup imalı imalı tek kaşımı kaldırdım. "Anlarsın ya."

Yüzünde kocaman bir sırıtışla beni kucakladığı gibi tavan arasına çıkarmasını ve saatlerce bana sahip olmasını bekliyordum. Beklemediğim şeyse gözlerinin kararmasıydı. Elim alev almışçasına benden geri kaçtı ve öfkeyle bir sürü İtalyanca kelime sıraladı. Ne söylediğini bilmiyordum ama "merhaba" ya da "teşekkürler" demediği kesindi.

"Ben... Çok özür dilerim," dedim çaresizce.

"*Sei pazzo*[7]!" diye bağırdı. Elini kara saçlarının arasından geçirdi. "*Che cavolo*[8]!"

O kadar utanmıştım ki yerin dibine girmek istiyordum. Tamam, beni reddetme ihtimalinin olduğunu biliyordum ama bu kadar öfkeleneceğini hiç düşünmemiştim. "Öyle... Öyle demek istemedim..."

---

6 (İtl.) Evet. Gerçekten çok meşgulüm –*ç.n.*

7 (İtl.) Delirmişsin sen! –*ç.n.*

8 (İtl.) Lanet olsun! –*ç.n.*

Neredeyse korku içinde merdivene baktı, sonra yeniden bana döndü. "Ben... Ben gidiyor. Şimdi."

"Tamam." Başımla onayladım. "Elbette. Çok... Çok özür dilerim. Sadece arkadaşça davranmak istemiştim. Amacım şey değildi..."

Bana, söylediklerimin saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyormuş gibi baktı. Anlaşılan bazı şeyler *sahiden* evrenseldi.

O kapıya doğru giderken üçüncü kez, "Özür dilerim," dedim. "Ayrıca... koliyi getirdiğin için teşekkürler. *Grazie.*"

Kapıda duraksayıp koyu gözlerini bana çevirdi. "Sen... sen bura git, Millie," dedi bozuk İngilizcesiyle. "Bura..." Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra tanıştığımız ilk gün söylediği şeyi bu kez İngilizce tekrar etti: "Tehlikeli."

Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle yeniden merdivene baktı. Sonra başını salladı ve ben ne demek istediğini soramadan kapıdan çıkıp gitti.

YİRMİ

Tanrım, rezil olmuştum.

Cecelia'nın step dansı kursundan çıkmasını beklerken hâlâ Enzo'nun beni reddetmesinin utancını yaşıyordum. Başım zonkluyordu ve dans sınıfından gelen küçük ayakların aynı anda yere vurma sesi de hiç yardımcı olmuyordu. Bu sese benim kadar uyuz olan var mı diye etrafa bakındım. Yok muydu? Sadece ben miydim?

Yanımda oturan kadın sonunda bana anlayışla gülümsedi. Yüz gerdirmeden ya da botokstan hiçbir iz olmayan pürüzsüz tenine bakarak benimle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettim, yani buraya çocuğunu almaya gelmiş olamazdı. O da benim gibi *hizmetçi* tayfasındandı.

"Advil ister misin?" diye sordu. Rahatsızlığımı fark ettiğine göre altıncı hissi kuvvetli olmalıydı. Ya öyleydi ya da ne kadar acı çektiğim yüzümden okunuyordu.

İlk başta çekinsem de sonra başımla onayladım. Ağrı kesici, seksi İtalyan bahçıvanın beni reddetmesinden duy-

duğum utancı dindirmeyecekti ama en azından baş ağrımı hafifletirdi.

Kadın büyük siyah çantasını karıştırarak Advil şişesini çıkardı. Bana kaşlarını kaldırarak bakınca elimi uzattım, o da avucuma iki küçük kırmızı ilaç döktü. İlaçları ağzıma atıp susuz yuttum. Acaba etki göstermeleri ne kadar sürerdi?

"Bu arada, benim adım Amanda," dedi. "Bundan böyle step dansı bekleme odası torbacın benim."

Elimde olmadan güldüm. "Kimi almaya geldin?"

Kahverengi atkuyruğunu omzunun üzerinden geri savurdu. "Bernstein ikizlerini. Onları beraber step dansı yaparken görmelisin. İzlemesi çok keyifli, tabii başının ağrımadığı bir zaman. Sen kimi almaya geldin?"

"Cecelia Winchester."

Amanda alçak bir ıslık çaldı. "Winchesterlar için mi çalışıyorsun? Tanrı yardımcın olsun."

Dizlerimi sıktım. "Neden öyle dedin?"

Omzunu silkti. "Nina Winchester. Bilirsin işte. O kadın..." İşaret parmağıyla evrensel "deli" işareti yaptı.

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmeyen *yok* ki." Beni baştan ayağa süzdü. "Ayrıca içimden bir ses Nina'nın kıskanç tiplerden olduğunu söylüyor. Üstelik kocası da *sahiden* çok yakışıklı... sence de öyle değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Fena değil işte."

Amanda çantasını karıştırırken dudaklarımı yaladım. Bu, ne zamandır beklediğim fırsattı. Sonunda Nina hakkında bilgi alacak birini bulmuştum.

"Baksana," dedim, "insanlar neden Nina'nın deli olduğunu söylüyorlar?"

Başını kaldırıp yüzüme baktığında bir an dedikodu arıyorum diye kızacak sandım. Ama sonra sırıttı. "Tımarhanede yattığını biliyorsun, değil mi? Herkes bunu konuşuyor."

Tımarhane demesine yüzümü buruşturdum. Ömrümün son on yılını geçirdiğim yer için de kaba bir tabiri olduğundan emindim. Ama bunu duymam gerekiyordu. Kalp atışlarım hızlanarak yan odadaki küçük ayakların ritmine uydu. "Bu konuda bir şeyler duydum..."

Amanda cık cıkladı. "O zamanlar Cecelia daha bebekti. Zavallıcık, polis bir saniye geç gelmiş olsaydı..."

"Ne?"

Odaya göz gezdirerek sesini alçalttı. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Bir şey demeden başımı hayır anlamında salladım.

"Korkunçtu..." Hüzünle içini çekti. "Cecelia'yı küvette boğmaya çalıştı."

Elim ağzıma gitti. "*Ne* yaptı?"

Ciddiyetle başıyla onayladı. "Nina çocuğu ilaçla uyuttu, küveti doldurup içine attı, sonra da kendisi bir avuç ilaç içti."

Ağzımı açtım ama tek kelime konuşamadım. Bale kursunda başka bir anneyle tütü rengi yüzünden kavga ettiği, anlaşamadıklarında da sinir krizi geçirdiği tarzında bir hikâye duymayı bekliyordum. Ya da en sevdiği manikürcünün emekli olmaya karar vermesini kabullenemediği tarzında. Ama duyduklarım tamamen farklıydı. Kadın kendi çocuğunu öldürmeye çalışmıştı. Bundan daha korkunç bir şey düşünemiyordum.

"Andrew Winchester o sırada şehir merkezindeki ofisindeymiş," dedi. "Ama Nina'ya ulaşamayınca endişeye kapılmış. Tanrı'ya şükürler olsun ki polisi aramış."

Advil'e rağmen başımın ağrısı arttı. Hatta kusacak gibiydim. Nina öz kızını öldürmeye çalışmıştı. Kendini öldürmeye çalışmıştı. Tanrım, antipsikotik ilaçlar kullanmasına şaşmamalıydı.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Nina hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Cecelia'yı çok sevdiği apaçık bel-

liydi. Bunun gibi bir şeyin numarası olmazdı. Öte yandan Amanda'ya inanıyordum; deli olduğu dedikodusunu pek çok insandan duymuştum. Şehirdeki herkes yanlış biliyor olamazdı.

Nina sahiden de kızını öldürmeye çalışmıştı.

Bununla beraber olayın içyüzünü bilmiyordum. Doğum sonrası depresyonunu ve kişinin zihnini nasıl karanlığa sürüklediğini duymuştum. Belki de Nina ne yaptığının farkında değildi. Sonuçta kızını *planlı olarak* öldürmeye çalıştığını söylemiyorlardı. Öyle olsaydı şu anda hapiste olurdu ve sonsuza kadar da orada kalırdı.

Bununla beraber, Nina'nın akli durumundan ne kadar endişe etsem de gerçekten tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Meğer tehlikeli demek az kalırmış.

Enzo beni reddettiğinden beri ilk kez, kapıya doğru giderken gözlerinde beliren paniği düşündüm. *Sen bura git, Millie. Bura... tehlikeli.* Benim için korkuyordu. Nina Winchester'dan korkuyordu. Keşke İngilizce konuşabilseydi. Konuşabilseydi, içimden bir ses şimdiye çoktan oradan taşınmış olacağımı söylüyordu.

Ama sahiden, ne yapabilirdim ki? Winchesterlar bana iyi para veriyorlardı fakat bu para, hiç değilse birkaç ay birikim yapmadan kendi evimi tutabileceğim kadar da iyi değildi. İşi bırakırsam bana hayatta iyi referans vermezlerdi. Böylece aranıyor ilanlarını kovalamaya, sabıka kaydımı gördüklerinde reddedilmeye geri dönerdim.

Sadece bir müddet daha dişimi sıkmam gerekiyordu. Ve Nina Winchester'ı sinirlendirmemek için elimden geleni yapmam. Zira hayatım buna bağlı olabilirdi.

YİRMİ BİR

Akşam yemeği vakti geldiğinde Enzo'nun getirdiği koli hâlâ yemek masasının üzerinde duruyordu. Masayı kurmak için indirmeye çalışmıştım ama *çok* ağırdı; Enzo içeriye taşırken hiç zorlanmadığı için gözüme olduğundan daha hafif görünmüştü. Kaldırmaya çalışırsam yanlışlıkla düşürmekten korkuyordum. İçinde paha biçilmez bir Ming vazo ya da aynı derecede kırılabilir ve pahalı bir şey olması kuvvetle muhtemeldi.

Kolinin üzerindeki gönderici adını bir daha okudum. Evelyn Winchester... acaba kimdi? El yazısı büyük ve kıvrımlıydı. Koliyi dikkatlice salladığımda içinde bir şey tıngırdadı.

"Erken Noel hediyen mi?"

Başımı çevirip baktım; Andrew gelmişti. Garaj girişinden gelmiş olmalıydı ve bana çarpık bir şekilde gülümsüyordu, kravatı gevşekti. Dünkünden daha iyi bir ruh hâli içinde olmasına sevindim. Doktor randevusundan sonra daha kötü olacağından endişelenmiştim. Üstüne bir de Nina'nın onu öldürdüğünü düşündüğüm o korkunç tartışma yaşanmıştı.

Gerçi hastaneye yatırılma nedenini öğrenmişken bunu düşünmem artık o kadar da abartılı görünmüyordu.

"Hazirandayız," diye hatırlattım.

Dilini şaklattı. "Noel için hiçbir zaman çok erken değildir." Masanın etrafından dolanarak kolinin üzerindeki gönderici ismine baktı. Aramızda yalnızca birkaç santim vardı ve tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Son derece... güzel kokuyordu. Pahalı.

Kes şunu, Millie. Patronunu koklamayı kes.

"Annemden gelmiş," dedi.

Sırıttım. "Annen hâlâ sana bakım paketi mi gönderiyor?"

Güldü. "Aslına bakarsan gönderdiği oldu. Özellikle de eskiden, Nina... hastayken."

Hasta. Nina'nın durumu için hoş bir örtmeceydi. Bir türlü aklımda oturtamıyordum.

"Muhtemelen Cece için göndermiştir," dedi Andrew. "Annem onu şımartmaya bayılıyor. Cece'nin tek büyükannesi olduğu için onu şımartmanın kendi görevi olduğunu söylüyor."

"Nina'nın anne babası nerede?"

Elleri kutunun üstünde duraksadı. "Öldüler. Nina gençken ölmüşler, ben onlarla hiç tanışmadım."

Nina kendini öldürmeye çalışmıştı. Kızını öldürmeye çalışmıştı. Ve şimdi öğreniyordum ki geçmişinde bir de ölü bir anne ve baba vardı. Umarım sıradaki hizmetçi olmazdı.

Hayır. Bu şekilde düşünmeyi kesmeliydim. Nina'nın anne babası muhtemelen kanserden ya da kalp hastalığından ölmüştü. Nina'nın ne sorunu varsa belli ki toplum içine yeniden karışmaya hazır olduğuna karar vermişlerdi. Olumlu düşünmeliydim.

Andrew doğrularak, "Neyse," dedi, "ben şu koliyi açayım."

Mutfağa gitti ve bir dakika sonra maket bıçağıyla döndü. Kolinin üst kısmını keserek açtı ve kanatlarını kaldırdı. İyice

heyecanlanmıştım. Sabahtan beri içinde ne olduğunu merak ederek koliye bakıyordum. Her neyse deli gibi pahalı olduğundan emindim. Andrew kireç gibi bir yüzle koliye bakakalınca kaşlarımı kaldırdım.

"Andrew?" dedim. "İyi misin?"

Cevap vermedi. Bunun yerine sandalyelerden birine oturup parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Onu teselli etmek için yanına giderken kendime engel olamayarak kolinin içine baktım.

Bakar bakmaz da neden bu kadar üzgün göründüğünü anladım.

Kolinin içi bebek eşyasıyla doluydu; küçük beyaz battaniyeler, çıngıraklar, oyuncak bebekler. Bir yığın da minicik beyaz zıbın vardı.

Nina önüne gelene çok yakında bebekleri olacağını söylemişti. Kuşkusuz Andrew'un annesine de söylemişti, o da bebek için gerekli eşyaları göndermeye karar vermiş olmalıydı. Ama ne yazık ki aceleci davranmıştı.

Andrew'un gözlerinde donuk bir bakış vardı. "İyi misin?" diye tekrarladım.

Odada olduğumu unutmuş gibi bana şaşkın şaşkın baktı. Sonra belli belirsiz gülümsedi. "İyiyim. Gerçekten. Sadece... Bunu görmesem de olurdu."

Yanındaki sandalyeye oturdum. "Doktor yanılmış olamaz mı?"

Bunu söyledim ama bir yanım neden Nina'dan çocuk yapmak *istediğini* merak ediyordu. Özellikle de Cecelia'ya yaptığı şeyden sonra. Öylesi bir olaydan sonra ona nasıl bebek emanet edebilirdi?

Yüzünü sıvazladı. "Yok. Nina benden büyük ve ilk evlendiğimizde bazı... sorunlar yaşadı, ben de o zamanlar bebek yapmak istemedim. Bu yüzden bekledik ama şimdi..."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Nina senden büyük mü?"

"Biraz." Omzunu silkti. "Âşık olunca yaşa aldırış etmiyorsun. Ki ben ona âşıktım." Karısına olan hislerinden bahsederken geçmiş zaman kipini kullanması dikkatimden kaçmadı. Kendi de fark etmiş olmalıydı çünkü yüzü kızardı. "Yani ona âşığım, Nina'yı seviyorum. Hem ne olursa olsun birbirimize sahibiz."

Bu sözleri inanarak söyledi ama sonra yeniden koliye baktığında yüzünde son derece hüzünlü bir ifade belirdi. Ne söylerse söylesin Nina'yla başka bir çocuklarının olmayacağı gerçeğinden mutlu değildi. İçine dert oluyordu.

"Ben... Ben koliyi bodrum kata koyayım," diye mırıldandı. "Mahalleden birinin bebeği olursa ona veririz. Ya da... Bağışlayabiliriz de. İhtiyacı olan birine gideceğinden eminim."

İçimden bastırılması neredeyse imkânsız bir arzuyla ona sarılmak geldi. Parasal başarısına rağmen hâline çok üzülüyordum. İyi bir adamdı ve mutlu olmayı hak ediyordu. Nina –tüm sorunlarıyla ve ruh hâlindeki ani değişimlerle– onu sahiden mutlu edebiliyor mu merak etmeye başlıyordum. Yoksa Andrew sırf mecburiyetten mi onunla beraberdi?

"Eğer konuşmak istersen," dedim usulca, "ben buradayım."

Gözlerimin içine baktı. "Teşekkürler, Millie."

Elimi elinin üstüne koydum; onu teselli etmek için yapılmış bir hareketti. Andrew elini çevirip elimi sıktı. Avucu avucuma değince yıldırım çarpmış gibi oldum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Başımı kaldırıp kahverengi gözlerine baktığımda onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. Bir an için görünmez, tarifsiz bir bağla bağlanmış gibi öylece birbirimize bakakaldık. Sonra Andrew'un yüzü kızardı.

"Ben gitsem iyi olacak." Elini elimden çekti. "Şey yapmam lazım... Ben... Benim gitmem lazım."

"Doğru..."

Masadan kalktığı gibi yemek odasından fırlayıp gitti. Ama merdivende gözden kaybolmadan önce bana son bir kez uzun uzun baktı.

YİRMİ İKİ

Sonraki haftayı Andrew Winchester'dan kaçarak geçirdim.

Ona karşı hislerim olduğunu artık inkâr bile edemiyordum. Bunlar öyle sıradan hisler de değildi. Adama bayağı bayağı abayı yakmıştım. Sürekli onu düşünüyordum. Hatta rüyalarımda beni öptüğünü görüyordum.

Üstelik Nina'yı sevdiğini iddia etse bile onun da bana karşı hisleri var gibiydi. Ama kilit nokta şuydu ki işimi kaybetmek istemiyordum. Evli patronlarınızla yatarak işinizi elinizde tutamazdınız. Bu yüzden hislerimi bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Hem zaten Andrew günün büyük kısmında işteydi. Yani ondan uzak durmak kolaydı.

Bu akşam Andrew yemek odasına inmeden ortalıktan toz olmak için tabakları masaya hızlı hızlı koyarken Nina geldi. Somon yanında yabani pirinç pilavını görünce başıyla onayladı. Tabii Cecelia'ya tavuk nugget yapmıştım.

"Harika kokuyor, Millie," dedi.

"Teşekkürler." Bu akşamlık odama çekilmeye hazır vaziyette mutfağa yakın duruyordum. "Başka bir isteğin var mı?"

"Bir şey var." Sarı saçlarını düzeltti. "*Showdown*'a bilet alabildin mi?"

"Aldım!" *Showdown*'un pazar geceki gösterisi için son iki bileti kapmıştım; bundan dolayı kendimle gurur duyuyordum. Küçük bir servet tutmuştu ama Winchesterlar bunu rahatlıkla karşılayabilirdi. "Önden altıncı sıradasınız. İsteseniz oyunculara dokunabilirsiniz, sahneye o kadar yakın."

"Harika!" Ellerini birbirine vurdu. "Otel odasını da ayırttın mı?"

"The Plaza'dan ayırttım."

Şehir merkezi biraz uzak olduğu için Nina'yla Andrew gece The Plaza Otel'de kalacaklardı. Cecelia bir arkadaşının evinde kalacaktı, böylece o gece evde tek başıma olacaktım. İstersem çıplak dolaşabilirdim. (Çıplak dolaşmayı planlamıyordum ama yapabileceğimi bilmek güzeldi.)

Nina içini çekerek, "Çok güzel olacak," dedi. "Andy'yle buna *sahiden* ihtiyacımız var."

Dilimi tuttum. İlişkilerinin durumu hakkında yorum yapmayacaktım, özellikle de dış kapının kapanma sesini duymuşken çünkü bu Andrew'un geldiğini gösteriyordu. Yalnız şu kadarını söyleyeyim, doktor randevusundan ve onu takip eden kavgalarından beri birbirlerine karşı biraz mesafeli gibiydiler. Bilhassa dikkat etmiyordum ama aralarındaki garip nezaketi fark etmemek elde değildi. Dahası Nina eski özenini kaybetmişe benziyordu. Mesela beyaz bluzunu yanlış iliklemişti. Bir düğmeyi atladığı için hepsi yamuk duruyordu. Ona söylemek istiyordum ama söylersem bana bağırırdı, bu yüzden çenemi tuttum.

"Umarım harika zaman geçirirsiniz," dedim.

"Geçireceğiz!" Bana sevinçle gülümsedi. "Bir hafta nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum!"

Kaşlarımı çattım. "Bir hafta mı? Gösteri üç gün sonra."

Andrew kravatını çıkararak yemek odasına girdi. Beni görünce olduğu yerde durdu ama tepki vermemek için kendini tuttu. Ben de onun, o takım elbise içinde ne kadar yakışıklı göründüğüne tepki vermemek için kendimi tuttum.

"Üç gün mü?" diye tekrarladı Nina. "Millie, sana pazardan sonraki haftaya bilet almanı söylemiştim! Gayet net hatırlıyorum."

"Evet..." Başımı salladım. "Ama sen bana bunu söyleyeli bir haftadan fazla oldu. Ben de *bu* pazara bilet aldım."

Nina'nın yanakları kızardı. "Yani pazardan sonraki haftaya almanı söylediğim hâlde *bu* pazara aldığını kabul ediyorsun."

"Hayır, benim demek istediğim..."

"Bu kadar dikkatsiz olmana inanamıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gösteriye bu pazar gidemem. Pazar günü Cecelia'yı yaz kampı için Massachusetts'e götürmem lazım, gece de orada kalacağım."

Ne? Biletleri bu pazara almamı ve Cecelia'nın arkadaşında kalacağını söylediğine yemin edebilirdim. Karıştırmama imkân yoktu. "Onu başkası götürse olmaz mı? Biletler iadesiz de."

Ona hakaret etmişim gibi baktı. "Kızımı iki hafta göremeyecekken onu yaz kampına başkasının götürmesine izin vermem!"

Neden? Sonuçta onu öldürmeye çalışmaktan daha kötü değildi. Ama bunu söyleyemezdim.

"Bu işi de eline yüzüne bulaştırdın, Millie." Başını salladı. "Biletlerin ve otelin parasını maaşından keseceğim."

Ağzım bir karış açık kaldı. Biletlerin ve The Plaza'daki odanın parası maaşımdan daha fazlaydı. Tanrı aşkına, *üç* maaşımdan daha fazlaydı. Oysa ben buradan defolup gidebilmek için para biriktirmeye çalışıyordum. Yakın gelecekte maaş alamayacağımı düşününce ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Nina," diye araya girdi Andrew. "Bunun için üzülme. Eminim biletleri iade etmenin bir yolu vardır. Kredi kartı şirketini arayıp halledeceğim."

Bana öfke dolu bir bakış attı. "İyi. Ama parayı geri alamazsak sen ödeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başımla onayladım ve ağladığımı görmesine fırsat vermeden odadan kaçtım.

YİRMİ ÜÇ

Pazar günü öğleden sonra iki güzel haber aldım.

Birincisi, Andrew biletleri iade etmeyi başarmıştı ve bu sayede bedava çalışmak zorunda kalmayacaktım.

İkincisi, Cecelia tam iki haftalığına yaz kampına gidiyordu.

Bu haberlerden hangisine daha çok sevindiğimi bilmiyordum. Biletlerin parasını ödemek zorunda kalmayacağım için çok mutluydum. Ama uzunca bir süre Cecelia'ya hizmet etmeyeceğim için daha çok mutluydum. O velet armut dibine düşer deyiminin tam karşılığıydı.

Kendisine en az bir yıl yetecek kadar eşya toplamıştı. Sahip olduğu bütün eşyaları bu valizlere koyduğuna, kalan boş yerlere de *taş* doldurduğuna yemin edebilirdim. En azından valizleri Nina'nın Lexus'ına taşırken hissettiğim buydu.

"Aman dikkatli ol, Millie." Ben insanüstü bir güçle valizleri bagaja koymaya çalışırken Nina beni telaşla izliyordu. "Hiçbir şey kırılmasın."

Cecelia yaz kampına kırılacak kadar hassas ne götürüyor olabilirdi? Çoğunlukla kıyafet, kitap ve sinek kovucu sprey

götürmeleri gerekmiyor muydu? Ama onu sorgulamak bana düşmezdi. "Affedersin."

Cecelia'nın son valizini almak için eve geri döndüğümde Andrew'u merdiveni koşarak inerken yakaladım. Beni devasa valizi kaldırmaya çalışırken görünce gözleri kocaman açıldı.

"Hey," dedi. "Dur ben taşıyayım. Çok ağır görünüyor."

"Ben hallediyorum," dedim çünkü Nina garajdan içeri gelmişti.

"Evet, o hallediyor, Andy." Parmağını salladı. "Senin bel sorunun var."

Andrew ona ters ters baktı. "Belim gayet sağlam. Neyse, Cece'ye güle güle demek istiyorum."

Nina yüzünü astı. "Bizimle gelmek istemediğinden emin misin?"

"Keşke gelebilseydim," dedi Andrew. "Ama yarın iş yerinde olmak zorundayım. Öğleden sonra toplantılarım var."

Nina burnunu çekti. "Hep işine öncelik veriyorsun zaten."

Andrew yüzünü buruşturdu. Nina'nın lafına içerlemesini anlayabiliyordum çünkü kesinlikle doğru değildi. Andrew başarılı bir iş insanı olmasına rağmen her akşam yemek saatinde eve geliyordu. Ara sıra hafta sonları çalıştığı oluyordu ama bu ay iki dans gösterisine, bir piyano resitaline, dördüncü sınıf mezuniyet törenine ve bir de karate gösterisine katılmıştı, bir akşam da okulda saatler süren bir resim sergisine gitmişlerdi.

Ama bütün bunlara rağmen, "Özür dilerim," dedi.

Nina yine burnunu çekerek başını çevirdi. Andrew koluna dokunmak için uzandığında kolunu çekip çantasını almaya mutfağa gitti.

Andrew onun peşinden gitmek yerine son valizi yüklenip garaja götürdü ve bagaja koydu, ardından Nina'nın kar rengi Lexus'ında oturan Cecelia'yla vedalaştı. Cecelia'nın giydiği

beyaz dantelli elbise yaz kampı için tamamen uygunsuzdu ama elbette bunu ona söylemeyecektim.

Bu küçük canavar olmadan iki koca hafta... Sevinçten zıplamak istiyordum. Ama bunun yerine dudaklarımı sarkıttım ve Nina mutfaktan çıkarken, "Cecelia olmadan bu ay çok mutsuz geçecek," dedim.

"Öyle mi?" dedi kuru bir sesle. "Oysa ben ona katlanamadığını sanıyordum."

Ağzım açık kaldı. Yani tamam, Cecelia'yla iyi geçinemiyorduk. Ama böyle hissettiğimi bildiğinden haberim yoktu. Bunu biliyorsa, kendisinden pek hazzetmediğimi de biliyor muydu?

Nina beyaz bluzunu düzeltip garaja gitti. Gider gitmez de omuzlarımdaki bütün gerginlik kalktı. O etraftayken hep tedirgin hissediyordum, her hareketimi inceliyormuş gibime geliyordu.

Andrew ellerini kotuna silerek garajdan çıktı. Hafta sonları kot pantolon ve tişört giymesine bayılıyordum. Fiziksel aktivitede bulunduğunda saçlarının dağılmasına bayılıyordum. Bana gülümseyip göz kırpmasına bayılıyordum.

Nina'nın evden uzaklaşması hakkında benimle aynı duyguları hissediyor muydu?

"Eh," dedi, "Nina yokken bir itirafta bulunacağım."

"Yaa?"

İtiraf mı? *Sana deliler gibi âşığım. Nina'yı terk edeceğim ve birlikte Aruba'ya kaçacağız.*

Yok, böyle diyeceğini hiç sanmıyordum.

"O gösteri biletlerini iade edemedim." Başını eğdi. "Nina'nın bu yüzden sana sorun çıkarmasını ya da Tanrı aşkına, parasını sana *ödetmesini* istemediğim için iade ettiğimi söyledim. Onun sana yanlış tarih verdiğinden eminim."

Yavaşça başımla onayladım. "Bu doğru ama... Teşekkür ederim. Çok makbule geçti."

"Bak ne diyeceğim... Biletler senin olsun. Yanına bir arkadaşını al, git gösteriyi izle. Gece de otelde kalırsınız."

Neredeyse soluğum kesiliyordu. "Çok *cömertsin*."

Ağzının sağ kenarı yukarı kıvrıldı. "Eh, elimizde biletler var, değil mi? Neden boşa gitsinler ki? Şimdiden iyi eğlenceler."

"Şey..." Düşünceli bir hâlde tişörtümün ucuyla oynadım. Nina öğrenirse ne diyeceğini hayal bile edemiyordum. Ayrıca itiraf etmem gerekirse sırf oraya gittiğimi düşünmek bile kaygılanmama yetiyordu. "Çok teşekkür ederim ama gösteriyi pas geçeceğim."

"Gerçekten mi? Son on yılın en iyi gösterisi diyorlar! Broadway gösterilerini izlemeyi sevmiyor musun?"

Hayatımla, son on yıldır ne yaptığımla ilgili hiçbir fikri yoktu. "Ben hiç Broadway gösterisine gitmedim."

"O zaman şimdi gitmelisin! Israr ediyorum!"

"Evet ama..." Derin bir nefes aldım. "Doğrusu şu ki birlikte gidecek kimsem yok. Yalnız gitmek de istemiyorum. O yüzden dediğim gibi pas geçeceğim."

Andrew kirli sakalını sıvazlayarak bir müddet bana baktı. Sonunda, "Ben seninle gelirim," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

Tereddüt etti. "Nina'nın kıskanç olduğunu biliyorum ama sırf bu sebepten bu kadar pahalı biletlerin boşa gitmesine izin veremeyiz. Ayrıca daha önce hiç Broadway gösterisi izlememiş olman büyük kayıp. İnan bana, çok eğlenceli olacak."

Doğru, eğlenceli olacaktı. Benim korktuğum da buydu zaten.

Akşamın nasıl geçeceğini hayal ettim. Andrew'un BMW'siyle Manhattan'a gidecektik, Broadway'in en ünlü gösterilerinden

birini ön sıralardan izleyecektik, sonra belki yakınlardaki bir restoranda akşam yemeği yiyecek, bir kadeh Prosecco içecektik. Nina'nın aniden gelip bize ters ters bakmasından korkmadan sohbet edecektik.

Kulağa harika geliyordu.

"Tamam," dedim. "Haydi gidelim."

Andrew'un yüzü aydınlandı. "Harika. Ben gidip üzerimi değiştireceğim, bir saat sonra burada buluşuruz, tamam mı?"

"Tamamdır."

Tavan arasının merdivenini çıkarken karın boşluğuma karanlık, ağır bir his doldu. Bu geceyi iple çeksem bile içimde kötü bir his vardı. Bu gece o gösteriye gidersem korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Hâlihazırda tamamen uygunsuz biçimde Andrew'a abayı yakmaya başlamıştım zaten. Bütün geceyi onunla baş başa geçirmek ölüme meydan okumak gibiydi.

Ama bu çok saçmaydı. Alt tarafı Manhattan'a gidip bir gösteri izleyecektik. Yetişkin insanlardık ve eylemlerimizin kontrolü tamamen bize aitti. Hiçbir şey olmayacaktı.

YİRMİ DÖRT

Broadway gösterisi izlemeye kot pantolon ve tişörtle gidemezdim, orası kesindi. İnternetten bakmıştım, resmî bir kıyafet zorunluluğu yoktu ama o şekilde gitmek yanlış geliyordu. Hem Andrew üzerini değiştireceğini söylemişti, dolayısıyla benim de güzel bir şeyler giymem gerekiyordu.

Sorun şuydu ki benim güzel bir şeyim yoktu.

Aslında teknik olarak vardı. Nina'nın verdiği bir poşet dolusu kıyafet hâlâ duruyordu. Kırışmasınlar diye askıya asmıştım ama henüz hiçbirini giyme fırsatım olmamıştı. Çoğu şık kıyafetlerdi ki Winchester evini temizlerken giyinip kuşanacağım bir durum olmamıştı. Balo elbisesiyle ev süpürecek hâlim yoktu.

Ama bu gece giyinip kuşanmak için bir fırsattı. Belki de uzunca bir süre elime başka fırsat geçmeyecekti.

En büyük sorun şuydu ki elbiselerin hepsi kör edecek kadar *beyaz*dı. Beyaz, Nina'nın en sevdiği renkti. Benim en sevdiğim renk *değildi*. En sevdiğim renk olduğunu bile sanmıyordum (turuncu dışında her şey kabulümdü). Ama beyaz giymeyi

hiçbir zaman sevmemiştim çünkü çabuk kirleniyordu. Bu gece bilhassa dikkatli olmam gerekecekti. Ayrıca tepeden tırnağa beyaz giyinemeyecektim çünkü beyaz ayakkabım yoktu. Sadece siyah topuklu ayakkabım vardı, mecburen onu giyecektim.

Hangisinin bu gece için en uygun olacağına karar vermeye çalışarak elbiseleri inceledim. Hepsi güzeldi ve hepsi inanılmaz *seksi*ydi. Dizlerimin hemen üstünde biten dantel askılı, bedene tam oturan gece elbisesinde karar kıldım. Nina benden bir hayli kilolu olduğu için bol geleceğini düşünmüştüm. Ama bu elbiseyi yıllar önce almış olmalıydı; üzerime o kadar iyi oldu ki arasam bile bundan daha iyisini bulamazdım.

Makyajı abartmadım; biraz ruj, biraz da eyeliner yeterliydi. Bu gece ne olursa olsun ölçülü davranacaktım. İstediğim son şey başıma dert açmaktı.

Nina kocasıyla aramda bir şey olduğuna dair en ufak bir şüpheye kapılırsa hayatımı çekilmez hâle getirirdi.

Ben merdivenden inerken Andrew oturma odasına gelmişti bile. Gri ceket giymiş, onunla uyumlu bir kravat takmıştı; ayrıca duş almış, kirli sakalını kesmişti. Çok... Tanrım, inanılmaz görünüyordu. Müthiş yakışıklıydı. O kadar ki yakasına yapışmak istiyordum. Ama en güzeli de beni gördüğünde gözlerinin fal taşı gibi açılması, soluğunun kesilmesiydi.

Bir an için birbirimizden gözümüzü alamadık.

"Tanrım, Millie." Kravatını düzeltirken eli hafifçe titriyordu. "Sen..."

Cümlesinin devamını getirmedi ki getirmemesi iyi oldu. Çünkü bana, karısı olmayan bir kadına bakmaması gerektiği gibi bakıyordu.

Bunun kötü bir fikir olup olmadığını sorsam mı diye düşünerek ağzımı açtım. Acaba yol yakınken vazgeçse miydik? Ama bunu hiç istemiyordum, bu yüzden sustum.

Andrew bakışlarını benden ayırmayı başararak saatine baktı. "Çıksak iyi olacak. Broadway civarında arabayı park edecek bir yer bulmak inanılmaz zor."

"Tabii, tabii. Çıkalım."

Artık geri dönüş yoktu.

Andrew'un BMW'sinin soğuk deri koltuğuna otururken kendimi âdeta ünlü biriymişim gibi hissettim. Bu arabanın benim Nissan'ımla uzaktan yakından alakası yoktu. Andrew sürücü koltuğuna otururken elbisemin eteğinin ne kadar yukarı sıyrıldığını fark ettim. Ayaktayken dizlerime geliyordu ama oturduğumda neredeyse uyluğumun ortasına kadar çıkmıştı. Aşağı çekerek düzeltmeye çalıştım fakat elimi çeker çekmez yukarı geri toplanıyordu.

Neyse ki giriş kapısından çıkarken Andrew'un gözleri yoldaydı. O iyi, sadık bir kocaydı. Beni bu elbisenin içinde gördüğünde etkilenmiş gibi olması kendine hâkim olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Andrew Long Island otoyoluna çıkarken, "Çok heyecanlıyım," dedim. "*Showdown*'u izleyeceğime inanamıyorum."

Başıyla onayladı. "Müthiş olduğunu duydum."

"Giyinirken telefonumdan birkaç şarkısını açıp dinledim," diye itiraf ettim.

Gülerek. "Koltuklarımızın altıncı sırada olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Broadway'in en ünlü gösterisini izleyeceğimiz yetmiyormuş gibi bir de o kadar önden izleyecektik ki oyuncular neredeyse dokunma mesafesinde olacaktı. Çok fazla konuşurlarsa tükürüklerine boğulacaktık. Ve tuhaf bir biçimde bunun için heyecanlanıyordum. "Ama şu var ki..."

Kaşlarını kaldırdı.

"Nina'yla gidemediğin için çok kötü hissediyorum." İç çamaşırımı göstermeye *ant içmiş* gibi görünen elbisemin eteğini tekrar çekiştirdim. "Bu biletleri asıl isteyen oydu."

Andrew elini salladı. "Takma kafana. Evliliğimiz boyunca Nina sayamayacağım kadar çok Broadway gösterisi izledi. Ama sen ilk kez izleyeceksin. Beğeneceğinden hiç şüphem yok. Eminim Nina da keyfini çıkarmanı isterdi."

"Hımm." Ben bundan o kadar emin değildim.

"Güven bana. Sorun yok."

Kırmızı ışık yanınca yavaşlayarak durdu. Parmaklarını direksiyona vurarak ritim tutarken bakışlarının ön camdan kaydığını gördüm. Bir an sonra nereye baktığını fark ettim.

Bacaklarıma bakıyordu.

Gözlerimi ona çevirdiğimde yakalandığını fark etti. Yanakları kızarırken bakışlarını başka yöne kaçırdı.

Oturduğum yerde kıpırdanarak bacak bacak üstüne attım. Nina bu olanları bilse kesinlikle mutlu olmazdı ama bilmesinin imkânı yoktu. Hem zaten kötü bir şey yapmıyorduk. Andrew bacaklarıma baktıysa ne olmuştu yani? Bakmak suç değildi.

YİRMİ BEŞ

Güzel bir haziran akşamıydı. Yanımda şal getirmiştim ama hava o kadar sıcaktı ki Andrew'un arabasında bıraktım, dolayısıyla tiyatroya girmek için sıra beklerken üzerimde beyaz elbisemle ona hiç uymayan el çantamdan başka hiçbir şey yoktu.

Tiyatronun içini gördüğümde nefesim kesildi. Hayatım boyunca böyle bir şey gördüğümü sanmıyordum. Ana kat sıra sıra koltuklardan oluşuyordu ama başımı kaldırıp baktığımda tavana kadar uzanan ikişer sıra koltuk daha olduğunu gördüm. Karşıda da alttan cezbedici bir sarı ışıkla aydınlatılan kırmızı perde vardı.

Bakışlarımı nihayet önümdeki manzaradan ayırabildiğimde Andrew'un yüzünde keyifli bir ifade olduğunu gördüm. "Ne oldu?"

"Hiç, sadece çok sevimli geldi," dedi. "Yüzündeki ifade yani. Bu manzaraya alışkınım ama senin gözünden görmeyi sevdim."

"Burası çok büyükmüş," dedim utanarak.

Bir yer gösterici gelip oyun programını verdi ve koltuklarımıza götürdü. En güzel kısmı burasıydı çünkü adam gidiyordu da gidiyordu. Nihayet koltuklarımıza vardığımızda sahneye ne kadar yakın olduğumuza inanamadım. İstesem oyuncuları ayak bileklerinden tutabilirdim. Elbette bunu yapmazdım çünkü o zaman şartlı tahliye kurallarını çiğnemiş olurdum ama yapma imkânım vardı.

Bu muhteşem tiyatroda, şehrin en ünlü oyununun en iyi koltuklarından birinde Andrew'un yanında otururken kendimi hapisten yeni çıkmış, beş parasız, çalıştığı işten nefret eden bir kız gibi hissetmiyordum. *Özel* hissediyordum. Sanki burada olmayı hak ediyormuşum gibi.

Andrew'a baktım. Bütün bunlar onun sayesindeydi. Pislik yaparak biletlerin parasını benden alabilir ya da buraya bir arkadaşıyla gelebilirdi. Bunları yapma imkânı vardı ama yapmamıştı. Beni getirmişti ve ben bunu asla unutmayacaktım.

Birdenbire, "Teşekkür ederim," deyiverdim.

Andrew başını çevirip bana baktı. Dudakları kıvrıldı. Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu. "Benim için bir zevk."

Çalan müzik ve insanların koltuklarını bulma telaşı yüzünden çantamdan gelen titreme sesini güçlükle duyabildim. Telefonumdan geliyordu. Çıkarıp baktığımda ekranda Nina'dan gelen bir mesaj vardı:

Çöpü çıkarmayı unutma.

Dişlerimi sıktım. Bir hizmetçiden daha fazlası olduğunuza dair hayallerinize acı bir şekilde son verecek bir şey varsa o da işvereninizin gönderdiği, çöpü çıkarmanızı söyleyen mesajdı. Bir kez olsun unutmamış olmama rağmen Nina

her hafta bana çöp gününü hatırlatırdı. Ama işin kötüsü, mesajını gördüğümde bu kez çöpü çıkarmayı *unuttuğumu* fark ettim. Normalde akşam yemeğinden sonra atardım ama bu akşamki programın değişmesi rutinimi bozmuştu.

Ama sorun yoktu. Sadece eve döndüğümüzde halletmeyi unutmamalıydım. Yani Andrew'un arabası balkabağına dönüştükten sonra.

"İyi misin?"

Andrew kaşlarını çatmış hâlde mesajı okumamı izliyordu. Ona duyduğum sıcak hisler hafiften buharlaşmaya başladı. Andrew beni bir Broadway gösterisiyle şımartan erkek arkadaşım değildi. O benim işverenimdi. Evliydi. Beni buraya sırf kültürsüzlüğüme acıdığı için getirmişti.

Bunun aklımdan çıkmasına izin veremezdim.

Gösteri tek kelimeyle muazzamdı.

Ağzım bir karış açık hâlde koltuğumun ucunda oturuyordum. Bu gösterinin neden Broadway'deki en popüler gösterilerden biri olduğu belliydi. Müzikler çok akılda kalıcı, danslar son derece gösterişli, başroldeki erkek oyuncuysa göz kamaştırıcıydı.

Ama elimde olmadan onun Andrew kadar yakışıklı olmadığını düşündüm.

Üç kez ayakta alkışlandıktan sonra gösteri nihayet bitti ve seyirciler çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Andrew acele etmeden koltuğundan kalkıp tutulan sırtını açmak için gerindi. "Yemek yiyelim mi?"

Oyun programını çantama koydum. Aslında bunu saklamam çok riskliydi ama bu büyülü deneyime dair bir anım olsun istiyordum. "Olur. Aklında bir yer var mı?"

"Birkaç blok ötede harika bir Fransız restoranı var. Fransız yemeklerini sever misin?"

"Hiç yemedim ki," diye itiraf ettim. "Ama patates kızartmasına bayılırım."

Güldü. "Bence beğeneceksin. Ben ısmarlayacağım tabii. Ne dersin?"

Kocasının beni Broadway gösterisine götürüp ardından pahalı bir Fransız restoranında yemek ısmarladığını öğrenince Nina'nın hiç hoşuna gitmeyecek derdim. Ama olan olmuştu artık, hem yemek yememiz onu gösteriyi izlememizden *daha çok* sinirlendirmezdi. "Tamam."

Winchesterlar için çalışmaya başlamadan önceki hayatımda, Andrew'un beni götürdüğü gibi bir Fransız restoranına hayatta gidemezdim. Kapıda menü asılıydı, fiyatların yalnızca birkaçını görebildim ama burada sadece bir meze bile yesem haftalarca beş parasız kalırdım. Ama Andrew'un yanında, Nina'nın elbisesinin içinde buraya tam uyuyordum. Kimse benden dışarı çıkmamı istemeyecekti.

Restorana girdiğimizde herkesin bizi çift sandığına emindim. Dışarıdayken restoranın camında yansımamızı görmüştüm, yan yana *güzel* görünüyorduk. Dürüst olmam gerekirse çift olarak birbirimize onun Nina'yla olduğundan daha çok yakışıyorduk. Onun parmağında alyans olduğunu ama benimkinde olmadığını kimse fark etmemişti. Ama elini kibarca belime koyarak beni masamıza götürmesini ve benim için sandalyeyi çekmesini fark etmiş olmalılardı.

"Tam bir beyefendisin," dedim.

Güldü. "Annem sağ olsun. Beni o yetiştirdi."

"Eh, çok iyi yetiştirmiş."

Yüzü aydınlandı. "Bunu duysa çok sevinirdi."

Bunu duyunca aklıma Cecelia geldi. Bana emirler yağdırmaya bayılan şımarık velet. Gerçi zavallı çocuğun başına

gelmeyen kalmamıştı. Annesi öldürmeye çalışmıştı, daha ne olacaktı?

Garson içki siparişlerimizi almaya geldiğinde Andrew bir kadeh kırmızı şarap söyledi, ben de aynısından istedim. Fiyatlara bakmadım bile. Bakarsam kesin fenalık geçirirdim, hem zaten Andrew kendisinin ısmarlayacağını söylemişti.

"Ne isteyeceğimi bilemiyorum." Yemek isimlerinin hiçbiri tanıdık değildi; menü baştan sona Fransızcaydı. "Sen bu menüyü anlıyor musun?"

"*Qui*," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Fransızca biliyor musun?"

"*Qui, mademoiselle.*" Göz kırptı. "Hatta anadilim gibi biliyorum. Üniversitenin üçüncü sınıfını Paris'te okudum."

"Vay canına." Üniversitede Fransızca okumak şöyle dursun, ben üniversiteye gitmemiştim bile. Lise diplomamı dışarıdan almıştım.

"Senin için menüyü İngilizce okumamı ister misin?"

Yanaklarım ısındı. "Bunu yapmana gerek yok. Beğeneceğimi düşündüğün bir şey seçsen yeter."

Bu cevabım onu mutlu etmiş gibi görünüyordu. "Tamam, bunu yapabilirim."

Garson bir şişe şarap ve iki kadehle döndü. Mantarı çıkarıp kadehlerimizi ağzına kadar doldurmasını izledim. Andrew ona şişeyi bırakmasını işaret etti. Kadehimi alıp bir yudum içtim.

Aman Tanrım, tadı enfesti. Mahalledeki içki dükkânından beş dolara aldıklarımdan çok daha iyiydi.

"Peki ya sen?" dedi Andrew. "Sen başka dil biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "İngilizce konuşabildiğim için şanslıyım."

Şakama gülmedi. "Kendini küçümsememelisin, Millie. Aylardır bizim için çalışıyorsun, harika bir iş ahlakın var ve zeki olduğun çok belli. Yanımızda olduğun için çok şanslı olsak da bu işi neden istediğini hiç anlamıyorum. Başka kariyer hedeflerin yok mu?"

Bakışlarından kaçınarak peçetemle oynadım. Hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Bilseydi anlardı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir an duraksadı, sonra isteğime saygı duyarak başıyla onayladı. "Nasıl istersen. Yalnız şunu bil ki bu gece benimle geldiğin için çok mutluyum."

Başımı kaldırdığımda kahverengi gözlerinin masanın karşısından dikkatle beni izlediğini gördüm. "Ben de."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama söyleyemeden telefonu çaldı. O cebinden telefonunu çıkarıp ekrana bakarken ben de şarabımdan bir yudum daha aldım. Tadı o kadar güzeldi ki kafama dikmek istiyordum. Ama bu iyi bir fikir olmazdı.

"Nina arıyor." Belki bana öyle gelmişti ama yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Açsam iyi olur."

Nina'nın ne söylediğini duyamıyordum ama titreyen sesi masanın bu ucuna kadar geliyordu. Kızgın gibiydi. Andrew telefonu kulağından bir santim uzak tutmuş, Nina'nın her kelimesinde yüzünü buruşturuyordu.

"Nina," dedi. "Bak, bu... evet, biliyorum... Nina, sakinleş lütfen." Dudaklarını büzdü. "Şu anda seninle bu konuyu konuşamam. Yarın eve geldiğinde konuşuruz, tamam mı?"

Bir tuşa basarak aramayı sonlandırdı, sonra telefonu masaya sertçe koydu. Sonunda kadehini alıp bir dikişte yarısını içti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Sorun şu ki... Nina'yı seviyorum ama bazen evliliğimin bu noktaya

nasıl geldiğine anlam veremiyorum. Artık ilişkimizin yüzde doksanı bana bağırmasından ibaret."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Şey... Üzgünüm. Eğer teselli olacaksa bizim ilişkimizin yüzde doksanı da onun bana bağırmasından ibaret."

Dudakları seğirdi. "Eh, bir ortak noktamız varmış."

"Eskiden... Eskiden farklı mıydı?"

"Tamamen farklıydı." Kadehini alıp kalanını içti. "Tanıştığımızda iki işte birden çalışan bekâr bir anneydi. Ona hayran kalmıştım. Zor bir hayat geçirmişti ama buna rağmen çok güçlüydü, beni ona çeken de bu gücü oldu. Oysa şimdi... Şikâyet etmekten başka bir şey yapmıyor. Çalışmaya hiç gönlü yok. Cecelia'yı şımartıyor. En kötüsü de..."

"Nedir?"

Şarap şişesini alıp kadehini yeniden doldurdu. Parmağını kadehin ağzında gezdirdi. "Hiç, boş ver. Bu konuya girmemeliydim..." Etrafa bakındı. "Garson nerede?"

Andrew'un itiraf etmek üzere olduğu şeyi öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ama o sırada garson –bu yemekten alacağı neredeyse kesin olan yüklü bahşiş için hevesliydi– koşarak yanımıza geldi ve an bozuldu.

Andrew söylediği gibi ikimiz için de sipariş verdi. Ona ne söylediğini sormadım çünkü sürpriz olmasını istiyordum, kaldı ki harika olacağından emindim. Ayrıca Fransız aksanına da bayıldım. Hep başka bir dil daha konuşabiliyor olmak isterdim. Ama muhtemelen benim için artık çok geçti.

"Umarım söylediğim yemeği beğenirsin," dedi neredeyse utanarak.

"Beğeneceğimden eminim." Ona gülümsedim. "Harika bir zevkin var. Evinize bir baksana! Yoksa her şeyi Nina mı seçti?"

Yeni doldurduğu kadehinden bir yudum aldı. "Hayır, evin sahibi benim ve tasarımın büyük kısmı biz evlenmeden önce yapılmıştı. Hatta tanışmadan önce."

"Gerçekten mi? Şehirde çalışan erkeklerin çoğu evlenmeden önce bekâr evinde yaşamayı tercih eder."

Burnundan güldü. "Hayır, ben o şekilde yaşamakla hiç ilgilenmedim. Evliliğe hazırdım. Hatta Nina'dan hemen önce başka biriyle nişanlıydım..."

Nina'dan hemen önce mi? Bu ne demek oluyordu? Nina nişanını mı bozmuştu yani?

"Neyse," dedi, "tek istediğim bir yuva kurmak, ev almak, birkaç çocuk yapmaktı..."

Son lafının üzerine dudakları aşağı sarktı. Söylemese bile hâlâ Nina'nın başka çocuk sahibi olamayacağına içerlediğinden emindim.

"Şey için çok üzgünüm..." Kadehimdeki şarabı çalkaladım. "Doğurganlık sorunlarınız için. İkiniz için de çok zor olmalı."

"Evet..." Bakışlarını kadehinden bana çevirerek, "O doktor randevusundan beri seks yapmadık," deyiverdi.

Az kalsın kadehimi masaya devirecektim. Tam o sırada garson mezeyle masamıza geldi. Üzerlerinde pembe şeyler olan küçük yuvarlak ekmeklerdi. Ama Andrew'un itirafından sonra hiçbir şeye odaklanacak kafam kalmamıştı.

Garson giderken Andrew, "*Mousse de saumon canapés*," dedi. "Yani baget ekmek üzerinde somon mus."

Boş boş yüzüne baktım.

"Affedersin." İçini çekti. "Az önce söylediğim şeyi söylememeliydim. Çok uygunsuz oldu."

"Şey..."

"Haydi..." Masanın üzerindeki küçük ekmek dilimlerini işaret etti. "Yemeğin tadını çıkaralım. Lütfen söylediğim

şeyi unut. Nina ve ben... biz iyiyiz. Her çift böyle bir dönemden geçer."

"Elbette."

Ama Nina hakkında söylediği şeyi unutmaya çalışmak boşuna bir çabaydı.

YİRMİ ALTI

Yemekte harika vakit geçirdik. Bir daha Nina'dan bahsetmeyip başka konularda sohbet ettik, özellikle ikinci şişeden sonra muhabbetimiz epey koyulaştı. En son ne zaman bu kadar güzel bir gece geçirdiğimi hatırlamıyordum. Sonu geldiğinde içimi bir hüzün kapladı.

Andrew hesabı öderken, "Bu gece için çok teşekkür ederim," dedim. Hesaba bakmaya bile korkuyordum. Tek başına şarap bile küçük bir servete mal olmuş olmalıydı.

"Asıl ben *sana* teşekkür ederim." Yüzü neredeyse parlıyordu. "Harika vakit geçirdim. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi..." Boğazını temizledi. "Neyse, gerçekten çok eğlenceli bir geceydi. Buna ihtiyacım vardı."

Hesabı imzaladıktan sonra ayağa kalktığında hafifçe sendeledi. Bu gece *çok* şarap içmiştik. Bu, en iyi koşullarda bile iyi bir fikir değilken bizi arabayla Long Island'a geri götüreceğini hatırladım, hem de otobandan.

Andrew ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. Düşmemek için masaya tutunuyordu. "Bu hâlde araba kullanmamalıyım," diye kabul etti.

"Evet," dedim. "Kullanmasan daha iyi."

Yüzünü ovuşturdu. "The Plaza'daki rezervasyonumuz hâlâ duruyor. Ne dersin?"

Bunun büyük bir hata olduğunu bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu. İkimiz de sarhoştuk, karısı şehir dışındaydı ve söylediğine göre uzun zamandır seks yapmamıştı. Ben zaten yıllardır seks yapmamıştım. Hayır demeliydim. Sonunun iyi bitmesine imkân yoktu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Andrew elini göğsüne koydu. "Tam bir beyefendi olacağım. Yemin ederim bak. Hem süit oda, iki yatak var."

"Biliyorum ama..."

"Bana güvenmiyor musun?"

Kendime güvenmiyordum. Asıl sorun buydu.

"Eh, bu gece bizi arabayla Long Island'a götüremem." Rolex saatine baktı. "En iyisi The Plaza'dan ikimiz için ayrı odalar tutayım."

"Aman Tanrım, bu sana bir servete mal olur!"

Elini salladı. "Ara sırada orada müşterilerimi ağırladığım için bana indirim yaparlar. Sorun olmaz."

Andrew kesinlikle araba kullanamayacak kadar sarhoştu, pahalı arabasının sürücü koltuğuna geçmekten korkmasam da muhtemelen ben de öyleydim. Adaya taksiyle dönebilirdik ama Andrew bundan hiç bahsetmemişti. "Madem ayrı odalarda kalacağız, o zaman tamam."

The Plaza Otel'e gitmek için taksi çevirdi. Sarı taksinin arka koltuğuna binerken beyaz elbisem yine yukarı sıyrıldı. Bu aptal elbisenin derdi neydi? Ben uslu durmak için elimden

geleni yaparken o da çabamı baltalamak için elinden geleni yapıyordu. Aşağı çekmek için ucunu tuttum ama çekemeden önce Andrew'u yine bacaklarıma bakarken yakaladım. Bu kez göz göze geldiğimizde sırıttı.

"Ne?" dedi. Tanrım, sahiden sarhoş olmalıydı.

"Bacaklarıma bakıyorsun!"

"Ne olmuş yani?" Sırıtışı genişledi. "Harika bacakların var. Hem bakmaktan kimseye bir zarar gelmez."

Koluna vurdum, o da yaralanmış gibi yaparak omzunu tuttu. "Ayrı oda tutacağız. Unutma sakın."

Ama taksinin arka koltuğunda kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Bir an için soluğum kesildi. Andrew Nina'ya sadık kalmak istiyordu. Bundan emindim. Ama Nina başka bir eyaletteydi, Andrew sarhoştu ve ikilinin arasında birtakım sorunlar vardı; belki de uzun zamandır vardı. Ben yanlarında çalışmaya başladığımdan beri Nina ona berbat davranıyordu. Andrew ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

"*Sen* neye bakıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hiç."

"Bu gece çok güzelsin, Millie," diye iç çekti. "Bunu sana söylediğimden emin değilim. Ama bilmeni istiyorum."

"Andrew..."

"Ben sadece..." Âdemelması kalkıp indi. "Son zamanlarda çok..."

Başka bir şey söylemesine kalmadan taksi bizi sağa savurdu. Emniyet kemerimi takmamıştım, birdenbire kendimi Andrew'un üzerine düşerken buldum. Başımı cama çarpmadan önce beni yakaladı. Göğüs göğüseydik, nefesini boynumda hissediyordum.

"Millie," diye fısıldadı.

Ve sonra beni öptü.

Tanrım, ben de onu öptüm.

YİRMİ YEDİ

Tabii ki The Plaza'da ayrı odalarda kalmadık.

Yani evet, evli patronumla yattım.

Takside beni öptükten sonra zaten geri dönüşü yoktu. O andan itibaren birbirimize âdeta saldırmıştık. Andrew odamızın anahtarını alırken uslu durmak çok zor olmuştu. Asansöre bindiğimizde ergenler gibi yiyişmiştik.

Odaya girdiğimizdeyse evliliği uğruna düzgün davranmaya çalışmaya ya da yavaşlamaya imkân yoktu. O en son ne zaman seks yapmıştı bilmiyordum ama ben yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Öyle ki vajinamdan örümcek ağı temizlemek zorunda kalacağından korkuyordum. Bu noktadan sonra geri çekilmem imkânsızdı. Hatta cüzdanımda Enzo'yla bir şeyler yaşayacağımı umut ettiğim zamandan kalma kondomlar vardı.

Andrew'la seks iyiydi. Hayır, iyiden de fazlasıydı. Muhteşemdi. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Şehre bakan büyük pencerenin ardında güneş yeni doğuyordu. Plaza oteldeki lüks yatağımda yatıyordum, Andrew

da aldığı her nefeste dudaklarının arasından hava üfleyerek yanımda uyuyordu. Dün gece yaptıklarını düşününce içimden hoş bir ürperti geçti. Bir yanım onu uyandırıp bir kez daha yapmak isteyip istemediğini görmek istiyordu. Ama daha gerçekçi yanım bunun bir daha asla olmayacağını –olamayacağını– biliyordu.

Andrew evliydi ve ben onun hizmetçisiydim. Dün gece çok sarhoştu. Bu, tek seferlik bir şeydi.

Ama o uyurken yakışıklı yüzünü izleyerek kendime hayaller kurma izni verdim. Belki uyandığında Nina'dan ve saçmalıklarından bıktığına karar verirdi. Beni sevdiğine ve etrafı çevrili muhteşem evinde benimle yaşamak istediğine karar verirdi. Ben de ona Nina'nın asla veremeyeceği, deliler gibi istediği bebeği verirdim. Aklıma OAB buluşmasındaki o gıcık kadınlar geldi, Andrew'la Nina'nın sağlam bir evlilik sözleşmesi imzaladıklarını söylemişlerdi. Andrew istese tek kuruş ödemeden Nina'dan ayrılabilirdi ama yine de ona karşı cömert olacağından şüphem yoktu.

Ne saçmalıyordum ben? Bunlar asla olmayacaktı. Andrew hakkımdaki gerçeği bilse arkasına bakmadan kaçardı. Ama hayal kurmak da yasak değildi ya?

Andrew ayılmak istercesine inlerken gözlerini ovuşturdu. Başını yana çevirip gözlerini açtığında yanında yattığımı görüp dehşete kapılmamasını iyi bir şey olarak algıladım. Uykulu bir sesle, "Günaydın," dedi.

"Günaydın."

Yine gözlerini ovuşturdu. "Nasılsın? İyi misin?"

Yüreğimdeki paniği saymazsak harikaydım. "İyiyim. Sen iyi misin?"

Doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. Başı yastığa geri düştü. "Sanırım sarhoşluğum hâlâ geçmemiş. Tanrım, ne kadar içtik?"

O benden daha çok içmişti ama ben de alkole dayanıksızdım, dolayısıyla aynı durumdaydık. "İki şişe şarap."

"Ben..." Kaşları çatıldı. "*Biz* iyi miyiz?"

"İyiyiz." Zor da olsa gülümsedim. "Gayet iyiyiz, söz veriyorum."

Başının zonklaması yüzünden yüzünü buruşturarak yeniden doğrulmaya çalıştı ve bu sefer başardı. "*Çok* özür dilerim. Bunu yapmama..."

Özrünü duyunca irkildim. "Önemli değil." Sesim kulağa üzgün geliyordu, boğazımı temizledim. "Ben gidip duş alacağım. Eve dönsek iyi olur."

"Tamam..." İçini çekti. "Nina'ya bir şey söylemezsin, değil mi? Demek istediğim, ikimiz de çok sarhoştuk ve..."

Elbette tek umursadığı buydu. "Söylemem."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Örtünün altında çıplaktım ve beni öyle görmesini istemiyordum. Çarşaflardan birini alıp yataktan kalkarken üzerime sardım ve banyoya doğru sendeleyerek yürüdüm. Andrew'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama dönüp ona bakmadım. Çok utanç vericiydi.

"Millie?"

Hâlâ bakamıyordum. "Efendim?"

"Pişman değilim," dedi. "Dün gece seninle harika zaman geçirdim ve hiçbir kısmından pişmanlık duymuyorum. Umarım sen de duymuyorsundur."

Cesaretimi toplayıp ona baktım. Hâlâ yataktaydı, örtü belinin etrafında toplanarak kaslı göğsünü açıkta bırakmıştı. "Hayır, ben de hiç pişman değilim."

"Ama..." Derin bir iç çekti. "Tekrarı olamaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, biliyorum."

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Elini koyu renkli saçlarının arasından geçirerek düzeltmeye çalıştı. "Keşke her şey daha farklı olsaydı."

"Sorun yok, anlıyorum."

"Keşke seninle..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Ne düşündüğünü biliyordum. Keşke bekârken tanışsaydık. Çalıştığım bara gelirdi, gözlerimiz buluşurdu, sonra benden numaramı isterdi, ben de verirdim. Ama öyle olmamıştı. O evliydi. Babaydı. İkimizin arasında bundan daha fazlası olamazdı.

"Biliyorum," diye tekrarladım.

Bana bakmaya devam edince bir an için banyoda bana katılmak isteyecek sandım. Sonuçta bu otel odasını kirletmiştik zaten. Bir seferden daha ne çıkardı? Ama Andrew kendine hâkim oldu. Yüzünü çevirip örtüyü üzerine çekti, ben de soğuk duşumu almaya gittim.

YİRMİ SEKİZ

Adaya dönerken neredeyse hiç konuşmadık; Andrew radyoyu açtı ve DJ'in boş muhabbetini dinledik. Derken Andrew'un bu öğleden sonra şehirde toplantısı olduğunu söylediğini hatırladım, yani eve döndükten hemen sonra yeniden buraya dönmesi gerekecekti. Ama bu yolculuğu sadece benim için yapmıyordu. Üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı ve eminim toplantısına gitmeden önce yeni bir takım elbise giymek istiyordu.

"Geldik sayılır," diye mırıldandı Long Island otobanından çıkarken. Güneş gözlüğü yüzünden ifadesini göremiyordum.

"Harika."

Elbisem yine yukarı sıyrılıyordu; ne olduysa bu lanet elbise yüzünden olmuştu zaten. Aşağı çekerken güneş gözlüğü olmasına rağmen Andrew'un bacaklarıma baktığını gördüm. Ona kaşlarımı kaldırarak baktığımda utangaçça gülümsedi. "Yolluk niyetine."

Bir mahalleden geçerken Andrew bir çöp arabasını solladı. İşte o zaman korkunç bir şeyi hatırladım.

"Andrew," dedim dişlerimin arasından. "Dün gece çöpü çıkarmayı unuttum!"

"Ah..."

Durumun ciddiyetini anlamışa benzemiyordu. "Nina dün gece çöpü çıkarmam için özellikle mesaj attı. Evde olmadığım için çıkaramadım tabii. Daha önce hiç unutmamıştım. Eğer öğrenirse..."

Güneş gözlüğünü çıkardığında gözlerinin hafif kanlı olduğunu gördüm. "Siktir. Hâlâ vaktin var mı?"

Onun evinin aksi yönüne doğru giden çöp arabasına baktım. "Sanmıyorum. Bence artık çok geç. Sabah çok erken geliyorlar."

"Unuttuğunu söylesen olmaz mı?"

"Sence Nina buna inanır mı?"

"Siktir," diye yineledi. Direksiyona pat pat vurdu. "Tamam, ben hallederim. Dert etme."

Bu konunun hallolmasının tek yolu çöpü, çöplüğe şahsen götürmekti. Çöplüğün nerede olduğunu bile bilmiyordum ama Nissan'ımın bagajı o kadar küçüktü ki her neredeyse oraya en az iki üç kez gidip gelmem gerekirdi. Dolayısıyla Andrew'un halledeceğim derken ciddi olduğunu umuyordum.

Eve vardığımızda Andrew giriş kapısını açmak için arabadaki bir düğmeye bastı. Enzo bizim bahçede çalışıyordu, BMW'yi garaj yolunda görünce başını kaldırıp baktı. BMW'yi bu saatte eve gelirken görmek olağandışıydı –evden gitmesi daha mantıklı olurdu– yani şaşırmasını anlayabiliyordum.

Eğilmem gerekirdi ama artık çok geçti. Enzo elindeki işi bırakıp bana baktığında göz göze geldik. O ilk gün yaptığı gibi başını salladı.

Kahretsin.

Onu Andrew da gördü ama sabahın dokuz buçuğunda yanında karısı olmayan bir kadınla eve gelmesinde hiçbir

tuhaflık yokmuş gibi elini kaldırıp salladı. Sonra da garaja girip arabayı park etti.

"Enzo'ya sorayım bakayım çöpü halleder mi?" dedi.

Sormaması için yalvarmak istedim ama ben ağzımı açamadan kapısını aralık bırakarak arabadan indi. Enzo bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi bir adım geri çekildi.

"*Ciao*, Enzo." Andrew bahçıvana genişçe gülümsedi. Tanrım, gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu. Bir an için gözlerimi yumdum ve dün gece ellerinin vücudumda nasıl gezindiğini hatırlayınca ürperdim. "Yardımına ihtiyacım var."

Enzo bir şey söylemeden Andrew'a baktı.

"Ufak bir çöp sorunumuz var." Andrew evin yanında duran dört adet ağzına kadar dolu çöp torbasını işaret etti. "Dün gece çöp arabası için dışarı çıkarmayı unutmuşuz. Sen kamyonetinle çöplüğe götürebilir misin? Elli dolar veririm."

Enzo çöp poşetlerine baktı, sonra yeniden Andrew'a döndü ama hiçbir şey söylemedi.

"Çöp..." diye yineledi Andrew. "Atılacak. Çöplüğe. *Capisci*[9]?"

Enzo başını sağa sola salladı.

Andrew dişlerini sıkarak arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Bizim için çöpü at. Sana..." Cüzdanını aradı. "Yüz dolar veririm." Paraları Enzo'ya doğru salladı. "Çöpü at. Kamyonetin var. Çöplüğe götür."

Sonunda Enzo konuştu, "Olmaz. Ben meşgul."

"Evet ama burası *bizim* bahçemiz ve..." Andrew oflayarak yeniden cüzdanını karıştırdı. "İki yüz dolar. Çöpe gidip geleceksin. Bana yardımcı ol. Lütfen."

Başta Enzo yine kabul etmeyecek sandım. Ama uzanıp paraları Andrew'un elinden aldı. Sonra evin yan tarafına gidip

---

9 (İtl.) Anladın mı? –*ç.n.*

çöp poşetlerini kaldırdı. Hepsini tek seferde taşırken beyaz tişörtünün altındaki kasları şişti.

"Aynen," dedi Andrew. "Çöplüğe."

Enzo bir an için ona öylece baktı, sonra çöp poşetleriyle beraber yanından geçip gitti. Tek kelime etmeden poşetleri kamyonetine atıp yola koyuldu. Anlaşılan mesajı almıştı.

Andrew arabaya geri dönüp sürücü koltuğuna oturdu. "Tamamdır, halloldu. Ama var ya, herif tam bir şerefsiz."

"Bence seni anlamadı."

"Tabii tabii." Gözlerini devirdi. "Belli ettiğinden fazlasını anlıyor. Sadece para koparmak için yolunu yapıyordu."

Enzo'nun çöpü götürmek istemediğine katılıyordum ama bunu daha fazla para koparmak için yaptığını sanmıyordum.

"O adamdan hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı. "Mahalledeki bütün evlerde çalışıyor ama vaktinin dörtte üçünü bizim bahçede geçiriyor. *Her zaman* burada. Çoğu zaman ne yaptığını bilmiyorum bile."

"Civardaki en büyük ev seninki," diye hatırlattım. "Tabii en büyük bahçe de."

"Evet ama..." Enzo'nun yolun sonuna doğru gözden kaybolan kamyonetine baktı. "Bilmiyorum. Nina'dan onu kovup yerine başka birini bulmasını istedim ama herkesin onu kullandığını ve onun "en iyisi" olduğunu söylüyor."

Beni açıkça reddettiğinden beri Enzo en sevdiğim insanlar listesinde başı çekmiyordu tabii ki ama beni rahatsız etmesinin sebebi bu değildi. Buraya ilk geldiğim gün "tehlike" kelimesinin İtalyancasını nasıl tıslayarak söylediğini unutamıyordum. Nina'yı tek elle ezebilecek kadar iri yarıyken ona karşı gelmekten ne kadar korktuğu aklımdan çıkmıyordu. Andrew Enzo'nun, karısından ne kadar çekindiğini biliyor muydu?

Eh, ona söyleyen ben olmayacaktım.

YİRMİ DOKUZ

Nina öğlen iki sularında eve döndü. Ellerinde, yolda gelirken yaptığı alışverişten dört büyük çanta vardı, oturma odasına girdiğinde hepsini gelişigüzel yere attı.

"Dünyanın en şirin mağazasını buldum," dedi bana. "E tabii kendime engel olamadım!"

Zoraki bir coşkuyla, "Harika," dedim.

Nina'nın yanakları al aldı, koltuk altları terlemiş, sarı saçları elektriklenmişti. Hâlâ dip boyası yaptırmamıştı ve sağ gözündeki rimel gözünün kenarına bulaşmıştı. Ona alıcı gözüyle baktığımda Andrew'un onda ne bulduğunu gerçekten anlayamadım.

"Çantaları benim için yukarı çıkarır mısın, Millie?" Kendini deri koltuğa atıp cep telefonunu çıkardı. "Çok teşekkürler."

Çantalardan birini alayım derken ağırlığına şaşırdım. Hangi mağazadan alışveriş yapmıştı? Dambıl mağazasından mı? Enzo gibi pazularım olmadığı için iki sefer yapmam gerekecekti. "Ağırmış," dedim.

"Öyle mi?" Güldü. "Bana ağır gelmemişti. Anlaşılan spora başlama zamanın gelmiş, Millie. Formunu kaybetmeye başlamışsın."

Yanaklarım alev aldı. *Ben* mi formumu kaybetmeye başlamıştım? Kendisinin vücudunda bir gram kas yoktu. Bildiğim kadarıyla hiç spor yapmıyordu. Hatta onu spor ayakkabısı giyerken bile görmemiştim.

Alışveriş çantalarından ikisiyle ağır ağır ve acı çekerek yukarı çıkarken Nina arkamdan seslendi, "Ah, bu arada Millie?"

Dişlerimi sıktım. "Efendim?"

Oturduğu yerde dönerek bana baktı. "Dün gece evi aradım, neden kimse açmadı?"

Donakaldım. Alışveriş çantalarının ağırlığı altında kollarım titriyordu. "Ne?"

"Dün gece evi aradım," dedi tane tane. "On bir civarı. Görevlerinin arasında ev telefonuna bakmak da var. Ama ne sen ne de Andrew telefonu açtı."

"Ih." Çantaları yere bırakıp düşünüyormuş gibi çenemi sıvazladım. "O saatte uyuyordum muhtemelen, telefonun sesi benim odama kadar gelmediği için duymamışımdır. Andrew da dışarı çıkmış olabilir."

Tek kaşını kaldırdı. "Andrew pazar gecesi saat on birde dışarı mı çıktı yani? Kiminle?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Bilmem. Cep telefonunu aradın mı?"

Aramadığını biliyordum. Saat on birde Andrew'laydım. Yatakta beraberdik.

"Aramadım," dedi ama başka bir şey söylemedi.

Boğazımı temizledim. "Eh, dediğim gibi, ben o saatte odamdaydım. Andrew'un ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hımm." Oturma odasının öbür ucundan bana bakarken mavi gözleri karardı. "Haklı olabilirsin. Ona soracağım."

Beni daha fazla sorguya çekmemesine sevinerek başımla onayladım. Ne olduğunu bilmiyordu. Birlikte şehre gittiğimizi, onların izleyeceği gösteriyi izlediğimizi ve ardından geceyi The Plaza'da geçirdiğimizi bilmiyordu. Bilseydi bana neler yapacağını Tanrı bilirdi.

Ama bilmiyordu.

Çantaları aldım ve merdivenin geri kalanını çıktım. Yatak odasına girip yere bıraktıktan sonra buraya gelene kadar uyuşan kollarımı ovuşturdum. Bakışlarım bu sabah temizlediğim banyoya kaydı; gerçi Nina dünden beri evde olmadığı için alışılmışın dışında temizdi zaten. İçeri girdim. Neredeyse üst kattaki odam kadar genişti ve köşede büyük bir porselen küvet vardı. Boyu çoğu küvetinkinden daha uzundu, kenarı dizlerime kadar geliyordu.

Küvete uzun uzun bakarak yıllar önce orada olanları hayal ettim: Küçük Cecelia banyo yaparken küvet yavaş yavaş dolmaya devam ediyor, sonra Nina kızını tutup suya bastırarak nefes almaya çalışmasını izliyor...

Gözlerimi kapatıp küvete arkamı döndüm. Bunu düşünemezdim. Ama Nina'nın duygusal olarak ne kadar kırılgan olduğunu unutmamalıydım. Dün gece Andrew'la aramızda olanları asla öğrenmemeliydi. Öğrenirse önce kendi mahvolurdu sonra da beni mahvederdi.

Bu nedenle elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve Andrew'a mesaj yazdım:

Aklında bulunsun, Nina dün gece evi aramış.

O ne yapacağını bilirdi. Her zaman biliyordu.

OTUZ

Cecelia yokken ev daha sessizdi.

Vaktini çoğunlukla odasında geçirmesine rağmen bütün evi saran tuhaf bir enerjisi vardı. Şimdi o yokken Winchester evine âdeta sessizlik çökmüş gibiydi. Asıl ilginç olansa Nina daha mutlu görünüyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki dışarı çıktığımız gece evi aramasını bir daha gündeme getirmemişti.

Andrew ve ben büyük bir özenle birbirimizi görmekten kaçınıyorduk ama aynı evde yaşarken pek kolay olmuyordu tabii. Birbirimizin yanından geçerken ikimiz de gözlerimizi kaçırıyorduk. Umarım bu durumu bir an önce atlatırdık çünkü işimi kaybetmek istemiyordum. On yıl sonra hoşlandığım ilk adamla hiçbir şansımın olmaması yeterince kötüydü.

Akşam Andrew gelmeden masayı kurmak için acele ediyordum. Su bardaklarını masaya götürürken doğruca ona çarptım. Bardaklardan biri elimden kayıp yere düşerek bin parçaya bölündü.

"Kahretsin!" diye bağırdım.

Andrew'a baktım. Koyu mavi takım elbisesi ve koyu renkli kravatıyla yine müthiş yakışıklı görünüyordu. Sabahtan beri işteydi ve sakalları çıkmaya başlamıştı ki bu onu daha da seksi gösteriyordu. Kısacık bir anlığına göz göze geldik ve istemsizce ona çekildiğimi hissettim. Andrew'un gözlerinin irileşmesine bakılırsa o da aynı şeyi hissetmişti.

"Temizlemene yardım edeyim," dedi.

"Bunu yapmana gerek yok."

Ama ısrar etti. Ben cam kırıklarını süpürürken o da faraşı tuttu ve sonra mutfaktaki çöp kutusuna attı. Nina olsaydı bana hayatta yardım etmezdi ama Andrew onun gibi değildi. Süpürgeyi elimden alırken parmaklarımız birbirine değdi. Bakışlarımız yeniden buluştuğunda bu sefer havai fişekleri görmezden gelemedik. Bu adamla olamayacağımı bilmek bana fiziksel acı veriyordu.

Boğuk bir sesle, "Millie," diye fısıldadı.

Boğazım kupkuru oldu. Yalnızca bir adım uzağımdaydı, öne doğru eğilirsem beni öperdi. Bundan emindim.

"Aaa! Ne oldu burada?"

Nina'nın sesini duyunca alev almışız gibi geri kaçtık. Süpürgeyi o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım bembeyaz kesti. "Bardağı düşürdüm," dedim. "Biz de şey... temizliyoruz."

Nina lambanın altında parıldayan minik cam parçalarına baktı. "Ah Millie," dedi. "Lütfen bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

Burada aylardır çalışıyordum ama daha bir kere bir şey düşürmemiş, kırmamıştım. Şey, Andrew'la beni *Family Feud* izlerken yakaladığı gece kırdığım bardak hariç. Ama Nina onu bilmiyordu. "Tamam, özür dilerim. Ben gidip elektrikli süpürgeyi getireyim."

Ben temizlik dolabını açıp (odamdan biraz daha genişti) süpürgeyi geri koyduktan sonra elektrikli süpürgeyi alırken

Andrew bakışlarıyla beni takip etti. Yüzünde kederli bir ifade vardı. Bir dakika önce bana ne söyleyecekse hâlâ söylemek istiyordu ama söyleyemezdi, Nina buradayken olmazdı.

Belki de söyleyebilirdi.

Temizliği bitirmemi beklemek için Nina'nın peşinden oturma odasına giderken kulağıma eğilip, "Konuşmamız lazım," diye fısıldadı. "Olur mu?"

Başımla onayladım. Benimle ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum ama bunu iyi bir şey olarak aldım. The Plaza'da olanları bir daha konuşmayacağımıza karar vermiştik. Eğer o geceyi yeniden ele almak istiyorsa...

Hayır, umutlanmamalıydım.

On dakika sonra her yeri temizleyerek Andrew'la Nina'yı oturma odasından çağırmaya gittim. İkisi de kanepede oturuyordu ama karşı uçlardaydılar. Cep telefonlarıyla ilgileniyor, sohbet etmeye çalışmıyorlardı bile. Yemekte de aynı şeyi yapmaya başladıklarını fark etmiştim.

Peşimden yemek odasına geldiklerinde Nina Andrew'un karşısındaki sandalyeye oturdu. Önündeki elma soslu ve bebek brokolili domuz pirzolası tabağına baktı. Başını kaldırıp bana gülümsediğinde kıpkırmızı rujunun hafiften dağıldığını gördüm. Ağzının sağ tarafına doğru yayılmıştı ve bu da ona şeytani palyaço görünümü veriyordu. "Çok lezzetli görünüyor, Millie."

"Teşekkürler."

"Harika kokmuyor mu, Andy?"

"Evet." Andrew çatalını aldı. "Çok güzel."

"Eminim," diye devam etti Nina, "hapiste hiç böyle yemekler yememişsindir, değil mi Millie?"

Ve Nina mikrofonu atıp sahneden iner.

Bana o şeytani dudaklarıyla kendinden memnun bir biçimde gülümseyerek bakıyordu. Karşısında oturan Andrew'unsa ağzı açık kalmıştı. Belli ki bu haberi ilk kez duyuyordu.

"Şey," dedim.

Nina, "Orada nasıl yemekler çıkıyordu?" diye üsteledi. "Bunu hep merak etmişimdir. Hapishane yemekleri nasıl?"

Ne diyeceğimi bilemedim. İnkâr edemezdim, belli ki geçmişimi öğrenmişti. "Fena değil."

"Eh, umarım orada yediğin yemekleri burada yapmaya kalkmazsın," diyerek güldü. "Şimdiki gibi devam et. Gayet iyi gidiyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Andrew'un rengi atmıştı. Hapse girdiğimden haberi yoktu elbette. Ona söylemek aklıma bile gelmemişti. Onunlayken hayatımın o dönemi uzak geçmişe, hatta başka bir yaşama aitmiş gibi geliyordu. Ama çoğu insan bunu böyle görmezdi. Çoğu insana göre ben sadece tek bir şeydim: Hükümlü.

Ve Nina ne olduğumu bildiğimden emin olmak istiyordu.

Şu anda Andrew'un şoka uğramış ifadesinden kaçmak için yanıp tutuşuyordum. Odama çıkmak için arkamı döndüm. Neredeyse merdivene varmıştım ki Nina bana seslendi, "Millie?"

Sırtım kaskatı kesilerek durdum ve arkamı döndüğümde ona çıkışmamak için kendimi zor tuttum. Yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle ağır adımlarla yemek odasına döndüm. "Efendim, Nina?"

Kaşlarını çattı. "Tuzlukla biberliği masaya koymayı unutmuşsun. Ne yazık ki bu domuz pirzolaları biraz tuzsuz olmuş. Keşke baharat konusunda biraz daha cömert olsan."

"Affedersin."

Mutfağa gidip tezgâhın üzerindeki tuzlukla biberliği aldım. Öbür odada oturan Nina'nın en fazla iki metre öte-

sindeydiler. Onları yemek odasına götürdüm ve ne kadar istemesem de masaya çarparak koydum. Nina'ya baktığımda dudakları seğiriyordu.

"*Çok* teşekkür ederim, Millie," dedi. "Lütfen bir daha unutma."

Umarım cam kırığına basardı.

Andrew'un yüzüne bakamıyordum bile. Hakkımda kim bilir ne düşünüyordu. Onunla bir gelecek düşlediğime inanamıyordum. Gerçek olacağını düşünmemiştim ama bir anlığına... Eh, sonuçta hiçbir şey imkânsız değildi. Ama artık sahiden imkânı kalmamıştı. Nina hapis yattığımdan bahsettiğinde dehşete düşmüştü. Keşke açıklayabilseydim...

Nina bu sefer de ne bileyim, masanın öbür ucundaki tereyağını uzatmamı filan istemeden merdivene ulaşmayı başardım. İkinci katın basamaklarını ağır ağır çıktıktan sonra yatak odama giden karanlık ve dar merdiveni de çıktım. Kapıyı arkamdan çarparak kapatıp yüzüncü kez kilitleyebiliyor olmayı diledim.

Gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalışarak yatağa oturdum. Acaba Nina geçmişimi ne zamandır biliyordu? Yeni mi öğrenmişti, yoksa beni işe alırken sabıka kaydı araştırması yapmış mıydı? Belki de bir hükümlü tutma fikri hoşuna gitmişti. Patronluk taslayabileceği biri. Çünkü başka kim olsa aylar önce işi bırakırdı.

Yatakta oturmuş kendime üzülürken komodinin üstündeki bir şey dikkatimi çekti.

Showdown'ın oyun programıydı.

Şaşkınlıkla elime aldım. Neden komodinin üstündeydi? Gösteriden sonra çantama koymuştum ve o büyülü gecenin hatırası olarak orada saklıyordum. Çantam komodinin dibinde yerdeydi. O hâlde oyun programı komodinin üstüne nasıl çıkmıştı? Çantamdan ben almamıştım. Bundan emindim.

Oraya başkası koymuş olmalıydı. Kapıyı dışarıdan kilitlemiştim ama anahtarı olan tek kişi ben değildim.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Nina'nın neden durduk yere hapse girmiş olmamı ortaya attığını şimdi anlıyordum. Andrew'la beraber gösteriye gittiğimi biliyordu. Manhattan'da baş başa zaman geçirdiğimizi biliyordu. The Plaza'da kaldığımızı bildiğinden emin değildim ama gece on birde evde olmadığımızı biliyordu. Hem yeterince zekiyse otele giriş yapıp yapmadığımızı tahmin edebilirdi.

Nina her şeyi biliyordu.

Kendime çok tehlikeli bir düşman edinmiştim.

OTUZ BİR

Nina, yeni günlük işkence rejimimin bir parçası olarak alışverişi benim için olabildiğince zorlaştırmayı kendine amaç edinmişti.

Marketten alınacakların listesini çıkarmıştı ama hepsi belirli özellikleri olan şeylerdi. *Süt* istemiyordu; Queensland Farm'dan organik süt istiyordu. Ellerinde istediği üründen yoksa mesaj atıp ona bildirmem ve diğer olası muadillerin fotoğrafını göndermem gerekiyordu. Kendisi de sağ olsun bana cevap yazmak için hiç acele etmiyor, beni o lanet olası süt reyonunun başında dakikalarca bekletiyordu.

Şu anda ekmek reyonundaydım. Nina'ya mesaj gönderdim:

Nantucket ekşi mayalı ekmekten kalmamış. Muhtemel muadilleri şunlar.

Marketteki bütün ekşi mayalı ekmeklerin tek tek fotoğrafını attım. Şimdi Nina onlara bakarken beklemem gerekecekti. Uzun bir sürenin ardından mesaj gönderdi:

Tatlı çörek var mı?

Bu sefer de marketteki bütün tatlı çöreklerin fotoğrafını atmam gerekiyordu. Bu alışveriş bitene kadar kafama sıkmazsam iyiydi. Bana kasten eziyet ediyordu. Ama şimdi açık konuşmak gerekirse ben de onun kocasıyla yatmıştım.

Tatlı çöreklerin fotoğraflarını çekerken reyonun öbür ucunda beni izleyen iri yapılı, kır saçlı bir adam gördüm. Belli etmemek için uğraşmıyordu bile. Ters bir bakış atmamla dönüp gitti neyse ki. Yaşadıklarım yetmezmiş gibi bir de sapığın tekiyle uğraşamayacaktım.

Nina'nın fotoğrafları uzun uzun incelemesini beklerken düşüncelere daldım. Aklım her zamanki gibi Andrew Winchester'a gitti elbette. Nina'nın hapse girdiğimi ifşa etmesinin ardından "konuşalım" demesine rağmen benimle hiç konuşmamıştı. Hapse girmem gözünü korkutmuştu ki onu suçlayamazdım.

Andrew'dan hoşlanıyordum. Hayır, ondan sadece hoşlanmıyordum. Ona âşıktım. Sürekli onu düşünüyordum ve onunla aynı evde yaşayıp duygularıma göre hareket edememek canımı çok yakıyordu. Dahası, Nina'dan çok daha iyisini hak ediyordu. Onu mutlu edebilirdim. Hatta o çok istediği bebeği verebilirdim. Ayrıca kabul edelim, herkes *Nina*'dan daha iyiydi.

Gelgelelim Andrew aramızda bir bağ olduğunu bilse bile asla birlikte olamazdık. Hapse girdiğimi biliyordu, hayatında eski bir hükümlü isteyeceğini sanmıyordum. Ve o cadıyla – muhtemelen ömrünün sonuna kadar– mutsuz olmaya devam edecekti.

Telefonum yeniden titredi.

Francala var mı?

On dakikamı daha aldı ama sonunda Nina'nın beklentilerini karşılayan bir ekmek bulmayı başardım. Alışveriş arabamı kasaya doğru iterken az önceki iri yapılı adamı yeniden gördüm. Kesinlikle beni kesiyordu. Daha da huzursuz edici olanı, alışveriş arabası yoktu. O hâlde burada tam olarak ne yapıyordu?

Kasadan olabildiğince hızlı geçtim. Ağzına kadar dolan kese kâğıtlarını otoparktaki Nissan'ıma götürebilmek için alışveriş arabasına geri koydum. Tam çıkışa varmıştım ki biri beni kolumdan yakaladı. Başımı çevirip baktığımda iri yapılı adam arkamda duruyordu.

"Pardon!" Geri çekilmeye çalıştım ama kolumu bırakmadı. Sağ elimi yumruk yaptım. En az dört beş kişi bizi izliyordu, yani şahitlerim vardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Mavi gömleğinin yakasında asılı küçük kartı işaret etti, onu daha önce fark etmemiştim. "Ben marketin güvenlik görevlisiyim. Benimle gelir misiniz, hanımefendi?"

Bayılacak gibi oldum. Burada iki üç malzeme için doksan dakika alışveriş yapmam yetmiyormuş gibi şimdi bir de tutuklanacak mıydım? *Ne* için?

"Sorun ne?" dedim yutkunarak.

Bizi izleyenlerin sayısı çoğalmıştı. Aralarında, Cecelia'yı okuldan almaya gittiğimde karşılaştığım birkaç kadını gördüm; Nina'ya temizlikçisinin süpermarket güvenliği tarafından yakalandığı haberini büyük bir hevesle uçuracaklarından hiç şüphem yoktu.

Adam, "Lütfen benimle gelin," diye tekrarladı.

Beraberimde alışveriş arabasını da götürdüm çünkü arkamda bırakmaya korkuyordum. İçinde iki yüz dolarlık yiyecek vardı

ve kaybolur ya da çalınırlarsa Nina hepsinin parasını bana ödetirdi. Adamın peşinden, içeride üzeri çizik dolu ahşap bir masa, masanın önünde de iki plastik sandalye olan küçük bir odaya girdim. Oturmamı işaret ettiğinde sandalyelerden birine oturdum, sandalye ağırlığımın altında tehditkâr bir biçimde gıcırdadı.

"Bir yanlış anlaşılma olmalı..." Adamın yaka kartına baktım. Adı Paul Dorsey'ydi. "Neden buradayım, Bay Dorsey?"

Bana kaşlarını çatarak bakarken gıdısı aşağı sarktı. "Müşterilerden biri marketten ürün çaldığınızı söyledi."

Nefesim kesildi. "Böyle bir şeyi hayatta yapmam!"

"Belki yapmazsınız." Başparmağını kemerinin halkasına soktu. "Ama soruşturmak zorundayım. Fişinizi görebilir miyim lütfen, Bayan...?"

"Calloway." Çantamı karıştırarak buruş buruş olmuş fişi çıkardım. "Buyurun."

"Uyarayım," dedi. "Bütün hırsızlara dava açıyoruz."

Yanaklarım alev alev yanarken plastik sandalyede oturup güvenlik görevlisinin fişte yazan ürünleri incelemesini ve onları alışveriş arabasındaki ürünlerle eşleştirmesini izledim. Kasiyerin ürünlerden birini okutmayı unuttuğu ve güvenlik görevlisinin de onu çaldığımı düşünebileceği ihtimali aklıma gelince midem çalkalandı. Sonra ne olacaktı? Bütün hırsızları dava ediyorlardı. Yani polisi çağıracaklardı. Ve bu da hiç şüphesiz şartlı tahliye kurallarını çiğnemek olarak algılanacaktı.

O anda bunun Nina'nın işine geleceği kafama dank etti. Bu şekilde beni kovan zalim patron konumuna düşmeden benden kurtulmuş olacaktı. Dahası, kocasıyla yattığım için intikamını almış da olacaktı. Zina yüzünden hapse atılmak biraz abartıydı elbette ama içimden bir ses Nina'nın farklı düşüneceğini söylüyordu.

Ama böyle bir şey olamazdı. Marketten hiçbir şey çalmamıştım. Güvenlik görevlisi alışveriş arabasında fişte yazmayan hiçbir şey bulamayacaktı.

Değil mi?

Arabadaki Antep fıstıklı dondurma yavaş yavaş erirken fişi derinlemesine incelemesini izledim. Kalbim delicesine çarpıyordu ve nefesim daralmıştı. Hapse dönmek istemiyordum. *Dönemezdim.* Canıma kıyardım, daha iyi.

"Eh," dedi sonunda, "eşleşmeyen bir şey yok gibi görünüyor."

Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. "Evet. Elbette yok."

Kendi kendine homurdandı. "Rahatsızlık verdiğim için kusura bakmayın, Bayan Calloway. Ama o kadar çok hırsızlık olayı yaşadık ki durumu ciddiye almak zorundaydım. Dahası sizin tarifinize uyan bir müşterinin mağazadan bir şey çalmayı planladığına dair bir telefon aldım."

Telefon mu? Kim marketi arayıp beni tarif ederek güvenlik görevlisine bir şey çalmayı planladığımı söylerdi ki? Kim böyle bir şey yapardı?

Aklıma sadece bir kişi geliyordu.

"Neyse," dedi, "sabrınız için teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz."

Bunlar dilimizdeki en güzel iki kelimeydi. *Artık gidebilirsiniz.* Bu marketten bileklerim boş hâlde, alışveriş arabamı iterek çıkabilecektim. Eve gidebilecektim.

Bu sefer bunu başarabilecektim.

Ama içimde, Nina'nın bu kadarıyla yetinmeyeceğine dair korkunç bir his vardı.

OTUZ İKİ

Uyuyamıyordum.

Markette tutuklanmanın eşiğinden döndüğümden beri üç gün oluyordu. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Son günlerde Nina'nın keyfi gayet yerindeydi; belki de evde patronun kim olduğuna dair dersimi aldığıma inanıyordu. Belki de beni hapse göndermeye çalışmıyordu.

Ama yatakta dönüp durmamın sebebi bu değildi.

Gerçek şu ki Andrew'u düşünmeden edemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceyi. Onunlayken hissettiklerimi. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Nina geçmişimle ilgili bombayı patlatana kadar o da aynı şekilde hissediyordu. Görebiliyordum.

Ama artık değil. Artık alelade bir suçlu olduğumu düşünüyordu.

Örtüyü tekmeleyerek üzerimden attım. Odam gece bile boğucu derece sıcak oluyordu. Keşke şu aptal pencereyi açabilseydim. Ama Nina'nın burada kendimi daha rahat hissetmemi sağlayacak bir şey yapacağını hiç sanmıyordum.

Sonunda mutfağa indim. Odamda mini buzdolabım vardı ama çok fazla şey almadığından içinde pek yiyecek yoktu. Nina'nın bıraktığı üç şu şişesinden başka neredeyse hiçbir şey yoktu, onlar da dokunulmamış hâlde öylece duruyorlardı.

Mutfağa girerken arka verandanın ışığının yandığını gördüm. Kaşlarımı çatarak arka kapıya gittim. İşte o zaman ışığın neden açık olduğunu anladım; orada biri vardı.

Andrew'du.

Sandalyelerden birine oturmuş tek başına bira içiyordu.

Arka kapıyı sessizce açtım. Andrew bana şaşkınlıkla baktıysa da bir şey söylemedi. Sadece bira şişesinden bir yudum daha aldı.

"Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Bir elimle diğerini sıktım. "Ben de burada oturabilir miyim?"

"Tabii. Kafana göre takıl."

Verandanın soğuk ahşap zeminine çıktım ve gidip yanındaki sandalyeye oturdum. Keşke benim de biram olsaydı. Andrew yüzüme bakmıyordu bile; kocaman arka bahçeyi seyrederek birasını yudumluyordu.

"Açıklamak istiyorum." Boğazımı temizledim. "Yani, neden sana söylemediğimi..."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin." Benden tarafa şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını yeniden bira şişesine indirdi. "Bana neden söylemediğin gayet açık."

"Söylemek istedim." Bu doğru değildi. Ona söylemek istememiştim. Tamamen gerçek dışı olsa bile sonsuza dek öğrenmemesini umuyordum. "Neyse. Özür dilerim."

Bira şişesini döndürdü. "Ee, neden hapse girdin?"

Keşke ama keşke benim de biram olsaydı. Ağzımı açtım fakat ona ne söyleyeceğimi bulamadan araya girdi, "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Beni ilgilendirmez."

Dudağımı ısırdım. "Bak, sana söylemediğim için özür dilerim. Geçmişi arkamda bırakmaya çalışıyordum. Kötü bir niyetim yoktu."

"Peki..."

"Ayrıca..." Kucağımdaki ellerime baktım. "Utanıyordum. Hakkımda kötü düşünmeni istemedim. Senin fikirlerin benim için çok önemli."

Başını yana yatırarak bana baktı, loş veranda ışığı altında bakışları yumuşacıktı. "Millie..."

"Şunu bilmeni de isterim ki..." Derin bir nefes aldım. "Geçen gece harika vakit geçirdim. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Senin sayende. O yüzden başka ne olursa olsun, o gece için teşekkür ederim. Bunu... bunu söylemek istedim."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ben de harika vakit geçirdim. O kadar mutlu olmayalı..." Burnunun kemerini sıktı. "Uzun zaman olmuştu. Fark etmemişim bile."

Bir müddet bakıştık. Aramızda hâlâ elektrik vardı. Bunu onun da hissettiğini gözlerinde görebiliyordum. Arka kapıya göz attı, sonra ne olduğunu anlamadan dudaklarını dudaklarımda buldum.

Beni, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öptü ama gerçekte altmış saniye filan olmalıydı. Geri çekildiğinde bakışlarında pişmanlık vardı. "Yapamam..."

"Biliyorum..."

Biz birlikte olamazdık. Bunun birçok sebebi vardı. Fakat Andrew denemek isterse ben vardım. Nina'yı kendime düşman edecek olsam bile bu riske girerdim. Onun için girerdim.

Ama bunun yerine kalktım ve onu birasıyla beraber verandada bırakarak içeri girdim.

İkinci katın merdivenini çıkarken ahşap basamaklar çıplak ayaklarımın altında buz gibiydi. Öpücük yüzünden başım hâlâ dönüyor, dudaklarım zonkluyordu. Bu son öpüşmemiz olamazdı. *Olamazdı* işte. Andrew geçmişimi bilmesine rağmen benden hâlâ hoşlanıyordu. Tek sorun...

Bir dakika? O da neydi?

Merdivenin başında donakaldım. Koridorda bir gölge vardı. Gözlerimi kısarak karanlığın içindeki görüntüyü görmeye çalıştım.

Derken hareket etti.

Çığlığı basmamla az kalsın merdivenden aşağı yuvarlanıyordum. Tırabzana tutunarak son anda kendimi kurtardım. Karaltı bana doğru yaklaşınca ne olduğunu gördüm.

Nina'ydı.

"Nina," dedim nefes nefese.

Koridorda ne işi vardı? Aşağıya mı inmişti? Yoksa Andrew'la beni öpüşürken görmüş müydü?

"Merhaba, Millie." Koridor karanlıktı ama gözlerinin beyazı âdeta parıldıyor gibi görünüyordu.

"Burada... burada ne yapıyorsun?"

Bana yüzünü buruşturduğunda ay ışığı yüzünde ürkütücü şekiller oluşturdu. "Burası *benim* evim. Girip çıktığım yerlerin hesabını verecek değilim."

Aslında onun evi değildi. Bu evin sahibi Andrew'du. Evli olmasalardı burada yaşayamazdı. Andrew onun yerine beni seçmeye karar verirse burası *benim* evim olacaktı.

Ne delice düşüncelerdi bunlar. Böyle bir şey elbette olmayacaktı.

"Özür dilerim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Senin* burada ne işin var?"

"Şey... Su içmeye inmiştim."

"Odanda suyun yok mu?"

"Hepsini içtim," diye yalan söyledim. Odamı karıştırdığını düşünürsek yalan olduğunu o da biliyordu.

Bir süre sessiz kaldı. "Andy yatakta değildi. Aşağıda gördün mü?"

"Ih... Sanırım arka verandadaydı."

"Anladım."

"Ama emin değilim. Onunla konuşmadım."

Nina bana söylediğim tek kelimeye inanmıyormuş gibi baktı. Ki çok da haklıydı, hepsi yalandı. "Gidip ona bakayım."

"Ben de odama çıkayım."

Başıyla onayladı ve omzuma çarparak yanımdan geçti. Kalbim küt küt atıyordu. Nina Winchester'ı kızdırarak korkunç bir hata yaptığım hissini içimden atamıyordum. Ama aynı zamanda kendimi durduramıyordum da.

OTUZ ÜÇ

Pazar günü izinliydim, ben de dışarı çıktım. Güzel bir yaz günüydü –ne çok sıcaktı ne de çok serin– böylece arabamla parka gidip bir banka oturdum ve kitap okudum. Hapisteyken bunun gibi küçük zevkleri unutmuştum. Dışarı çıkıp kitap okumak gibi. Bazen o kadar çok istiyordum ki fiziksel acı veriyordu.

Oraya asla geri dönmeyecektim. Asla.

Arabaya servis yapan hazır yiyecek lokantasından bir şeyler alıp yedikten sonra eve döndüm. Winchester evi çok güzeldi. Nina'dan nefret etmeye başlasam da evden edemiyordum. Nefes kesici bir albenisi vardı.

Her zamanki gibi arabayı caddeye park edip evin kapısına yürüdüm. Ben yoldayken gökyüzü kararmaya başlamıştı, tam kapıya vardığımda bulutlar yarıldı ve sicim gibi yağmur yağmaya başladı. Sıçana dönmeden kapıyı açıp içeri girdim.

Oturma odasına girdiğimde Nina'yı yarı karanlıkta kanepede otururken buldum. Hiçbir şey yapmıyordu. Ne kitap

okuyor ne de televizyon seyrediyordu. Sadece öylece oturuyordu. Kapıyı açtığımda dalgınlığından sıyrıldı.

"Nina?" dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz." Kanepenin öbür ucuna baktığımda yanında bir yığın kıyafet olduğunu fark ettim. Burada çalışmaya başladığım ilk zamanlarda bana verdiği kıyafetlerdi. "*Benim* kıyafetlerimin senin odanda ne işi var?"

Gökyüzünde çakan şimşekle oda aydınlanırken ona baktım. "Ne? Neden bahsediyorsun? Onları bana sen verdin ya."

"Ben vermişim!" Gök gürültüsünün gümbürtüsüne karışıp odada yankılanan bir kahkaha patlattı. "Binlerce dolar değerindeki kıyafetlerimi neden *hizmetçime* vereyim?"

"Dedin ki..." –bacaklarım tutmuyordu– "sana küçük geldiklerini söyledin. Onları almam için ısrar ettin."

"Nasıl böyle yalan söyleyebiliyorsun?" Mavi gözlerinde buz gibi bir bakışla bana doğru bir adım attı. "Kıyafetlerimi çaldın! Hırsızsın!"

"Hayır..." Hepten yere yığılmadan önce bir yere tutunmak için uzandım. Ama elim yalnızca boşluğu kavradı. "Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Yapmazmış!" Burnundan güldü. "Eski hükümlünün tekine güvenip evime alırsam olacağı budur!"

O kadar çok bağırıp çağırıyordu ki sesini Andrew da duydu. Çalışma odasından fırlayıp merdivenin başında durduğunda, yeni bir şimşeğin çakmasıyla aydınlanan yakışıklı yüzünü gördüm. Aman Tanrım, hakkımda ne düşünecekti? Hapse girdiğimi bilmesi yeterince kötüydü zaten, bir de evinden bir şey çaldığımı düşünmesini istemiyordum.

"Nina?" Basamakları ikişer ikişer indi. "Ne oluyor burada?"

"Hemen söyleyeyim!" dedi zafer kazanmışçasına bir sevinçle. "Millie dolabımdan kıyafetlerimi çalmış. Bu kıyafetlerin hepsini benden habersiz almış. Dolabında buldum."

Andrew'un gözleri yavaşça irileşti. "O..."

"Ben hiçbir şey çalmadım!" Gözlerim yaşardı. "Yemin ederim. Nina o kıyafetleri bana kendisi verdi, ona olmadıklarını söyledi."

"Sanki yalanlarına inanacakmışız gibi." Bana küçümseyerek baktı. "Seni polise şikâyet etmeliyim. O kıyafetlerin kaç para ettiğinden haberin var mı?"

"Hayır, lütfen yapma..."

"Aaa doğru." Nina yüzümdeki ifadeye güldü. "Şartlı tahliye edilmiştin, değil mi? Böyle bir olay seni doğruca hapse geri gönderir."

Andrew kaşlarının arasında oluşan derin çizgiyle kanepedeki kıyafetlere bakıyordu. "Nina..."

"Polisi arayacağım." Nina çantasından telefonunu çıkardı. "Kim bilir bizden başka neler çaldı, Andy?"

"Nina." Bakışlarını kıyafetlerden kaldırdı. "Millie bu kıyafetleri çalmadı. Dolabını boşalttığını hatırlıyorum. Hepsini çöp poşetlerine kendin koydun ve hayır kurumuna bağışlayacağını söyledin." Minicik bir beyaz elbiseyi eline aldı. "Bu elbise sana *yıllardır* olmuyor."

Nina'nın yanaklarının kızardığını görünce içimin yağları eridi. "Ne demek istiyorsun? Ben çok mu *şişmanım* yani?"

Andrew son lafını duymazdan geldi. "Millie'nin bunları senden çalmış olmasına imkân yok diyorum. Neden ona böyle davranıyorsun?"

Nina'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Andy..."

Kanepenin önünde duran Andrew dönüp bana baktı. "Millie." Adımı söylerken sesi yumuşacık çıkmıştı. "Yukarı çıkıp bizi yalnız bırakır mısın lütfen? Nina'yla konuşmam lazım."

"Tabii, elbette," diye kabul ettim. Memnuniyetle.

Ben ikinci katın merdivenini çıkarken ikisi sessizce dikiliyordu. Son basamağa ulaştıktan sonra tavan arasına çıkan merdivenin kapısını açtım. Bir anlığına orada öylece durup ne yapacağımı düşündükten sonra kapıyı geri kapattım.

Bu sefer çok daha sessiz bir şekilde merdivenin başına döndüm ve koridorun karanlık bir köşesine saklandım. Nina'yla Andrew'u göremiyordum ama seslerini duyabiliyordum. Yaptığım şey çok yanlıştı ancak kendime engel olamıyordum. Sonuçta Nina'nın hakkımdaki suçlamasıyla ilgili konuşacaklardı.

Ben odada yokken bile Andrew'un beni savunmaya devam etmesini umuyordum. Nina onu kıyafetlerini çaldığıma ikna edebilir miydi? Nihayetinde sabıkalıydım. İnsan hayatında bir kere hata yaptıysa bir daha kimse ona güvenmezdi.

"... bu elbiseleri çalmadı," diyordu Andrew. "Çalmadığını biliyorum."

"Nasıl benim yerime onun tarafını tutarsın?" diye çıkıştı Nina. "Kız hapse girmiş. Öyle birine güvenemezsin. O hem yalancı hem de hırsız, hapse geri dönmeyi hak ediyor."

"Nasıl böyle konuşursun? Millie ilk günden beri harika."

"*Sen* öyle düşünürsün tabii."

"Ne zaman bu kadar acımasız oldun, Nina?" Andrew'un sinirden sesi titriyordu. "Çok değiştin. Bambaşka biri olup çıktın."

Nina, "Herkes değişir," diye çıkıştı.

"Hayır." Andrew sesini alçaltınca dışarıda asfaltı döven yağmur damlalarının gürültüsü yüzünden onu duymakta zorlandım. "Senin gibi değil. Artık seni tanıyamaz oldum. Sen artık benim âşık olduğum kadın değilsin."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizliği evi temelinden sarsacak kadar yüksek sesle çatırdayan yıldırım böldü. Gürültü dindikten sonra Nina'nın sözlerini rahatlıkla duyabildim.

"Ne demek istiyorsun, Andy?"

"Diyorum ki... Artık sana âşık olduğumu sanmıyorum, Nina. Bence ayrılmalıyız."

"Artık bana âşık değil misin?" diye bağırdı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Üzgünüm. Hayatımı sana ayak uydurmaya çalışarak yaşıyordum. Bunu yaparken ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemişim bile."

Nina onun sözlerini sindirmeye çalışırken uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bunun Millie'yle bir ilgisi var mı?"

Andrew'un cevabını nefesimi tutarak bekledim. O gece New York'ta aramızda bir şey hayat bulmuştu ama Nina'yı benim için terk edeceğini düşünerek kendimi kandırmayacaktım.

"Millie'yle bir ilgisi yok," dedi sonunda.

"Gözümün içine baka baka yalan söyleyecek, aranızda hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın sahiden?"

Kahretsin, biliyordu. Ya da en azından bildiğini sanıyordu.

"Millie'ye karşı hislerim var." Andrew o kadar alçak sesle konuşmuştu ki bu sözleri aslında duymadığıma, bana öyle geldiğine emindim. Bu zengin, yakışıklı, *evli* adamın nasıl olurdu da *bana* karşı hisleri olabilirdi? "Ama mesele bu değil. Mesele biziz. Artık seni sevmiyorum."

"Saçmalık!" Nina'nın sesi gittikçe tizleşiyordu, öyle ki yakında onu yalnızca köpekler duyabilecekti. "Beni *hizmetçimiz* için mi terk edeceksin? Hayatımda bundan daha saçma şey duymadım. Kendini *rezil* edeceksin. Sen böyle biri değilsin, Andrew."

"Nina." Andrew'un sesi sertti. "Bitti. Üzgünüm."

"*Üzgünsün*, ha?" Yeni bir gök gürültüsüyle tahta döşemeler sallandı. "Ah, sen daha üzgün olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun..."

Duraksama oldu. "*Pardon*?"

Nina, "Bu saçmalığı devam ettirirsen," diye gürledi, "seni mahkemelerde süründürürüm. Son kuruşuna kadar alır, seni evsiz barksız ortada bırakırım."

"Evsiz mi? Nina, burası *benim* evim. Biz daha tanışmadan önce aldım ben burayı. Burada kalmana *izin* verdiğim için buradasın. Ayrıca hatırlarsan evlilik sözleşmemiz var, boşandıktan sonra burası yine benim olacak." Duraksadı. "Hemen şimdi gitmeni istiyorum."

Risk alarak merdivenin tepesinden başımı uzatıp baktım. Hafif çömelince Nina'yı oturma odasının ortasında dikilirken gördüm, yüzü kireç gibiydi. Ağzı balık gibi açılıp kapanıyordu. Kekeleyerek, "Ciddi olamazsın, Andy," dedi.

"Son derece ciddiyim."

"Ama..." Kalbini tuttu. "Cece ne olacak?"

"Cece *senin* kızın. Onu evlat edinmeme müsaade etmedin."

Nina'nın sesi kulağa dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi geliyordu. "Ah, şimdi anladım. Bir daha çocuk doğuramayacağım için böyle davranıyorsun. Sana çocuk verebilecek genç bir kadın istiyorsun. Ben artık senin için yeterli değilim."

"Alakası yok," dedi Andrew. Ama bence vardı. Andrew sahiden de çocuk istiyordu. Ama o çocuğu Nina'yla yapamazdı.

Nina'nın sesi titredi. "Andy, lütfen bana bunu yapma... Beni böyle rezil etme. *Lütfen.*"

"Gitmeni istiyorum, Nina. Hemen."

"Ama yağmur yağıyor!"

Andrew geri adım atmadı. "Bavulunu topla ve git buradan."

Nina'nın seçeneklerini düşündüğünü neredeyse duyabiliyordum. Nina Winchester her şey olabilirdi ama aptal değildi. Sonunda omuzları düştü. "Peki. Gidiyorum."

Ayak sesleri merdivene doğru yaklaştı. Görüş açısından çekilmem gerektiğini fark ettiğimde artık çok geçti. Nina bakışlarını kaldırınca beni merdivenin başında dikilirken gördü.

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle parlıyordu. Odama kaçmalıydım ama topuklu ayakkabıları basamakları âdeta döverken olduğum yerden kıpırdayamadım.

O, merdivenin en üst basamağına ulaştığında çakan şimşek yüzünü öyle bir aydınlattı ki sanki cehennemin kapısında duruyordu.

"Şey..." Dudaklarım uyuşmuş gibiydi, konuşmakta zorlandım. "Eşyalarını toplamana yardım etmemi ister misin?"

Gözleri öyle nefret doluydu ki göğsüme uzanıp kalbimi yerinden sökecek diye korktum. "*Eşyalarımı toplamama* yardım etmeni ister miyim? Hayır, kendi başıma hallederim."

Odasına girip kapıyı çarptı. Ne yapacağımı bilemedim. Tavan arasına çıkabilirdim ama sonra alt kata baktım, Andrew hâlâ oturma odasındaydı ve bana bakıyordu. Onunla konuşmak için aşağı indim.

"Çok özür dilerim!" Kelimelerim birbirine dolanıyordu. "Böyle olsun isteme..."

"Senin bir suçun yok," dedi. "Bunun olacağı belliydi zaten."

Yağmur yüzünden ıslanan pencereye baktım. "Şey... gitmemi ister misin?"

"Hayır," dedi. "Kalmanı istiyorum."

Koluma dokunduğunda içim titredi. Beni öpmesini istiyordum ama bunu şu anda yapamazdı. Nina yukarıdayken olmazdı.

Neyse ki çok yakında gidecekti.

On dakika sonra iki omzunda birer çantayla güçbela yürüyerek aşağı indi. Dün olsaydı o çantaları bana taşıtır, ben taşırken de zayıflığıma gülerdi. Şimdi kendisi taşımak zorundaydı. Yüzüne baktığımda gözleri şişmiş, saçları dağılmıştı. Berbat görünüyordu. Şimdiye kadar ne denli yaşlı olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Bana bunu yapma, Andy," dedi. "*Yalvarırım.*"

Andrew çenesini sıktı. Yeniden gök gürledi ama bu sefer öncekilerden daha hafifti. Fırtına diniyordu. "Çantalarını arabaya koymana yardım edeyim."

Hıçkırığına engel oldu. "Hiç zahmet etme."

Ağır çantalarıyla zorlanarak oturma odasının hemen yan tarafındaki garaj kapısına doğru yürüdü. Andrew ona yardımcı olmaya çalıştı ama Nina izin vermedi. Garaj kapısını açmak için çabaladı. Çantalarını yere bırakmak yerine hem ikisini birden tutmaya hem de kapıyı açmaya çalışıyordu. Birkaç dakika daha uğraşınca daha fazla dayanamadım. Kapıya koştum ve o beni durduramadan topuzu çevirerek kapıyı açtım.

"Hıh," dedi. "*Çok* sağ ol."

Ne diyeceğimi bilemediğimden çantalarıyla yanımdan geçerken orada öylece dikildim. Tam eşikten geçeceği sırada kulağıma eğildi; o kadar yakınımdaydı ki sıcak nefesini boynumda hissettim.

Tıslar gibi konuşarak, "Bunu *asla* unutmayacağım, Millie," dedi.

Kalbim tekledi. Çantalarını beyaz Lexus'ının bagajına atıp garajdan son gaz çıkarken sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Garaj kapısını açık bırakmıştı. Garaj yoluna şakır şakır yağan yağmura bakarken rüzgâr yüzümü kamçılıyordu. Bir müddet orada öylece durarak Nina'nın arabasının gözden kaybolmasını izledim. Omuzlarıma bir kol dolandığında az kalsın aklım çıkacaktı.

Ama tabii ki sadece Andrew'du.

"İyi misin?" diye sordu.

Muhteşem biriydi. Az önceki acınası hadiseden sonra bana nasıl olduğumu soracak kadar düşünceliydi. "İyiyim. Sen iyi misin?"

İçini çekti. "Keşke bu şekilde bitmeseydi ama bir şekilde bitmek zorundaydı. Böyle yaşamaya devam edemezdim. Artık onu sevmiyordum."

Garaja doğru baktım. "İyi olacak mı? Nerede kalacak?"

Elini savurdu. "Sen Nina'yı dert etme, limitsiz kredi kartı var. En olmadı bir otelde kalır."

Ama Nina'yı dert *ediyordum*. Hem de inanılmaz dert ediyordum. Fakat onun düşündüğü şekilde değil.

Andrew omzumu bırakıp garaj kapısını kapatan düğmeye bastı. Beni içeri götürmek için elimden tuttu ama ben Nina'nın arabasının son dakikada yeniden ortaya çıkacağından emin bir hâlde kapının kapanmasını izlemeye devam ettim.

"Haydi, Millie." Gözleri parlıyordu. "Ne zamandır seni yalnız yakalamayı bekliyordum."

Her şeye rağmen gülümsedim. "Öyle mi?"

"Tahmin bile edemezsin..."

Beni kendine çekip öptü. Kendimi onun kollarına bırakırken bir kere daha gök gürledi. Nina'nın arabasının sesini uzakta duyabiliyormuşum gibi hissediyordum. Ama bu imkânsızdı. O gitmişti.

Temelli.

OTUZ DÖRT

Ertesi sabah yanımda Andrew'la misafir odasında uyandım.

Dün Nina gittikten sonra soluğu burada almıştık. Daha dün gece Nina'nın yattığı yatakta yatmak istememiştim, benim yatağım da iki kişi için rahat değildi. Dolayısıyla burada karar kılmıştık.

Böyle devam edersek –ilişkimiz daha ciddi bir hâl alırsa– eninde sonunda o yatak odasında yatmam gerekecekti. Ama henüz yatamazdım, orası hâlâ Nina gibi kokuyordu. Kokusu her şeye sinmişti.

Andrew gözlerini araladı ve yanında yattığımı görünce gülümsedi. "Günaydın," dedi.

"Sana da günaydın."

Parmağını boynumdan omzuma doğru gezdirmesiyle bütün vücudum titredi. "Seninle uyanmaya bayılıyorum. *Onun* yerine."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Umarım yarın sabah da onun yanında uyanırdım. Ondan sonraki sabah da.

Nina bu adamın değerini bilmemişti ama ben biliyordum. O, hayatının kıymetini bilmemişti.

Bundan böyle onun yerinde ben olacaktım. Düşüncesi bile inanılmazdı.

Andrew eğilip beni burnumdan öptü. "Kalksam iyi olur. Toplantıya yetişmem lazım."

Yatakta doğruldum. "Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Aklından bile geçirme." Yataktan kalkınca örtü kusursuz vücudundan kaydı. Bu kadar formda olduğuna göre spor yapıyor olmalıydı. "Buraya geldiğinden beri her sabah erkenden kalkıp bize kahvaltı hazırlıyorsun. Bugün istediğin kadar yat. Sonra da istediğini yap."

"Normalde pazartesi günleri çamaşırları yıkarım. Makineyi çalıştırabilirim, sonra da..."

"Hayır." Bana kızgın kızgın baktı. "Bak, nasıl olacak bilmiyorum ama... senden gerçekten hoşlanıyorum. İkimize bir şans vermek istiyorum. Bunu yapacaksak hizmetçim olamazsın. Evi temizlemesi için başka birini bulacağım, sen de ne yapmak istediğine karar verene kadar burada kalabilirsin."

Yanaklarım kızardı. "O iş benim için o kadar kolay değil. Sabıkalı olduğumu biliyorsun. İnsanlar benim gibileri kolay kolay işe al..."

"Bu yüzden burada dilediğin kadar kalabilirsin." Elini kaldırarak itirazımı yarıda kesti. "Ben ciddiyim. Burada olmanı seviyorum. Hem kim bilir, belki sonunda temelli burada kalırsın."

Bana inanılmaz tatlı, inanılmaz büyüleyici bir gülümsemeyle bakınca resmen eriyiverdim. Nina bu adamı elinden kaçırdığı için deli olmalıydı.

Onu geri istemesinden hâlâ korkuyorum.

Andrew'u iç çamaşırını giyerken izledim ama izlemiyormuş gibi davranıyordum. Bana son bir kez göz kırptıktan sonra duş almaya gitti. Ve yapayalnız kaldım.

Çift kişilik lüks yatakta gerinerek esnedim. Üst kattaki karyolayı gördüğümde sevinçten havalara uçmuştum ama bu yatak bambaşka bir olaydı. Belimin tutulduğunu fark etmemiştim bile ama bu yatakta daha bir gece yatmama rağmen acayip iyi gelmişti. Buraya kolaylıkla alışabilirdim.

Cep telefonumu yatağın yanındaki komodinin üstüne koyduğumu unutmuştum, şu anda bir aramayla titriyordu. Elime aldığımda ekrandaki yazıyı kaşlarımı çatarak okudum.

Gizli Numara.

İçimi bir heyecan bastı. Sabahın bu saatinde beni kim arıyor olabilirdi? Ekrana bakmaya devam ettim, ta ki telefon susana kadar.

Eh, bu da bir çözümdü.

Telefonu komodinin üstüne geri koyup yeniden yatağıma kıvrıldım. Rahat olan tek şey yatak değildi. Çarşaf o kadar yumuşaktı ki ipekten bir yatakta yatıyormuş gibi hissediyordum. Battaniye de sıcacık olmasına rağmen hafifti. Tavan arasında altında yattığım o kaşındırıcı yün şeyden çok daha iyiydi. Hele hapisteki o berbat incecik battaniyeden katbekat daha iyiydi. Güzel ve pahalı battaniyelerle uyumanın bu kadar keyifli olacağı kimin aklına gelirdi?

Gözlerim kapanmaya başlayıp tam uykuya dalacağım sırada telefonum yeniden çaldı.

İnleyerek telefonuma uzandım. Ekranda yine aynı şey yazıyordu:

Gizli Numara.

Beni kim arıyor olabilirdi? Arkadaşım yoktu. Cecelia'nın okulunda numaram vardı ama okul yaz tatilindeydi. Beni arayan tek kişi...

Nina'ydı.

Arayan o ise kendisi şu anda konuşmak istediğim son kişiydi. Kırmızı tuşa basarak aramayı reddettim. Ama uykum kaçmıştı artık, duş almak için üst kata çıktım.

Aşağı indiğimde Andrew çoktan takım elbisesini giymiş, kahvesini içiyordu. Ona kıyasla kendimi son derece özensiz hissederek utangaçça elimi kotumun üzerinde gezdirdim. Andrew pencerenin önünde durmuş bahçeye bakıyordu, dudakları aşağı doğru sarkmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Sesimi duyunca irkildi. Bana dönüp gülümsedi. "Evet, yolunda. Sadece... Lanet olası bahçıvan yine bahçede. Orada sürekli ne yapıyor?"

Andrew'un yanına gittim. Enzo elinde bahçe küreğiyle bir çiçek tarhının başındaydı. "Bahçe işleriyle ilgileniyor?"

Saatine baktı. "Saat daha sekiz. *Hep* burada. Buradan başka çalıştığı bir düzine ev daha var; neden hep *burada*?"

Omzumu silktim ama aslında haklıydı. Enzo sürekli bizim bahçedeydi. Bizim bahçe diğer bahçelerin çoğundan büyük olsa bile burada çok fazla zaman geçiriyordu.

Andrew bir şeye karar vermiş gibi görünerek kahve fincanını pencere kenarına koydu. Nina'nın mermerde kahve lekesi görürse çıldıracağını bildiğimden fincanı almak için uzandım ama sonra durdum. Nina bundan böyle bana kök söktüremezdi. Bundan böyle onu bir daha görmek zorunda

değildim. Bundan böyle istediğim yere kahve fincanı bırakabilirdim.

Andrew yüzünde kararlı bir ifadeyle bahçeye çıkınca meraktan ben de peşinden çıktım. Enzo'ya bir şeyler söyleyeceği belliydi.

Boğazını iki kere temizlediyse de Enzo'nun dikkatini çekmesine yetmedi. Sonunda sinirlenerek, "Enzo!" diye bağırdı.

Enzo son derece yavaş hareket ederek başını kaldırıp ona baktı. "Evet?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

Enzo derin bir of çekerek ayağa kalktı. Olabildiğince yavaş yürüyerek yanımıza geldi. "Eh? Ne istiyor sen?"

"Bak." Andrew uzun boyluydu ama Enzo ondan daha uzundu, ona başını kaldırarak bakması gerekmişti. "Yardımların için çok teşekkürler ama artık sana ihtiyacımız kalmadı. O yüzden lütfen eşyalarını topla ve sonraki işine git."

Enzo, "*Che cosa*[10]?" dedi.

Andrew'un dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Artık sana ihtiyacımız kalmadı dedim. Bitti. Son. Gidebilirsin."

Enzo başını yana yatırdı. "Kovuldu?"

Andrew derin bir nefes aldı. "Evet. Kovuldun."

Enzo bir müddet düşündü. Andrew ne kadar güçlü kuvvetli olsa da onunla aşık atamayacağının farkında olarak bir adım geri çekildim. Kavgaya tutuşurlarsa Enzo Andrew'u çiğ çiğ yerdi. Ancak Enzo omzunu silkmekle kaldı.

"Tamam," dedi. "Ben gidiyor."

O kadar umursamaz görünüyordu ki Andrew'un burada sık çalışmasını büyük bir mesele hâline getirdiği için kendini aptal gibi hissedip hissetmediğini merak ettim. Ama Andrew

10 (İtl.) Ne? *–ç.n.*

rahatlayarak başıyla onayladı. "*Grazie.* Son yıllardaki yardımların için teşekkür ederim."

Enzo ona boş boş bakmakla yetindi.

Andrew kendi kendine bir şeyler mırıldanarak arkasını döndü ve eve geri girdi. Ben de arkasından gitmek için hareketlendim ama Andrew gözden kaybolur kaybolmaz bir şey beni alıkoydu. Enzo'nun beni kolumdan tuttuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Dönüp ona baktım. Andrew içeri girdiğinden beri yüz ifadesi tamamen değişmişti. Koyu gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Millie," dedi nefes nefese, "buradan gitmek zorundasın. Başın büyük tehlikede."

Ağzım bir karış açık kaldı. Sadece söyledikleri yüzünden değil, nasıl söylediği yüzünden de. Burada çalışmaya başladığımdan beri iki üç kelimeden fazlasını söylediğini duymamıştım. Ama az önce iki cümle kurmuştu. Dahası, normalde ne dediğini anlamayacağım kadar ağır olan İtalyan aksanı çok daha hafifti. İngilizceyi gayet rahat konuşabilen bir adamın aksanıyla konuşmuştu.

"Ben iyiyim," dedim. "Nina gitti."

"Hayır." Kolumu sıkıca tutmaya devam ederek başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. O git..."

Enzo lafını bitiremeden evin kapısı açılınca kolumu bırakıp geri çekildi.

"Millie?" Andrew kapıdan başını uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Güçbela, "Evet," diyebildim.

"Geliyor musun?"

Burada kalıp Enzo'ya endişe verici uyarısıyla ne kastettiğini ve bana ne demeye çalıştığını sormak istiyordum ama içeri girmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Andrew'un peşinden içeri girerken başımı çevirip Enzo'ya baktım, aletlerini topluyordu. Başını kaldırıp bana bakmadı bile. Sanki az önce olanlar tamamen benim hayal ürünümdü. Fakat koluma baktığımda parmaklarının bıraktığı kırmızı izleri gördüm.

OTUZ BEŞ

Andrew bana herhangi bir ev işi yapmamamı söylemişti ama pazartesi günleri alışverişe giderdim ve erzağımız azalmıştı. Dahası kitaplıktan aldığım birkaç kitabı karıştırdıktan ve biraz televizyon izledikten sonra başka bir şey yapmak için can atıyordum. Nina'nın aksine ben boş durmaktan hiç hoşlanmazdım.

Güvenlik görevlisinin beni tutuklamaya çalıştığı marketin yakınından bile geçmedim. Onun yerine şehrin farklı bir bölgesindeki markete gittim. Sonuçta hepsi birbirinin aynıydı.

En iyi tarafı da Nina'nın aptal alışveriş listesine uymak zorunda kalmadan arabayı istediğim yere itebilmekti. İstediğimi alabilirdim. Tatlı çörek almak istiyorsam tatlı çörek alabilirdim. Ha yok, ekşi mayalı ekmek almak istiyorsam onu alırdım. Ona yüz tane ekmek fotoğrafı göndermek zorunda değildim. Dünya varmış!

Süt ürünleri reyonuna bakarken çantamın içindeki telefonum çaldı. Çaldığını duymamla da içime yine kötü bir his doğdu. Beni kim arıyor olabilirdi ki?

Belki de Andrew'du.

Elimi çantama sokup telefonumu çıkardım. Yine gizli numaraydı. Sabah arayan kişi yine arıyordu.

"Millie'ydi, değil mi?"

Korkudan yerimden sıçradım. Başımı çevirip baktığımda Nina'nın OAB buluşmasına gelen kadınlardan biri olduğunu gördüm; adını hatırlayamıyordum. O da kendi alışveriş arabasını itiyordu ve dolgun, boyalı dudaklarında sahte bir gülücük vardı.

"Evet?" dedim.

"Ben Patrice," dedi. "Sen Nina'nın kızıydın, değil mi?"

Bana taktığı sıfata sinirlendim. *Nina'nın kızı*ymış. Vay be. Andrew'un Nina'yı terk ettiğini ve evlilik sözleşmesi sayesinde onu tek kuruş vermeden boşayacağını öğrendiğinde görecektim ben onu. Andrew Winchester'ın yeni kız arkadaşı olduğumu öğrendiğinde görecektim. Hatta belki de yakında yalakalık yapmak zorunda kalacağı kişi ben olacaktım.

"Winchesterlar için çalışıyorum," dedim sertçe. Ama şimdilik.

"Ah, iyi." Gülümsemesi genişledi. "Sabahtan beri Nina'ya ulaşmaya çalışıyorum. Birlikte brunch yapacaktık –her pazartesi ve perşembe Kristen's Diner'da brunch yaparız– ama gelmedi. Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda."

Patrice dudaklarını büzdü. "Unuttu o hâlde. Biliyorsun, Nina bazen biraz kaypak olabiliyor."

Ah, o bundan çok daha fazlasıydı ama bir şey demedim.

Bakışları elimdeki telefona kaydı. "Nina'nın verdiği telefon mu o?"

"Şey, evet."

Başını geriye atarak güldü. "Söylemeden geçemeyeceğim, her zaman nerede olduğunu bilmesine izin vermen takdir edilesi. Yerinde olsam kabul eder miydim bilmiyorum."

Omzumu silktim. "Genellikle sadece mesaj atıyor. O kadar da fena değil."

"Ondan bahsetmiyorum." Başıyla telefonu işaret etti. "Telefona yüklediği takip uygulamasından bahsediyorum. Her an nerede olduğunu bilmek istemesi seni deli etmiyor mu?"

Çok aptaldım. Nina *tabii ki* böyle bir şey yapacaktı. Çok mantıklıydı. O oyun programını bulmak için çantamı karıştırmasına ya da gösterinin olduğu gece evi aramasına gerek olmadığını şimdi anlıyordum. Nerede olduğumu zaten biliyordu.

"Ah!" Patrice elini ağzına kapadı. "Çok özür dilerim. Bilmiyor muydun...?"

Botokslu suratına bir tane patlatasım geldi. Bilmediğimi bildiğinden emin değildim ama bana söyleyen kişi olmaktan büyük zevk alıyor gibi görünüyordu. Ensem buz gibi terlemeye başladı. Ona, "Affedersin," dedim.

Alışveriş arabamı orada bırakarak yanından geçip gittim. Otoparka koştum ve ancak marketten çıktıktan sonra yeniden nefes almaya başladım. Ellerimi dizlerime koyarak eğilip nefesimin normale dönmesini bekledim.

Doğrulduğumda bir araba hızla otoparktan çıkıyordu. Beyaz Lexus'ı hemen tanıdım.

Nina'nın arabasına benziyordu.

Derken telefonum yeniden çalmaya başladı.

Çantamdan çıkarıp baktığımda ekranda yine gizli numara yazıyordu. Pekâlâ, madem ısrarla benimle konuşmak istiyordu konuşacaktı. Beni tehdit etmek ve yuvasını yıktığımı söylemek istiyorsa ona izin verecektim.

Açmak için ekrana dokundum. "Alo? Nina?"

"Merhaba!" dedi neşeli bir ses. "Kaskonuzun süresi dolmak üzere!"

Telefonu kulağımdan çekip inanamayarak baktım. Arayan Nina değildi. Aptal bir spam aramasıydı. Ben meseleyi büyüterek aşırı tepki vermiştim.

Yine de başımın tehlikede olduğu hissinden kurtulamıyordum.

OTUZ ALTI

Andrew bu gece geç vakte kadar çalışacaktı.

Yediye çeyrek kala bana üzücü bir mesaj göndermişti:

İşte bir sorun çıktı. En az bir saat daha buradayım. Bensiz ye.

Ben de ona cevap yazmıştım:

Sorun değil. Arabayı dikkatli sür.

Ama içten içe büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Manhattan'da onunla yemeğe çıkmaktan çok keyif almıştım ve ne zamandır o Fransız restoranında yediğimiz yemeklerden birini yapmaya çalışıyordum. *Steak au poivre.* Geri dönecek kadar cesaretimi topladıktan sonra marketten aldığım tane karabiberle birlikte ince doğranmış arpacık soğan, konyak,

kırmızı şarap, et suyu ve krema kullanmıştım. Kokusu harikaydı ama bir iki saat daha dayanamazdı; et yeniden ısıtıldığında aynı tadı vermiyordu. Yani muhteşem yemeğimi yalnız başıma yemek zorunda kalmıştım. Ve şimdi televizyon kanalları arasında gezinirken midemde taş gibi oturuyordu.

Bu evde yalnız olmayı sevmiyordum. Andrew buradayken *onun* evi gibi geliyordu ki öyleydi de. Ama o yokken her yer Nina kokuyordu. Parfümünün kokusu her delikten sızıyordu; bir hayvan gibi kokusuyla bölgesini işaretlemişti.

Andrew'un tüm karşı çıkmalarına rağmen alışverişten döndükten sonra evi dip köşe temizleyerek onun kokusundan kurtulmaya çalışmıştım. Yine de hâlâ alabiliyordum.

Patrice markette ne kadar terbiyesizce davrandıysa da aslında bana büyük bir iyilik yapmıştı. Nina beni takip *ediyordu*. Takip uygulamasını asla dikkat etmeyeceğim sıradan bir klasörün içinde bulmuş ve hemen silmiştim.

Ama beni izlediği hissinden hâlâ kurtulamıyordum.

Gözlerimi yumup Enzo'nun sabahki uyarısını düşündüm. *Buradan gitmek zorundasın. Başın büyük tehlikede.* Nina'dan korkuyordu. Biz konuşurken Nina ne zaman yakınımızdan geçse bunu gözlerinde görebiliyordum.

Başın büyük tehlikede.

Mide bulantımı bastırmaya çalıştım. Nina artık yoktu.

Ama yine de bana zarar verebilirdi.

Güneş batmıştı, pencereden dışarı baktığımda tek gördüğüm kendi yansımamdı. Kanepeden kalkıp pencereye giderken yüreğim ağzımda atıyordu. Başımı soğuk cama yaslayıp karanlığa doğru baktım.

Giriş kapısının önüne park etmiş bir araba mı vardı?

Acaba ben mi hayal ediyorum diye düşünerek gözlerimi kısıp baktım. Dışarı çıkıp daha yakından bakabilirdim. Ama o zaman evin kapısının kilidini açmam gerekirdi.

Gerçi Nina'nın anahtarı varken kapının kilitli olması ne fark edecekti?

Sehpanın üzerindeki telefonumun çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Kapanmadan yetişmek için koşarak gidip telefonu aldığımda ekranda yine gizli numara yazısını görünce kaşlarımı çattım. Başımı salladım, muhtemelen başka bir spam aramasıydı. *Tam da ihtiyacım olan şey.*

Yine aşırı çoşkulu bir kayıt sesi duymayı bekleyerek açmak için ekrana dokundum ama bunun yerine bozuk, mekanik bir ses duydum:

"*Andrew Winchester'dan uzak dur!*"

Nefesim kesildi. "Nina?"

Nina olup olmadığını anlamak şöyle dursun, kadın mı erkek mi onu bile anlayamamıştım. Derken hattın diğer ucundan bir *klik* sesi geldi ve telefon kapandı.

Yutkundum. Nina'nın oyunlarından bıkmıştım artık. Yarından itibaren bu evi ele geçirecektim. Çilingir çağırıp kapıların kilitlerini değiştirecek ve bu geceyi ebeveyn yatak odasında geçirecektim. Misafir odası saçmalığı artık bitecekti. Ben burada misafir değildim.

Andrew ilişkimizin kalıcı olmasını istediğini söylemişti. Yani burası artık benim de evimdi.

Merdivene koşup basamakları ikişer ikişer çıktım. Tavan arasındaki boğucu odaya, yani yatak odama varana kadar durmadım. Gelgelelim bu geceden sonra benim odam olmayacaktı. Bütün eşyalarımı toplayıp alt kata yerleşecektim. Bu, tuhaf bir biçimde dışarıdan kilitlenen, klostrofobik daracık odaya son girişim olacaktı.

Gardırobumdaki valizlerden birini aldım. Alt tarafı bir kat aşağı indireceğimden özenli yerleştirmeye uğraşmadan eşyalarımı içine doldurmaya başladım. Aşağıdaki şifonyerlerden birini boşaltmadan önce Andrew'un iznini almam

gerekiyordu elbette. Ama benden burada yaşamaya devam etmemi bekleyemezdi, böylesi merhametsizlik olurdu. Bu oda, işkence odasından farksızdı.

"Millie? Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen sesle neredeyse kalp krizi geçirecektim. Göğsümü tutarak arkamı döndüm. "Andrew. Geldiğini duymadım."

Bakışları valizime kaydı. "Ne yapıyorsun?"

Elimdeki sütyenleri valize tıkıştırdım. "Şey, aşağıya yerleşirim diye düşünmüştüm."

"Ah."

"Olur... Olur mu?" Birdenbire çok utandım, Andrew için sorun olmayacağını düşünmüştüm ama belki de böyle bir varsayımda bulunmamalıydım.

Bana doğru bir adım attı. Canım acıyana kadar alt dudağımı ısırdım. "Olur tabii. Ben de söyleyecektim zaten. Ama ister misin, istemez misin emin olamadım."

Omuzlarım rahatladı. "Kesinlikle isterim. Ben... Bugün biraz zor bir gün geçirdim."

"Neler yaptın? Sehpanın üzerinde birkaç kitabımı gördüm. Kitap mı okudun?"

Keşke bugün yaptığım tek şey kitap okumak olsaydı. "Doğrusunu istersen hiç konuşmak istemiyorum."

Bir adım daha yaklaşarak parmağının ucunu çenemde gezdirdi. "Konuşmak istemediğin şey her neyse belki sana unutturabilirim..."

Dokunuşuyla tüm vücudum titredi. "Bundan hiç şüphem yok," dedim.

Ve sahiden unutturdu.

OTUZ YEDİ

Karyolam misafir odasındaki inanılmaz rahat yatağa kıyasla inanılmaz rahatsız olmasına rağmen seviştikten kısa süre sonra Andrew'un kollarında derin bir uykuya daldım. Bu odada seks yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Özellikle de Nina misafir ağırlamamı kati suretle yasaklamışken.

Eh, bu kural pek işine yaramamıştı.

Sabaha karşı üç gibi uyandım. Fark ettiğim ilk şey tuvalete gitmem gerektiğiydi. Normalde yatmadan önce giderdim ama Andrew beni o kadar yormuştu ki hemen uyuyakalmıştım.

Bunu düşünürken bir başka şeyin daha farkına vardım; boşluk hissinin. Andrew yatakta değildi.

Ben uyuduktan sonra kendi yatağına dönmüş olmalıydı. Onu suçlayamazdım. Bu yatak bırakın iki kişiyi, bir kişiye bile zor yetiyordu, dahası oda inanılmaz bunaltıcıydı. Belki dayanmaya çalışmıştı ama bir türlü uyuyamayınca aşağı inmiş olmalıydı. Andrew benden en az on yaş büyüktü ve benim belim bu yatağa gece boyu zor dayanıyordu, yani onu sahiden suçlayamazdım.

Bunun burada geçireceğim son gece olmasına o kadar seviniyordum ki anlatamam. Belki tuvaleti kullandıktan sonra Andrew'un yanına inerdim.

Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdayarak kapıya gittim ve topuzunu çevirdim. Her zamanki gibi sıkışmıştı. O yüzden daha sert çevirdim.

Yine dönmedi.

Kalbim sıkışmaya başladı. Tahtadaki çiziklerin kıymıkları omzuma battığı hâlde kapıya yaslandım ve sağ elimle topuzu sıkıca tuttum. Bir kere daha saat yönünde çevirmeye çalıştım. Ama kıpırdamadı bile. İşte o zaman ne olduğunu anladım.

Kapı sıkışmamıştı.

Kilitliydi.

İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ SEKİZ

NINA

Birkaç ay önce biri bana Andy başka bir kadınla –hizmetçiyle!– *benim* evimdeyken geceyi bir otel odasında geçireceğimi söyleseydi hayatta inanmazdım.

Ama buradaydım işte. Dolapta bulduğum bornozun içinde otelin çift kişilik yatağında yayılıyordum. Televizyon açıktı ama izlediğim söylenemezdi. Telefonumu çıkarıp son birkaç aydır kullandığım uygulamaya tıkladım. *Arkadaşlarımı bul.* Bana, Wilhelmina "Millie" Calloway'in konumunu göstermesini bekledim.

Ama isminin altında şöyle yazıyordu: Konum bulunamadı. Akşamdan beri aynı uyarıyı veriyordu.

Onu takip ettiğimi anlamış, uygulamayı kaldırmış olmalıydı. Zeki kızdı.

Ama yeterince zeki değildi.

Komodinin üstüne koyduğum çantamı aldım. İçini karıştırarak Andy'nin fotoğrafını buldum. Birkaç yıl önce şirketin web sitesi için hazırlanan profesyonel fotoğraf çekiminden bana verdiği bir kopyasıydı. Parlak kâğıdın üzerindeki koyu

kahverengi gözlere, kızıl-kahverengi tonlarındaki kusursuz saçlarına, güçlü çenesindeki belli belirsiz çukura baktım. Andy gerçek hayatta tanıdığım en yakışıklı adamdı. Onu görür görmez zaten yarı yarıya âşık olmuştum.

Sonra çantamda bir obje daha buldum ve alıp bornozumun cebine koydum.

Çift kişilik yataktan kalkarak otel odasının yumuşacık halısına bastım. Bu oda Andy'ye bir servete mal oluyordu ama olsun. Burada uzun süre kalmayacaktım.

Banyoya gidip Andy'nin gülümseyen yüzünün fotoğrafını havaya kaldırdıktan sonra cebimdeki objeyi çıkardım.

Çakmaktı.

Sarı bir alev çıkarana kadar çaktım. Titrek alevi fotoğrafın ucuna tutarak yaktım. Kocamın yakışıklı yüzünün kahverengiye dönerek pul pul dökülmesini izledim, ta ki lavabonun içi kül dolana kadar.

Ve gülümsedim. Sekiz yıl sonra ilk kez gerçekten gülümsüyordum.

Nihayet o pislikten kurtulmuştum.

Kötü, Sadist Kocanızdan Nasıl Kurtulursunuz – Nina Winchester'ın El Kitabı

Birinci Adım: Sarhoşken Yaşadığınız Tek Gecelik İlişkiden Hamile Kalın, Okulu Bırakın ve Faturalarınızı Ödemek İçin Boktan Bir İşe Girin

Patronum Andrew Winchester rüya gibi bir adamdı.

Aslında patronum değildi. Daha çok patronumun patronunun patronuydu. Babası emekli olduktan sonra CEO

olarak şirketin başına geçen Andrew'la bir sekreter olan benim aramda daha birçok insan vardı.

Yani gerçek patronumun odasının önündeki masamda oturmuş onu uzaktan izlerken aslında *gerçek* bir erkeğe hayranlık duymuyordum. Bu daha çok bir film galasında ünlü bir aktöre ya da daha doğru bir tabirle sanat galerisindeki bir tabloya hayran hayran bakmak gibiydi. Özellikle de hayatımda erkek arkadaş şöyle dursun, biriyle çıkmaya bile yer yokken.

Yine de inanılmaz çekiciydi. O kadar zengin olması yetmiyormuş gibi bir de yakışıklıydı. Çok *iyi* biri olmasaydı hayatın adil olmadığını söylerdim ama çok iyi biriydi.

Mesela, ondan yirmi yaş büyük olan ve "Velet" dediği bir adamdan emir almaktan açıkça nefret eden esas patronum Stewart Lynch'le konuşmaya giderken masamın yanında durup bana gülümsemiş ve ismimle hitap etmişti. "Merhaba, Nina. Bugün nasılsın?"

Kim olduğumu bilmiyordu tabii ki. Sadece masada yazan ismi okumuştu. Ama olsun. Düşünmesi bile yeterliydi. Dört harfli sıradan ismimi onun ağzından duymak çok hoştu.

Andrew'la Stewart yaklaşık yarım saattir odadaydılar. Stewart, bilgisayarımdaki veriler lazım olabilir diye Bay Winchester odasındayken masamdan ayrılmamamı tembihlemişti. Stewart'ın ne iş yaptığını çözemiyordum çünkü bütün işlerini ben yapıyordum. Ama maaşımı aldığım ve sağlık sigortam olduğu sürece önemli değildi. Cecelia'yla başımızı sokacak bir yere ihtiyacımız vardı, ayrıca doktoru önümüzdeki ay birkaç aşı olması gerekeceğini söylemişti (olmayan hastalıkları için!).

Bununla beraber Stewart'ın beklememi isteyeceğini bana önceden haber vermemesini sorun ediyordum. Şu anda sütümü sağıyor olmalıydım. Memelerim süt doluydu ve acıyordu, incecik emzirme sütyenimin klipslerini zorluyordu. Cece'yi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum çünkü düşünür-

sem meme uçlarımdan süt fışkıracaktı. İşinizin başındayken böyle bir şeyin olmasını asla istemezdiniz.

Cece şu anda komşum Elena'nın yanındaydı. Elena da benim gibi bekâr bir anneydi ve bebek bakıcılığı görevini aramızda bölüşüyorduk. Ben düzenli bir işte gündüzleri çalışıyordum, o ise bir barda akşam vardiyasında çalışıyordu. Yani ben onun için Teddy'ye bakıyordum, o da benim için Cece'ye bakıyordu. Aramızda hallediyorduk. Bir şekilde.

İşteyken Cece'yi çok özlüyordum, aklım hep ondaydı. Bir bebeğim olduğunda ilk altı ay onunla evde kalacağımı hayal etmiştim. Oysa Cece'nin doğumunda iki haftalık iznimi kullanmış, sonra yürümek hâlâ acı verici olmasına rağmen işe geri dönmüştüm. Aslında on iki hafta izne çıkabiliyordum ama on haftası ücretsiz izin olacaktı. Maaş almadan on haftanın altından kim kalkabilirdi? Kesinlikle ben değil.

Elena bazen uğruna vazgeçtiği şeyden ötürü oğluna kızardı. Ben hamile olduğumu öğrendiğimde lisansüstü eğitimdeydim, yarı fakirlik içinde yaşarken edebiyat alanında aheste aheste doktora almaya çalışıyordum. Ama o iki mavi çizgiyi gördüğüm anda bitmek bilmeyen öğrencilik hayatının ikimizin geçinmesine yetmeyeceğini anlayarak okulu hemen bıraktım. Bırakır bırakmaz da ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir iş bakmaya başladım.

Bu iş, hayalimdeki iş değildi. Alakası bile yoktu. Ama maaşı fena değildi, avantajları harikaydı, dahası saatleri düzenliydi ve uzun değildi. Üstelik yükselme şansımın olduğunu söylemişlerdi. Eninde sonunda.

Fakat şu anda memelerimden süt akmadan sonraki yirmi dakikayı atlatmam gerekiyordu.

Tam çantamdaki küçük pompa ve minik biberonlarla banyoya kaçacaktım ki interkomdan Stewart'ın cızırtılı sesi yükseldi.

"Nina?" diye bağırdı. "Grady verilerini getirir misin?"

"Tabii efendim, hemen!"

Bilgisayarımdan istediği dosyayı açtım ve yazdır tuşuna bastım. Aşağı yukarı elli sayfalık bir dosyaydı, ayağımı yere vurarak yazıcının her bir kâğıdı tek tek çıkarmasını bekledim. Son sayfa da çıktıktan sonra kâğıtları kaptığım gibi ofise koştum.

Kapıyı araladım. "Bay Lynch?"

"İçeri gel, Nina."

Kapıyı ardına kadar açtım. Açar açmaz da iki adamın birden bana baktığını fark ettim. Yalnız onlarınki hamile kalıp da bütün hayatım değişmeden önce barlarda üzerime topladığım beğeni dolu bakışlar gibi değildi. Saçlarımda devasa bir örümcek varmış da ben farkında değilmişim gibi bakıyorlardı. İkisine de neye baktıklarını sormak üzereydim ki bakışlarımı önüme indirince anladım.

Sütüm akmıştı.

Üstelik hafif bir sızıntı değildi bu; ofisin ineği misali süt fışkırtmıştım. Meme uçlarımın çevresinde büyük yuvarlaklar vardı ve bluzumdan aşağı birkaç damla süt akıyordu. Masanın altına saklanıp orada ölmek istiyordum.

"Nina!" diye bağırdı Stewart. "Git üstüne başına çekidüzen ver."

"Hemen," dedim hızlıca. "Ben... Ben çok özür dilerim. Şey..."

Kâğıtları Stewart'ın masasına bıraktığım gibi odadan fırladım. Ağlamamaya çalışarak paltomu alıp üzerime giydim. Patronumun patronunun patronunun beni süt salgılarken görmesine mi yanayım yoksa boşa giden sütüme mi yanayım, bilemedim.

Pompamı tuvalete götürüp fişe taktım ve memelerimdeki baskıyı boşalttım. Yaşadığım utanca rağmen sütümü

boşaltmak *çok* iyi gelmişti. Hatta seksten bile daha iyiydi. Gerçi seksin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum artık; bu hâlde olmama sebep olan o aptal tek gecelik ilişkiden sonra bir daha seks yapmamıştım. Yüz elli miligramlık iki biberonu ağzına kadar doldurduktan sonra bir buz torbasıyla beraber çantama koydum. İş çıkış saatine kadar buzdolabında saklayacaktım. Şimdi masama dönmem gerekiyordu. Bir de günün geri kalanı boyunca paltoyla dolaşmam gerekiyordu çünkü geçenlerde sütün kurusa bile leke bıraktığını keşfetmiştim.

Tuvaletin kapısını açtığımda orada birinin beklediğini görünce çok şaşırdım. Üstelik herhangi biri de değildi. Andrew Winchester'dı. Patronumun patronunun patronu. Kapıyı tıklatmak için uzanırken eli havada kalmıştı. Beni görünce gözleri irileşti.

"Şey, merhaba?" dedim. "Erkekler tuvaleti o tarafta."

Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissettim. Sonuçta burası *onun* şirketiydi. Ayrıca tuvaletin kapısının üzerinde elbiseli kadın tabelası vardı. Buranın kadınlar tuvaleti olduğunu elbette biliyordu.

"Aslında," dedi, "seni arıyordum."

"Beni mi?"

Başıyla onayladı. "İyi misin diye bakmak istedim."

"İyiyim." Utancımı gizlemeye çalışarak gülümsedim. "Sadece sütüm aktı."

"Biliyorum ama..." Kaşlarını çattı. "Stewart'ın yaptığı hödüklüktü. Davranışı kabul edilemez."

"Eh..." İçimden Stewart'ın bana yaptığı bütün hödüklükleri saymak geldi ama patronum hakkında kötü konuşmam doğru olmazdı. "Sorun değil. Neyse, öğle yemeğine çıkmak üzereydim, o yüzden..."

"Ben de." Tek kaşını kaldırdı. "Bana eşlik etmek ister misin?"

Tabii ki evet dedim. Patronumun patronunun patronu olmasaydı bile evet derdim. Her şeyden önce inanılmaz yakışıklıydı. Gülüşüne bayılıyordum; gözlerinin çevresi kırışıyor, çenesinde bir çukur beliriyordu. Ama bu teklif bir randevu değildi elbette. Sadece Stewart'ın ofisinde olanlar için kendini kötü hissediyordu. Muhtemelen İK departmanından biri ortalığı yatıştırmak için böyle yapmasını söylemişti.

Andrew Winchester'ın peşinden sahibi olduğu binanın lobisine indim. Beni civardaki sayısız şık restorandan birine götüreceğini sanıyordum, bu yüzden binanın önündeki sosisli arabasının önüne gidip sıraya girince şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Şehirdeki en iyi sosisli." Bana göz kırptı. "Üzerine ne istersin?"

"Şey... hardal olabilir."

Sıra bize geldiğinde iki hardallı sosisliyle iki de su aldı. Bana bir sosisli, bir de su verip blokun aşağısındaki bir tuğla evin önüne götürdü. Basamağa oturduğunda ben de yanına oturdum. Bu yakışıklı adamın pahalı takım elbisesinin içinde bir tuğla evin basamaklarında oturmuş hardallı sosisli yemesi neredeyse komikti.

"Yemek için teşekkür ederim, Bay Winchester," dedim.

"Andy," diye düzeltti.

"Andy," diye tekrarladım. Yemeğimden bir ısırık aldım. Gayet güzeldi ama şehirdeki en iyi sosisli miydi? Bundan pek emin değildim. Sonuçta ekmek ve ne eti olduğu belirsiz bir sosisten oluşuyordu.

"Bebeğin kaç aylık?" diye sordu.

Ne zaman biri kızımı sorsa yüzüm mutlulukla kızarırdı, şimdi de kızardı. "Beş aylık."

"Adı ne?"

"Cecelia."

"Güzelmiş." Sırıttı. "Şarkıdaki gibi."

Bu sözüyle büyük puan kazandı çünkü yazılışı farklı olsa bile kızıma bu ismi Simon and Garfunkel şarkısı yüzünden vermiştim. Annemle babamın en sevdiği şarkıydı. O uçak kazası onları benden almadan önce *ikisinin* şarkısıydı. Ve hatıralarını bu şekilde onurlandırmak onlara yeniden yakın hissetmemi sağlamıştı.

Sonraki yirmi dakika boyunca orada oturup sosislilerimizi yiyerek muhabbet ettik. Andy Winchester'ın bu kadar alçakgönüllü olması beni çok şaşırttı. İçten gülümsemesine, sanki gerçekten ilgi duyuyormuş gibi hakkımda sorular sormasına bayılıyordum. Şirketi bu kadar başarılı yönetmesine şaşmamalıydı; insanlarla harika anlaşıyordu. İK ona benimle ne yapmasını söylediyse harika bir iş çıkarmıştı. Stewart'ın ofisinde yaşanan olayı çoktan unutmuştum bile.

Kolumdaki saatin bir buçuğu gösterdiğini görünce, "Ben artık şirkete döneyim," dedim. "Öğle yemeğinden geç dönersem Stewart beni öldürür."

Stewart'ın *onun* için çalıştığı gerçeğini hatırlatmadım.

Ayağa kalkıp ellerini temizledi. "İçimden bir ses benden beklediğin öğle yemeğinin sosisli olmadığını söylüyor."

"Sorun değil." Gerçekten de değildi. Yemek boyunca Andy'yle harika vakit geçirmiştim.

"İzin ver telafi edeyim." Gözlerimin içine baktı. "Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Andrew Winchester istediği her kadını elde edebilirdi. Hatta istediği *herkesi*. Neden *beni* yemeğe götürmek istesindi ki? Ama teklif eden kendisiydi.

Ayrıca gitmeyi deli gibi istiyordum, bu yüzden onu geri çevirmek neredeyse acı verici oldu. "Maalesef gelemem, bebeğimi bırakabileceğim kimse yok."

"Annem yarın öğleden sonra şehirde olacaktı zaten," dedi. "Bebeklere bayılır. Cecelia'ya bakmayı zevkle kabul edecektir."

Bu sefer çenem düşecek sandım. Beni yemeğe davet etmekle kalmamış, ona bir engel sunduğumda çözüm üretmişti ve bu çözüm de *annesiydi*. Benimle yemeğe çıkmayı sahiden istiyordu.

Nasıl hayır diyebilirdim?

OTUZ DOKUZ

İkinci Adım: Kötü, Sadist Adamla Safça Evlenin

Andy'yle üç aylık evliydik ve bazen kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum.

Flört dönemimiz kısa sürmüştü. Onunla tanışmadan önce çıktığım bütün erkekler sadece oyun oynamak istemişlerdi. Ama Andy'nin oyunlarla işi yoktu. O büyülü randevuya çıktığımız ilk geceden niyetini açıkça belli etmişti; ciddi bir ilişki arıyordu. Geçen yıl Kathleen adında bir kadınla nişanlanmış ama ilişkileri yürümemişti. Andy evlenmeye hazır, hayatına hem beni hem de Cecelia'yı almaya razıydı.

Benim açımdansa onda aradığım her şey vardı. Kendim ve kızım için güvenli bir ev istiyordum. Kızıma babalık yapacak sabit işi olan bir erkek istiyordum. İyi, sorumluluk sahibi ve... evet, yakışıklı bir erkek istiyordum. Andy bu özelliklerin hepsine sahipti.

Düğünümüze sayılı günler kala hâlâ onda herhangi bir kusur bulmaya çalışıyordum çünkü kimse Andrew Winches-

ter kadar mükemmel olamazdı. Gizli bir kumar hastalığı ya da Utah'ta sakladığı ikinci bir ailesi filan olmalıydı. Eski nişanlısı Kathleen'i aramayı bile düşünmüştüm. Andy bana onun fotoğraflarını göstermişti –benimki gibi sarı saçları ve şirin bir gülümsemesi vardı– ama soyadını bilmiyordum, sosyal medyada da bulamamıştım. Fakat en azından internette arkasından sövmemişti. Bunu iyiye yordum.

Andy hakkında mükemmel olmayan tek şey... eh, annesiydi. Evelyn Winchester sürekli etrafımızdaydı ve açıkçası ona dünyanın en sıcak insanı demezdim. Andy'nin, "bebekleri sevdiğini" ve Cece'ye bakmaktan "mutluluk duyacağını" söylemesine rağmen ne zaman ondan Cece'ye bakmasını istesek surat asardı. Nihayetinde de gece, anneliğime "öneriler" adı altında yapılan açık eleştirilerle son bulurdu.

Ama ben Andy'yle evleniyordum, annesiyle değil. Hem kimse kayınvalidesini sevmezdi, öyle değil mi? Evelyn'le başa çıkabilirdim, zaten annelik becerilerime laf söylemek dışında benimle pek ilgilenmiyordu. Andy'nin tek kusuru buysa katlanmaya sonuna kadar razıydım.

Böylece onunla evlendim.

Üç ay geçtikten sonra bile hâlâ ayaklarım yere basmıyordu. Çalışmayıp küçük kızımla evde kalacak finansal istikrarımın olmasına inanamıyordum. Eninde sonunda lisansüstü eğitimime devam etmek istiyordum ama şimdilik ailemin tadını doyasıya çıkarmakla meşguldüm; Cece ve Andy'nin. Bir kadın nasıl bu kadar şanslı olabilirdi?

Buna karşılık olarak ben de mükemmel eş olmaya çalışıyordum. Azıcık boş zamanımda formumu korumak için spor salonuna gidiyordum. Bir gardırop dolusu tamamen kullanışsız beyaz kıyafet almıştım çünkü Andy beyaz giymeme bayılıyordu. İnternetten yemek tarifleri bulmuştum ve ona

elimden geldiğince sık yemek yapmaya çalışıyordum. Bana verdiği bu muhteşem hayata layık olmak istiyordum.

Bu gece Cecelia'yı yumuşacık yanağından öptükten sonra birkaç saniye boyunca onu izledim, derin nefeslerini dinleyip bebek pudrası kokusunu içime çektim. Yumuşacık sarı saçlarının bir tutamını neredeyse şeffaf kulaklarından birinin arkasına sıkıştırdım. Çok güzeldi. Onu o kadar çok seviyordum ki bazen yiyesim geliyordu.

Odasından çıktığımda Andy beni kapının önünde bekliyordu. Gülümsüyordu, koyu saçlarının bir teli bile dağınık değildi, onunla ilk tanıştığım günkü kadar muhteşem görünüyordu. Neden beni seçtiğini hâlâ anlayabilmiş değildim. İstediği her kadını elde edebilirdi. Neden bendim?

Ama belki de sorgulamamalıydım. Sadece mutlu olmalıydım.

"Hey," dedi. Sarı saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Diplerin uzamaya başlamış."

"Ah." Utanarak saç çizgime dokundum. Andy sarı saç seviyordu, bu yüzden nişanlandıktan sonra saçlarımın rengini daha altınsı bir renge boyatmak için kuaföre gitmeye başlamıştım. "Tanrım, Cece'yle o kadar meşguldüm ki aklımdan çıkıvermiş."

Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Hâlâ gülümsüyordu ama bir tuhaflık vardı. Kuaför randevumu unutmamdan bu kadar rahatsız olmamıştır herhalde, değil mi?

"Baksana," dedi. "Önce bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Saçlarıma fazla takmamasına sevinerek tek kaşımı kaldırdım. "Tabii. Nedir?"

Bakışlarını tavana kaldırdı. "Yukarıdaki depoya kaldırdığım bazı belgeler var. Onları bulmama yardımcı olabilir

misin acaba? Sözleşmeyi bu gece halletmem lazım. Sonrasında ikimiz..." Sırıttı. "Anlarsın ya."

Tekrar etmesine gerek yoktu.

Yaklaşık dört aydır bu evde yaşıyordum ama tavan arasındaki depoya hiç girmemiştim. Bir keresinde Cece uyurken merdivenini çıkmıştım ama kapı kilitliydi, ben de geri inmiştim. Andy orada sadece bir yığın belge olduğunu söylüyordu. Yani görmeye değer bir yer değildi.

İşin aslı oraya çıkmayı sevmiyordum. Tavan arası fobim falan yoktu ama oraya çıkan merdiven biraz ürkütücüydü. Karanlıktı ve her adımda gıcırdıyordu. Andy'nin peşi sıra yukarı çıkarken dibinden ayrılmadım.

En üst basamaya vardığımızda Andy beni sonunda kilitli kapının olduğu koridora yönlendirdi. Anahtarlığını çıkarıp küçük olanlardan birini kapının kilidine soktu. Sonra kapıyı açtı ve ipi çekerek ışığı yaktı.

Gözlerim ışığa alışmaya çalışırken etrafıma bakındım. Burası düşündüğüm gibi bir depo alanı değildi. Daha ziyade bir köşesinde küçük bir karyolanın olduğu ufacık bir odaydı. Hatta küçük bir şifonyerle mini buzdolabı bile vardı. En uzak duvarda minicik bir pencere bulunuyordu.

"Ah." Çenemi kaşıdım. "Burası *odaymış*. Ben daha çok ıvır zıvırları sakladığın bir depo sanıyordum."

"Eh, her şeyi şuradaki dolapta saklıyorum," dedi yatağın yanındaki dolabı işaret ederek.

Gidip dolabın içine baktım. Mavi bir kova haricinde boştu. İki kişinin aramasını gerektirecek kadarı geçtim, bir tane bile belge yoktu. Beni buraya neden çıkardığını anlayamadım.

Derken kapının çarptığını duydum.

Başımı kaldırıp baktığımda bu küçük odada yalnız olduğumu gördüm. Andy gitmiş, giderken de kapıyı arkasından kapamıştı.

"Andy?" diye seslendim.

İki adımda odayı geçip kapının topuzuna uzandım ama dönmedi. Ağırlığımı vererek bir daha denedim ama yine olmadı. Bir santim bile oynamadı.

Kilitliydi.

"Andy?" diye seslendim yeniden. Cevap gelmedi. "Andy!"

Burada ne dönüyordu?

Belki de bir şey almaya aşağıya inmiş ve kapı da arkasından kapanmıştı. Ama bu, benden belgelerini bulmasına yardımcı olmamı istemesine rağmen burada neden hiç belge olmadığını açıklamıyordu.

Kapıyı yumrukladım. "Andy!"

Hâlâ cevap yoktu.

Kulağımı kapıya dayadım. Ayak sesleri duydum ama yaklaşmıyordu. Merdivenin aşağısına doğru uzaklaşıyordu.

Beni duymuyor olmalıydı. Tek açıklaması buydu. Ceplerimi yokladım ama telefonum yatak odasında kalmıştı. Onu aramamın bir yolu yoktu.

Kahretsin.

Bakışlarım pencereye takıldı. Odanın köşesindeki bu küçücük pencereye yaklaşıp dışarı göz atınca arka bahçeye baktığını fark ettim. Yani kimsenin dikkatini çekemezdim. Andy dönene kadar burada kapalı kalacaktım.

Kapalı alan korkum yoktu ama yatağın üzerinde eğim yapan alçak tavanlı bu oda çok küçüktü. Ve burada kilitli olduğumu düşünmek beni korkutmaya başlıyordu. Evet, Andy birazdan dönecekti ama bu kapalı alanı hiç sevmemiştim. Nefesim hızlanmaya, parmak uçlarım uyuşmaya başlıyordu.

O pencereyi açmam lazımdı.

Altını tutup yukarı doğru ittim ama bir milim bile kımıldamadı. Bir an belki dışarıya doğru açılıyordur diye düşündüm ama öyle de değildi. Bu aptal pencerenin nesi

vardı? Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Yakından baktığımda pencere...

Boyayla kapatılmıştı.

Andy buraya geri geldiğinde canına okuyacaktım. Normalde son derece soğukkanlı biriydim ama burada kilitli kalmak hiç hoşuma *gitmemişti*. Kapının bir daha kendiliğinden kilitlenmemesi için kilidine baktırmamız gerekecekti. Ya ikimiz de içerideyken kilitlenseydi? İşte o zaman sahiden mahsur kalırdık.

Gidip yeniden kapıyı yumrukladım ve avazım çıktığı kadar, "Andy!" diye bağırdım.

On beş dakika sonra bağırmaktan sesim kısılmıştı. Andy neden dönmüyordu? Beni duyamasa bile hâlâ tavan arasında olduğumu fark etmiş olmalıydı. Burada tek başıma ne yapıyor olabilirdim? Hangi belgeleri aradığını bile bilmiyordum.

Merdivenden inerken ayağı takılıp düşmüştü de şu anda yerde kanlar içinde mi yatıyordu? Çünkü olanların tek mantıklı açıklaması buydu.

Otuz dakika sonra aklımı kaçırmak üzereydim. Boğazım acıyordu, kapıya vurmaktan ellerim kıpkırmızı olmuştu. Hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Andy neredeydi? Neler oluyordu?

Tam aklımı oynatmaya başladığımı düşündüğüm sırada kapının öbür tarafından bir ses duydum. "Nina?"

"Andy!" diye haykırdım. "Tanrıya şükürler olsun! Burada kilitli kaldım. O kadar bağırdım duymadın mı?"

Kapının öbür tarafında uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Duydum."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Madem beni duymuştu o zaman neden dışarı çıkarmamıştı? Ama şu anda bununla uğraşamazdım. Önce bu odadan çıkmam lazımdı. "Kapıyı açar mısın lütfen?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Henüz olmaz."

Ne?

"Anlamıyorum," dedim kekeleyerek. "Neden beni dışarı çıkarmıyorsun? Anahtarı mı kaybettin?"

"Hayır."

"O zaman çıkar beni!"

"*Henüz olmaz* dedim."

Sesinin sertliği beni irkiltti. Ne olduğunu anlamıyordum. Neden beni tavan arasından çıkarmıyordu?

Aramızdaki kapıya baktım. Bütün bunların bir şakadan ibaret olduğunu umarak topuzu bir kere daha çevirdim. Ama kapı hâlâ kilitliydi. "Andy, beni buradan çıkarman lazım."

"Kendi evimde bana ne yapacağımı söyleme." Sesinde ilk kez duyduğum tuhaf bir tonlama vardı. "Dışarı çıkmadan önce dersini alman lazım."

Sırtımdan aşağı soğuk, korkunç bir his yayıldı. Nişanlandığımızda Andy kusursuz biriydi. Tatlıydı, romantikti, yakışıklıydı, zengindi ve Cecelia'ya iyi davranıyordu. O zamandan beri ölümcül kusurunu arıyordum.

İşte sonunda bulmuştum.

"Andy," dedim. "Lütfen beni buradan çıkar. Neye kızdığını bilmiyorum ama çözebiliriz. Kapının kilidini aç da konuşalım."

"Hiç sanmıyorum." Sesi sakin ve soğukkanlıydı; yani şu anki hislerimin tam tersiydi. "Öğrenmenin tek yolu eylemlerinin sonucunu görmektir."

Soluğum kesildi. "Andy, *hemen* beni bu lanet olası odadan çıkarıyorsun."

Kapıyı sertçe tekmeledim ama çıplak ayağım pek bir etki yaratmadı. Parmaklarımı acıttığımla kaldım. Kilidin açılma sesini duymayı bekledim ancak çıt çıkmadı.

"Tanrı şahidim olsun, Andy..." diye homurdandım. "Çıkar beni buradan. Çıkar. Beni. Buradan."

"Sinirlisin," dedi. "Sakinleştiğinde geri geleceğim."

Sonra ayak sesleri uzaklaşmaya başladı, gidiyordu.

"Andy!" diye bağırdım. "Sakın gideyim deme! Geri dön! Geri dön ve beni buradan çıkar! Andy, beni buradan çıkarmazsan seni terk ederim! Çıkar beni!" İki elimle birden kapıyı yumrukladım. "Ben sakinim. Çıkar beni!"

Ama ayak sesleri sonunda tamamen duyulmaz olana kadar uzaklaşmaya devam etti.

KIRK

Üçüncü Adım: Kocanızın Saf Kötü Olduğunu Keşfedin

Gece yarısıydı. Üç saat geçmişti.

Kapıyı yumruklamış, tırnaklarımın arasına kıymık dolana kadar tahtayı çizmiştim. Sesim kısılana kadar bağırmıştım. O beni buradan çıkarmasa bile belki komşular sesimi duyar diye düşünmüş ama bir saat sonra umudumu kesmiştim.

Şu anda odanın köşesindeki karyolada oturuyordum. Yaylar kıçıma batınca sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Andy'nin bana ne yapmayı planladığını bilmiyordum, tek düşünebildiğim yatağında uyuyan Cecelia'ydı. O psikopatla yalnızdı. Bana ne yapacaktı? *Ona* ne yapacaktı?

Buradan kurtulabilirsem Cece'yi aldığım gibi bu adamdan olabildiğince uzağa kaçacaktım. Ne kadar parası olduğu umurumda değildi. Resmî olarak evli olmamız umurumda değildi. *Ayrılmak* istiyordum.

"Nina?"

Andy'nin sesiydi bu. Yataktan atlayıp kapıya koştum. "Andy," dedim belli belirsiz çıkan sesimle.

"Sesin kısılmış," diye belirtti.

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Boşuna bağırıyorsun," dedi. "Tavan arasının altındaki her şey ses geçirmez. Yani kimse seni duyamaz. Aşağıda yemek daveti versem çığlıklarını duyan olmaz."

"Lütfen beni buradan çıkar," diye inledim.

Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Beni buradan çıkaracaksa her istediğini yapardım. Ama elbette kapı açılır açılmaz ondan ayrılacaktım. Evlilik sözleşmesinde, evliliğin ilk yılında ondan ayrılırsam kuruş alamayacağımın yazması umurumda değildi. Buradan defolup gitmek için her şeyi yapardım.

"Merak etme, Nina," dedi. "Seni çıkaracağım. Söz veriyorum."

Derin bir oh çektim.

"Ama *henüz* değil," diye ekledi. "Yaptığın şeyin sonuçlarını öğrenmen lazım."

"Neden bahsediyorsun? *Neyin* sonuçlarını?"

"Saçların." Sesi tiksinti doluydu. "Karımın koyu saç dipleriyle etrafta pasaklı gibi dolaşmasına izin veremem."

Saç diplerim. Kızdığı şeyin bu olduğuna inanamıyordum. Alt tarafı birkaç milimlik saçtı! "Çok özür dilerim. Söz veriyorum hemen kuaförden randevu alacağım."

"Yetmez."

Alnımı kapıya yasladım. "Yarın sabah ilk iş gideceğim. Yemin ederim."

Kapının öbür tarafında esnedi. "Ben yatmaya gidiyorum. Sen dayanmaya devam et, yarın sabah cezan hakkında konuşuruz."

Ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Kapıya vurmaktan artık ellerim acısa bile yine vurdum. Yumruğumu tahtaya öyle sert

indirdim ki elimdeki tüm kemiklerim kırılmamasına şaşırdım. "Andy, beni gece boyunda burada bırakmaya kalkma sakın! Geri dön çabuk! Dön diyorum sana!"

Ama önceki gibi beni duymazdan geldi.

O odada uyudum. Elbette o odada uyudum, başka seçeneğim mi vardı?

Uykuya dalabileceğimi sanmıyordum ama bir şekilde dalmıştım. Bağırmaktan ve kapıyı yumruklamaktan yorgun düşmüş, o rahatsız eski karyolada kendimden geçmiştim. Karyola aslında Cecelia'yla yaşadığımız küçük dairedeki yatağımdan çok da kötü değildi ama Andy'nin sünger yatağına alışmıştım.

Cecelia'yla yalnız başımıza olduğumuz zamanları düşündüm. Hep bunalmış hâlde, hep ağlamaklıydım. Sırf kuaför randevumu unuttum diye beni gece boyu odada kilitli tutacak bir psikopatla evlenmeden önce hayatımın ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.

Cece. Kızımın iyi olduğunu umdum. O şerefsiz saçının bir teline dokunduysa yemin olsun onu öldürürdüm. Hapislerde çürümek umurumda değildi.

Sabah uyandığımda sırtım ağrıyor, başım zonkluyordu. Ama en kötüsü de tuvaletim gelmişti. Hem de daha fazla tutamayacağım kadar. Şu anda en önemli sorunum buydu.

Ama ne yapabilirdim ki? Tuvalet odanın dışındaydı.

Öte yandan biraz daha beklersem altıma kaçıracaktım.

Yataktan kalkıp odada volta atmaya başladım. Sonra dün gece olanların bir rüyadan ibaret olduğunu ve kapının büyülü bir şekilde açılacağını umarak topuzu çevirmeyi denedim. Ama olmadı. Hâlâ kilitliydi.

Dolaba baktığımda içinde sadece bir eşya gördüğümü hatırladım. Kova.

Andy her şeyi planlamıştı. Beni kandırarak buraya çıkarmıştı. Kapının dış tarafına kilit takmıştı. Ve o kovayı oraya bir sebeple koymuştu.

Gerçekten de bunu yapmak zorundaydım.

Sonuçta hayatta kovaya işemekten daha kötü şeyler de vardı. Kovayı dolaptan alıp yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Sonra dolaba geri koydum. Umarım bir daha kullanmak zorunda kalmazdım.

Ağzım kurumuştu ve bir şey yersem midemin bulanacağını bilsem bile karnım gurulduyordu. Andy kova koymayı düşündüğüne göre başka şeyler de düşünmüş müydü? İçinde yiyecek bir şeyler bulmayı umarak mini buzdolabını açtım.

Ama sadece üç küçük şişe su vardı.

Üç güzel su şişesi.

Neredeyse sevinçten bayılacaktım. Şişelerden birini alıp kapağını açtım ve tek dikişte bitirdim. Boğazım hâlâ kuruydu ve acıyordu ama öncekinden biraz daha iyiydi.

Diğer iki şişeye baktım. Birini daha içmek istiyor ama korkuyordum. Andy beni burada ne kadar tutacaktı? Hiç bilmiyordum. Bu yüzden kaynaklarımı korumalıydım.

"Nina? Uyandın mı?"

Andy'nin sesi kapıdan geliyordu. Her adımda başım zonklayarak kapıya koştum. "Andy..."

Başım dönünce gözlerimi yumdum. "Cecelia iyi mi?"

"İyi. Anneme bir akrabanı ziyarete gittiğini söyledim, sen dönene kadar Cecelia'ya o bakacak."

Derin bir oh çektim. En azından kızım iyiydi. Evelyn Winchester bu dünyadaki en sevdiğim kişi değildi ama dikkatli bir bebek bakıcısıydı. "Andy, yalvarırım çıkar beni."

İsteğimi duymazdan geldi, artık şaşırmıyordum bile. "Buzdolabındaki suları buldun mu?"

"Evet." Bunu söylemek beni öldürse bile, "Teşekkür ederim," diye ekledim.

"Onlarla idare etmen lazım. Daha fazlasını verememem."

"O zaman beni dışarı çıkar."

"Çıkaracağım," dedi. "Ama önce benim için bir şey yapman lazım."

"Ne? Ne istersen yaparım."

Duraksadı. "Saçın bir ayrıcalık olduğunu anlaman lazım."

"Tamam, anlıyorum."

"Sahiden anlıyor musun, Nina? Çünkü eğer anlasaydın koyu diplerinle pasaklı gibi gezmezdin."

"Ben... Bunun için özür dilerim."

"Saçına bakamadığın için şimdi onu bana vermek zorundasın."

İçime mide bulandırıcı, korkunç bir his doldu. "Ne?"

"Hepsini değil." Güldü çünkü elbette *öylesi* çok saçma olurdu. "Yüz telini istiyorum."

"Sen... Sen saçımın yüz telini mi istiyorsun?"

"Aynen." Kapıya pat pat vurdu. "Bana saçının yüz telini verirsen seni odadan çıkarırım."

Hayatımda duyduğum en tuhaf istekti bu. Koyu saç diplerim için beni ona saçımın yüz telini vermekle mi cezalandıracaktı? Fırçamda bile o kadar saç teli bulunurdu. Bir tür saç fetişi filan mı vardı? Mesele bu muydu? "Fırçama bakarsan..."

"Hayır," diyerek lafımı kesti. "Saç derinden koparmanı istiyorum. Köklerini görmek istiyorum."

Şok içinde öylece kalakaldım. "Sen ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var?" diye çıkıştı. Sonra sesi yumuşadı. "Şifonyerin çekmecesinde birkaç tane zarf var.

Saç tellerini o zarflara koyup kapının altından at. Bunu yaparsan dersini almış olursun, ben de seni oradan çıkarırım."

"Tamam," diye kabul ettim. Elimi sarı saçlarımın arasından geçirince parmaklarıma iki tel dolandı. "Beş dakikaya halledeceğim."

"Benim şimdi işe gitmem lazım, Nina," dedi kızgın bir sesle. "Ama döndüğümde saç tellerin hazır olsun."

"Ama hızlıca halledebilirim!" Yine saçlarımı çektim ve bir tel daha koptu.

"Yedide evde olacağım," dedi. "Ve unutma, tam bir saç teli istiyorum. Kökünü görmezsem sayılmaz!"

"Hayır! Lütfen!" Saçlarımı bu sefer daha sert çektim; gözlerim yaşardı ama sadece birkaç tel koptu. "Hemen yapacağım! Bekle!"

Ama beklemeyecekti. Gidiyordu. Ayak sesleri önceki gibi uzaklaşarak kayboldu.

Ne kadar bağırırsam bağırayım kapıyı ne kadar yumruklarsam yumruklayayım dönmeyeceğini öğrenmiştim. Enerjimi boşa harcamanın ve hâlihazırda zonklayan başımı daha da ağrıtmanın anlamı yoktu. Ona istediğini vermeye odaklanmalıydım. O zaman kızıma geri dönebilir ve bu evden sonsuza kadar kaçabilirdim.

KIRK BİR

Saat yediye kadar görevimi tamamlamıştım.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek ancak yirmi tel toplayınca gerisini kökünden yolmam gerektiğini anlamıştım. Tam seksen kez saç tellerimi birer birer tutmuş, kendimi hazırlamış ve çekmiştim. Aynı anda birkaç tel birden çekmeyi denemiştim ama öylesi çok acı verici olmuştu. Neyse ki saçlarım sağlıklıydı da tellerin çoğu kökünden kopmuştu. Cecelia'nın doğumundan hemen sonrası olsaydı yeterince sağlam tel toplayana kadar kel kalırdım.

Saat yediyi vurduğunda içinde yüz tane saç telinin olduğu zarfı sımsıkı tutarak karyolada oturuyordum. Zarfı Andy'ye verip buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Ayrıca boşanma dilekçesini vermek için de. Ruh hastası manyak.

"Nina?"

Kol saatime baktım. Tam yediydi. Dakikti; bu konuda hakkını yiyemeyecektim.

Yataktan atladığım gibi başımı kapıya dayadım. "Hazırladım," dedim.

"Kapının altından uzat."

Kapının altındaki boşluktan zarfı uzattım. Onu kapının diğer tarafında hayal edebiliyordum; zarfı yırtarak açıp içine bakıyordu. Beni buradan çıkardığı sürece ne yaptığı artık umurumda değildi. Benden istediği şeyi yapmıştım.

"Tamam mı?" dedim. Boğazım kupkuruydu. Sonuncusunu son saate saklayarak gün içinde diğer iki şişe suyu da içmiştim. Buradan çıktığımda peş peşe beş bardak su içecektim. Ve gerçek bir tuvalete işeyecektim.

"Bir dakika," dedi. "Sayıyorum."

Karnımın gurultusuna aldırış etmeden dişlerimi sıktım. Yirmi dört saattir bir şey yememiştim ve açlıktan başım dönüyordu. Öyle ki, saç tellerim bile gözüme lezzetli görünmeye başlamıştı.

Güçlükle, "Cece nerede?" dedim.

"Aşağıda, portatif oyun alanında," dedi. Oturma odasında, kendine zarar vermeden oyun oynayabileceği etrafı çevrili, güvenli bir alan oluşturmuştuk. Andy'nin fikriydi. Çok düşünceliydi.

Hayır, düşünceli değildi. Bunların hepsi yalandı. Oyundu.

O bir canavardı.

"Hımm," dedi.

"Ne?" dedim boğuk sesimle. "Ne oldu?"

"Eh," dedi, "tellerin *neredeyse* hepsi tamam ama bir tanesinin kökü yok."

Şerefsiz. "Tamam. Yenisini vereceğim."

İç çekerek, "Maalesef olmaz," dedi. "Baştan başlaman gerek. Yarın sabah kontrole geleceğim. Umarım o zamana kadar bana yüz tane sağlam tel hazırlayabilirsin. Yoksa denemeye devam etmek zorunda kalacağız."

"Hayır..." Ayak sesleri alt kata doğru uzaklaşınca beni ciddi ciddi burada bırakacağını fark ettim. Aç susuz. "Andy!"

Boğuk sesim fısıltıdan farksızdı. "Bunu bana yapma! Yalvarırım! Yalvarırım yapma!"

Ama çoktan gitmişti.

Uzak bir ihtimal de olsa yine gelir diye yatma vaktine kadar yüz teli hazırladım ama gelmedi. Hatta fazladan on tel bile koydum. Artık daha kolay kopuyorlardı. Teller, saç derimden ayrılırken hissetmiyordum bile.

Tek düşünebildiğim suydu. Su ve yiyecek ama en çok da su. Ve elbette Cecelia'm. Onu bir daha görebileceğimden emin değildim. Bir insanın susuzluğa ne kadar dayanabildiğini bilmiyorum ama çok da uzun olmasa gerekti. Andy beni buradan çıkaracağına söz vermişti ama ya yalan söylediyse? Ya beni burada ölüme terk ederse?

Sırf kuaför randevumu unuttum diye.

Gece uyuyakaldığımda rüyamda havuz gördüm. Başımı havuza eğdiğimde su geri çekildi. Her içmeye çalışmamda benden kaçtı. Cehennem azaplarından biri gibiydi.

"Nina?"

Andy'nin sesine uyandım. Uyuya mı kalmıştım, yoksa bayılmış mıydım emin değildim. Ama sabaha kadar onu beklemiştim ve şimdi kalkıp ona istediği şeyi vermeliydim. Buradan çıkmamın tek yolu buydu.

Kalk, Nina!

Yatakta doğrulur doğrulmaz başım fıldır fıldır dönmeye başladı. Bir anlığına her yer kararda. İnce şiltenin kenarını tutarak görüşümün normale dönmesini bekledim. Tam bir dakika sürdü.

Andy kapının öbür tarafından, "Maalesef o telleri almadan seni salamam," dedi.

Korkunç sesini duymamla vücuduma adrenalin yayıldı ve ayağa fırladım. Titreyen parmaklarımla zarfı alıp sendeleye sendeleye kapıya gittim. Zarfı kapının altından ittikten sonra duvara doğru yığılıp yere kaydım.

O, telleri sayarken bekledim. Sonsuza dek sürdü sanki. Olmadığını söylerse ne yapacağımı bilmiyordum. Bir on iki saat daha dayanamazdım. O zaman sonum olurdu. Bu odada ölürdüm.

Hayır, ne olursa olsun hayatta kalmalıydım. Cece için. Onu bu canavarın ellerine bırakamazdım.

"Tamam," dedi sonunda. "Aferin."

Sonra kilidi çevirdi ve kapı açıldı.

Andy takım elbisesi içinde işe gitmeye hazırdı. Burada iki gece kapalı kaldıktan sonra bu adamı görür görmez ne yapacağımı hayal etmiştim; üzerine atlayıp gözlerini oyacaktım. Ama bunun yerine yerde oturmaya devam ettim, kıpırdayamayacak kadar güçsüzdüm. Andy yanıma çömeldiğinde elinde bir bardak su ve bir bagel olduğunu gördüm.

"Al," dedi. "Bunları sana getirdim."

Suyu yüzüne atmalıydım. Bunu yapmak istiyordum. Ama bir şey yiyip içmezsem bu odadan çıkabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden hediyesini kabul edip suyu bir dikişte içtim ve bagelı kocaman ısırıklar alarak mideme indirdim.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi, "ama öğrenmenin tek yolu buydu."

Tıslar gibi bir sesle konuşarak, "Cehennemin dibine kadar yolun var," dedim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yine sendeledim. O suyu içmeme rağmen hâlâ başım dönüyordu. Düz yürüyemiyordum, ikinci kata inebileceğimden pek emin değildim.

Dolayısıyla bunun için kendimden nefret etsem bile Andy'nin bana yardım etmesine izin verdim. Beni aşağıya

indirmesine izin verdiğim gibi yol boyunca ona yaslanarak yürümek zorunda kaldım. İkinci kata indiğimde Cecelia'nın aşağıda şarkı söylediğini duydum. İyiydi, Andy ona zarar vermemişti. Tanrı'ya şükürler olsun.

Eline ikinci bir şansın geçmesine izin vermeyecektim.

"Yatıp dinlenmen lazım," dedi katı bir sesle. "İyi değilsin."

"Hayır," diye karşı çıktım. Cecelia'yla olmak istiyordum. Kollarım onu sarmalamak için yanıp tutuşuyordu.

"Şu anda çok hastasın," dedi. Sanki iki gün boyunca beni bir odaya hapsetmemiş de gripten muzdaripmişim gibi. Benimle, deli olan *benmişim* gibi konuşuyordu. "Haydi."

Ne var ki dinlenmem gerektiği konusunda haklıydı. Attığım her adımda bacaklarım titriyor, başım hâlâ fıldır fıldır dönüyordu. Bu yüzden beni battal boy yatağımıza yatırıp üzerimi örtmesine izin verdim. Buradan çıkmam için bir ihtimal varsa bile yatağa yattığım anda o ihtimal yok oldu. Son iki geceyi o karyolada geçirdikten sonra şimdi bulutların üzerinde yatıyormuş gibi hissediyordum.

Göz kapaklarım kurşun gibi ağırdı, uyuma isteğime karşı koyamıyordum. Andy yatağın kenarına oturup saçlarımı okşadı. "Kendini iyi hissetmiyorsun," dedi. "Uyuyup dinlenmen lazım. Cecelia'yı merak etme, onunla ilgilenildiğinden emin olacağım."

Sesi o kadar yumuşak ve kibardı ki acaba bütün olanları rüyamda mı gördüm diye düşünmeye başladım. Sonuçta şimdiye kadar harika bir koca olmuştu. Gerçekten beni bir odaya kilitleyip saçlarımı yoldurur muydu? Kulağa hiç onun yapacağı bir şey gibi gelmiyordu. Belki de ateşim çıkmıştı ve bütün bunlar korkunç bir halüsinasyondan ibaretti.

Hayır. Halüsinasyon değildi. Gerçekti. Gerçek olduğunu biliyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Andy beni duymazdan gelerek gözlerim kapanana kadar saçlarımı okşamaya devam etti. "Haydi uyu biraz," dedi usulca. "İhtiyacın olan tek şey bu."

KIRK İKİ

Dördüncü Adım: Dünyayı Deli Olduğunuza İnandırın

Uzaktan gelen su sesine uyandım.

Hâlâ sersem gibiydim. İki gün boyunca aç susuz kalmış bir vücudun toparlanması ne kadar sürüyordu? Saatime baktım; öğlen olmuştu.

Gözlerimi ovuşturarak su sesinin nereden geldiğini kestirmeye çalıştım, sanırım kapısı kapalı banyodan geliyordu. Andy orada banyo mu yapıyordu? Eğer öyleyse buradan defolup gitmek için fazla zamanım yoktu.

Cep telefonum komodinin üzerindeydi. Elime alınca polisi arayıp Andy'yi şikâyet etmeyi düşündüm. Ama hayır, bekleyecektim. Ondan çok uzağa gidinceye kadar.

Fakat telefon Andy'den gelen mesajlarla doluydu. Beni uyandıran da mesajların sesi olmalıydı. Kaşlarımı çatarak ekranı kaydırdım.

İyi misin?

Bu sabah çok tuhaf davranıyordun. Lütfen beni ara, iyi olduğunu kendi kulaklarımla duymak istiyorum.

Nina, her şey yolunda mı? Toplantıya girmek üzereyim ama bana yaz lütfen.

Cece ve sen nasılsınız? Lütfen beni ara ya da mesaj at.

Dikkatimi son mesaj çekti. Cecelia. Onu iki gündür görmemiştim. Oysa şimdiye kadar onu bir gün bile görmediğim olmamıştı. Onu bırakıp balayına bile gitmemiştim. Şu anda neredeydi?

Sonuçta Andy ben uyurken onu yalnız bırakmazdı, değil mi?

Banyonun kapalı kapısına baktım. İçerideki kimdi? Andy olduğunu sanmıştım ama o olamazdı. Bana işten mesaj atmıştı. Yanlışlıkla suyu açık mı bırakmıştım? Belki de kalkıp tuvalete gitmiştim ve musluğu kapamayı unutmuştum. Ne kadar sersem durumda olduğumu düşününce gayet mantıklıydı.

Örtüyü üzerimden attım. Ellerimin rengi solmuştu ve titriyorlardı. Kalkmaya çalıştım ama çok zordu. Su içmeme ve dinlenmeme rağmen kendimi berbat hissediyordum. Yatağa tutunarak kalkabildim. Banyoya kadar yürüyebileceğimi pek sanmıyordum.

Derin bir nefes aldım ve başımın dönmesine aldırış etmemeye çalışarak olabildiğince yavaş bir şekilde yürümeye başladım. Gelgelelim yolun yarısında dizlerimin üzerine kapaklandım. Tanrım, benim neyim vardı?

Ama içerideki sesin ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Banyoda neden su açıktı? Şimdi yaklaşmışken kapalı kapının ardında ışığın yandığını görebiliyordum. İçeride kim vardı? *Banyomda kim vardı?*

Yolun geri kalanında emekleyerek ilerledim. Nihayet banyoya varınca kapının koluna uzanıp açtım. İçeriye girdiğimde gördüğüm şeyi hayatımın sonuna kadar unutamayacaktım.

Cece'ydi. Küvetteydi. Gözleri kapalıydı ve porselene yaslanmış oturuyordu. Küvet hızla dolmaktaydı, su omuzlarının üstüne geliyordu. Bir iki dakika içinde başını aşacaktı.

Nefes nefese, "Cecelia," dedim.

Tek kelime etmedi. Ne ağladı ne de beni istedi. Ama göz kapakları hafifçe titredi.

Onu kurtarmalıydım. Suyu kapatıp onu küvetten çıkarmalıydım. Ama bacaklarımda derman olmadığından çok yavaş hareket ediyordum. Yine de onu kurtaracaktım. Gücümün son damlasına kadar kullanmam gerekse bile kızımı kurtaracaktım. Ölsem bile.

Banyonun zemininde emeklemeye başladım. Başım o kadar çok dönüyordu ki bilincimi yitirmekten korkuyordum. Ama şimdi bayılamazdım. Bebeğimin bana ihtiyacı vardı.

Geliyorum, Cece. Lütfen dayan. Lütfen.

Parmaklarım porselen küvete değdiğinde neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Su şimdi çenesine kadar yükselmişti. Tam musluğa uzanıyordum ki arkamdan gelen sert bir sesle donakaldım.

"Bayan Winchester. Kıpırdamayın."

Yine de musluğa uzandım. Kimse bebeğimi kurtarmama engel olamazdı. Musluğu kapatmayı başardım ama başka bir şey yapmama kalmadan iki güçlü el beni kollarımdan tutup ayağa kaldırdı. Zihnim bulanık bir hâlde üniformalı bir adamın Cecelia'yı küvetten çıkarmasını izledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sormaya çalıştım ama dilim dolandı.

Cecelia'yı kurtaran adam beni duymazdan geldi. Bir başka ses, "Yaşıyor ama uyutulmuşa benziyor," dedi.

"Evet," diyebildim. "Uyutuldu."

Biliyorlardı. Andy'nin bize ne yaptığını biliyorlardı. Andy ikimizi birden ilaçla uyutmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun ki polisler gelmişti. Şu anda sağlık görevlileri Cecelia'yı bir sedyeye yatırıyorlardı, beni de bir başkasına yatırdılar. İyi olacaktık. Bizi kurtarmaya gelmişlerdi.

Polis üniformalı bir adam gözlerime ışık tuttu. Dayanılmaz parlaklık yüzünden irkilerek başımı çevirdim. Polis, "Bayan Winchester," dedi sertçe. "Neden kızınızı boğmaya çalışıyordunuz?"

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. *Kızımı boğmak mı?* Bu adam neden bahsediyordu? Ben onu *kurtarmaya* çalışıyordum. Bunu anlamıyorlar mıydı?

Ama polis sadece başını salladı. Meslektaşlarından birine döndü. "Kendinde değil. Görünüşe göre kendisi de bir avuç ilaç yutmuş. Hastaneye götür. Ben kocasını arayıp vaktinde yetiştiğimizi haber vereceğim."

Vaktinde yetişmek mi? Ne diyordu bu adam? Ben sabahtan beri uyuyordum. Tanrı aşkına, *ne yaptığımı düşünüyorlardı?*

KIRK ÜÇ

Hayatımın sonraki sekiz ayını Clearview Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde geçirdim.

Bana defalarca kez anlatılan hikâye şuydu: Doktorumun yazdığı sakinleştiriciden bir avuç içmiş, birazını da biberonuna koyarak kızıma vermiştim. Sonra onu küvete koymuş ve suyu açmıştım. Görünüşe göre amacım ikimizi de öldürmekti. Neyse ki harika kocam Andy bir terslik olduğunu sezmişti ve polisler tam zamanında yetişerek bizi kurtarmışlardı.

Ben bunların hiçbirini hatırlamıyordum. İlaç içtiğimi hatırlamıyordum. Cecelia'yı küvete koyduğumu hatırlamıyordum. Doktorumun bana sakinleştirici yazdığını bile hatırlamıyordum ama Andy'yle birlikte gittiğimiz aile doktoru yazdığını söylemişti.

Clearview'de görüştüğüm terapistin dediğine göre ağır depresyon ve sanrı bozukluğu geçiriyordum. Kocamın beni iki gün boyunca bir odada kapalı tutmasına inanmamın nedeni sanrıydı. Cinayet-intihar teşebbüsünde bulunmama neden olansa depresyondu.

Başta inanmadım. Tavan arasında olduğum zamana dair anılarım o kadar canlıydı ki kafamdan kopardığım saçların acısını hâlâ hissedebiliyordum. Ama Dr. Barringer bana sanrıların gerçek olmasa bile son derece gerçek göründüklerini açıklayıp duruyordu.

Bu yüzden böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için artık iki ilaç kullanıyordum. Biri antipsikotikti, diğeri de antidepresan. Dr. Barringer'la olan seanslarımda yaptıklarımı kabul ediyordum. Hâlâ hiçbirini hatırlamasam bile. Tek hatırladığım, uyanıp Cecelia'yı küvette bulmamdı.

Ama bunu ben yapmış olmalıydım. Evde başka kimse yoktu.

Bunu kendi kendime yaptığıma sonunda ikna olmamın sebebi, Andy'nin böyle bir şeyi bana asla yapmayacak olmasıydı. Onunla tanıştığım günden beri harika biriydi. Üstelik Clearview'da kaldığım süre boyunca bulduğu her fırsatta ziyaretime gelmişti. Çalışanlar ona bayılıyorlardı. Hemşirelere muffin ve kurabiye getiriyordu. Ve her zaman bana bir tane ayırıyordu.

Bugün yabanmersinli muffin getirmişti. Psikiyatrik sorunları olan zenginlerin kaldığı lüks sağlık tesisi Clearview'daki özel odamın kapısını tıklattı. İşten çıkar çıkmaz gelmişti, dolayısıyla üzerinde takım elbise vardı ve inanılmaz yakışıklı görünüyordu.

Buraya ilk geldiğimde beni odaya kilitlemişlerdi. Ama ilaçlar o kadar işe yaramıştı ki bana kilitli olmayan bir odada kalma ayrıcalığını vermişlerdi. Muffini nefes almadan yerken Andy yatağın ayak ucuna oturdu. Antipsikotik ilaç iştahımı hayli açmıştı ve buraya yattığımdan beri tam on kilo almıştım.

"Haftaya eve dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ağzımdaki yabanmersini kırıntılarını silerek başımla onayladım. "Sa... Sanırım."

Elime uzandığında irkildim ama elimi çekmemeyi başardım. Buraya ilk geldiğimde bana dokunmasına katlanamıyordum. Ama sonrasında tiksinti hissini bir kenara itmeyi başarmıştım. Andy bana bir şey yapmamıştı. Hepsini benim bozuk beynim uydurmuştu.

Ama çok gerçek gelmişti.

"Cecelia nasıl?" diye sordum.

"Harika." Elimi sıktı. "Eve döneceğin için çok heyecanlı."

Ben buradayken beni unutacağını sanmıştım ama unutmamıştı. Burada yatmaya başladığım ilk aylarda onu görmeme izin vermemişlerdi ama Andy nihayet onu bana getirdiğinde birbirimize sımsıkı sarılmıştık ve ziyaret saati sona erdiğinde Cecelia avazı çıktığı kadar ağlamış, benim de kalbim paramparça olmuştu.

Eve dönmek zorundaydım. Eski hayatıma dönmek zorundaydım. Andy hiçbir şeyi sorun etmese bile bütün sorumluluk onun omuzlarına binmişti.

"Pazar günü öğlen seni almaya geleceğim," dedi. "Sonra seni eve götüreceğim. Annem Cece'nin yanında kalacak."

"Harika."

Eve döneceğim ve kızımı göreceğim için ne kadar heyecanlı olsam da o eve dönme düşüncesi midemin altüst olmasına neden oluyordu. Oraya yeniden ayak basmak için sabırsızlanmıyordum. Özellikle de tavan arasına.

Oraya bir daha asla çıkmayacaktım.

KIRK DÖRT

"Neden korkuyorsun, Nina?"

Başımı kaldırıp Dr. Hewitt'e baktım. Clearview'dan taburcu olduğumdan beri son dört aydır haftada iki kez bu seanslara katılıyordum. Açık konuşmak gerekirse Dr. Hewitt ilk seçeneğim olmazdı. Öncelikle muhtemelen kadın ve daha genç bir terapist seçerdim; yani saçları bembeyaz olmayan birini. Ama Andy'nin annesi Dr. John Hewitt'i şiddetle tavsiye etmişti ve Andy psikiyatrik bakımım için küçük bir servet ödediğinden ona hayır demek içime sinmemişti.

Her neyse, Dr. Hewitt beklediğimden çok iyi çıkmıştı. Beni zor sorularla sıkıştırıyordu. Mesela şu anda eve döndüğümden beri tavan arasının yakınına bile yaklaşmamış olmamı konuşuyorduk.

Deri koltukta huzursuzca kıpırdandım. Bu odadaki pahalı mobilyalar, terapistimin büyük başarısının göstergesiydi. "Neden korktuğumu bilmiyorum. Sorun da bu zaten."

"Tavan arasında bir zindan olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Zindan değil ama..."

Evimizde başıma gelenlerle ilgili iddialarımdan sonra tavan arasını kontrol etmesi için bir polis göndermişlerdi. Polis oradaki odayı bulmuş ve içinde kolilerle kâğıtlardan başka bir şey olmayan bir depo alanı olduğunu doğrulamıştı.

Sanrı görmüştüm. Beynimdeki kimyasallarda bir sorun olmuştu ve Andy'nin beni tutsak ettiğini hayal etmiştim. Şimdi düşününce, sırf kuaför randevumu kaçırdım diye bana saç tellerimi yoldurup zarfa koydurması ancak bir delinin uydurabileceği bir şey olabilirdi.

Ama o zaman çok gerçek gelmişti. Ayrıca eve döndüğümden beri hiç atlamadan saçlarımı boyuyordum. *Ne olur ne olmaz.*

Andy tavan arasına çıkan merdivenin kapısını kapalı tutuyordu. Bildiğim kadarıyla ben eve döndüğümden beri hiç açmamıştı.

Dr. Hewitt gür beyaz kaşlarını çatarak, "Oraya çıkmanın sağlığına yararlı olacağını düşünüyorum," dedi. "Böylece üzerinde hiçbir güce sahip olamayacak. Oranın bir depo alanından ibaret olduğunu kendi gözlerinle göreceksin."

"Olabilir..."

Andy de beni oraya çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu. *Kendi gözlerinle gör. Korkacak hiçbir şey yok.*

"Deneyeceğine söz ver, Nina," dedi.

"Deneyeceğim."

Belki. İleride görecektik.

Dr. Hewitt bana bekleme salonuna kadar eşlik etti. Andy oradaydı, ahşap sandalyelerden birine oturmuş telefonunda bir şey okuyordu. Beni görünce gülümsedi. Benimle bu randevuların her birine gelmek için programını değiştiriyordu. Onu suçladığım korkunç şeylerden sonra beni hâlâ nasıl sevebildiğini bilmiyordum. Ama iyileşmek için birlikte çabalıyorduk.

Seansın nasıl geçtiğini sormak için BMW'sine binene kadar bekledi. "Nasıldı?"

"Tavan arasına girmem gerektiğini düşünüyor."

"Sen ne dedin?"

Camdan manzarayı izlerken yutkundum. "Düşüneceğimi söyledim."

Andy başıyla onayladı. "Bence bu iyi bir fikir. Oraya çıktığında hepsinin sanrıdan ibaret olduğunu göreceksin. Aydınlanma gibi olacak."

Ya da bir sinir krizi daha geçirip yine Cecelia'yı öldürmeye çalışırdım. Gerçi bu biraz zor olurdu çünkü şimdilik onunla yalnız kalmam yasaktı. Ya Andy ya da annesi hep yanımızdaydı. Eve dönebilmemin şartlarından biri buydu. Ne zamana kadar kızımla birinin gözetimi altında yan yana gelecektim bilmiyordum ama şimdilik kimsenin bana güvenmediği belliydi.

Cece yerde Evelyn'in aldığı eğitici oyuncaklardan biriyle oynuyordu. Bizi görünce oyununu bırakıp yanımıza koştu ve bacaklarıma sarıldı. Az kalsın yere düşecektim. Onunla yalnız kalmam yasak olmasına rağmen eve döndüğümden beri bana inanılmaz düşkündü.

"Anne, kucak!" Onu kucağıma alana kadar kollarını kaldırdı. Oturma odasında oyun oynayan küçük bir kız çocuğu için fazla gösterişli ve fırfırlı beyaz bir elbise giyiyordu; onu Evelyn giydirmiş olmalıydı. "Anne geldi."

Evelyn ayağa kalkmak için Cece kadar acele etmedi. Kanepeden yavaşça kalkıp tertemiz beyaz pantolonunu düzeltti. Daha önce ne kadar sık beyaz giydiğini fark etmemiştim; bu renk Andy'nin bana en çok yakıştırdığı renkti. Evelyn'e de yakışıyordu. Saçları bir zamanlar sarıymış gibi görünüyordu ama şimdi sarıyla beyaz arasındaki o ince çizgideydi ve onun

yaşındaki bir kadına göre şaşırtıcı derece gür ve sağlıklıydı. Evelyn genel olarak son derece dinç ve kusursuzdu. Onu kazağında iplik tiftiğiyle bile görmemiştim.

"Cece'ye baktığın için teşekkürler, anne," dedi Andy.

"Ne demek," dedi Evelyn. "Bugün çok usluydu. Ama..." Bakışları tavana doğru kaydı. "Yatak odasının ışığını açık bıraktığınızı gördüm. Boşa elektrik israfı."

Andy'ye kınayan bakışlarla bakınca Andy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Annesinin onayına ne kadar muhtaç olduğunu fark etmiştim.

"Benim hatamdı," dedim. Bundan emin değildim ama olsun; Evelyn zaten benden hoşlanmıyordu. "Işığı ben açık bıraktım."

Evelyn dilini şaklattı. "Nina, elektrik üretimi gezegenimizin bir sürü kaynağına mal oluyor. Odadan çıkarken ışığı söndürmeyi unutmamalısın."

"Kesinlikle unutmayacağım," diye söz verdim.

Bana pek de inanmamış gibi bakıyordu ama ne yapacaktı? Sonuçta oğlunun benimle evlenmesini engellemeyi başaramamıştı. Gerçi yaptığım korkunç şeyden sonra benim hakkımda haklı olabilirdi.

"Gelirken yiyecek bir şeyler aldık, anne," dedi Andy. "Sen de bize katılmak ister misin?"

Evelyn başını iki yana sallayınca rahatladım. Kendisi pek de hoş bir yemek misafiri değildi. Ne zaman yemeğe kalsa masamızdan tabak çanaklarımızın temizliğine ve hatta yemeğe kadar her şeyi eleştirirdi.

"Hayır, gitmem lazım," dedi. "Baban beni bekliyor."

Andy'nin önünde duraksadı. Bir an için onu yanağından öpecek sandım ki daha önce bunu yaptığını hiç görmemiştim. Ama uzanıp yakasını ve gömleğini düzeltti. Sonra başını

yana yatırıp Andy'yi süzdü ve ardından beğeniyle onayladı. "Tamamdır, ben gidiyorum."

O gittikten sonra üçümüz baş başa masaya oturduk. Cecelia yüksek sandalyesinde oturmuş elleriyle noodle yiyordu. Yemeğin ortalarına doğru bir noodle parçası her nasılsa alnına yapışmış ve yemek sonuna kadar orada kalmıştı. Her ne kadar bu ânın tadını çıkarmaya çalışsam da içimde bir sıkıntı vardı. Dr. Hewitt'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. Tavan arasına girmem gerektiğini düşünüyordu. Andy de öyle.

Belki ikisi de haklıydı.

Böylece Cecelia'yı yatırdıktan sonra Andy konuyu açtığında tamam dedim.

KIRK BEŞ

Beşinci Adım: Deli Olmadığınızı Öğrenin

"Ağırdan alacağız," diye söz verdi Andy. Tavan arasına çıkan merdivenin kapısının önünde duruyorduk. "Ama orada korkacak bir şey olmadığını, hepsinin kafanın içinde olduğunu kendi gözlerinle görmen sana çok iyi gelecek."

"Peki," diyebildim. Haklı olduğunu biliyordum. Ama bana *çok* gerçek gelmişti.

Andy elimi tuttu. Artık bana dokunduğunda tiksinmiyordum. Yeniden sevişmeye başlamıştık. Yeniden ona güvenmeye başlamıştım. Bu, ben o korkunç şeyi yapmadan önceki hâlimize dönmek için atacağımız son adım olacaktı. Beynim bozulmadan önceki hâlimize.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Gıcırdayan basamakları el ele çıktık. Buraya lamba takmamız gerekiyordu. Evin geri kalanı harikaydı; bu kısım da

daha az ürkütücü olursa kendimi daha iyi hissederdim. Gerçi bu, yaptığım şeyin bahanesi olamazdı.

Çok geçmeden tavan arasındaki odaya vardık. Bir şekilde kafamda zindana çevirdiğim depo alanına. Andy bana kaşlarını kaldırarak baktı. "İyi misin?"

"Sa... Sanırım."

Topuzu çevirerek kapıyı açtı. Işık kapalıydı ve içerisi zifiri karanlıktı. Ama bu çok tuhaftı çünkü odada pencere bulunuyordu ve bu gece dolunay vardı; buraya çıkmadan önce yatak odasındaki pencereden hayran hayran izlemiştim. İçeriye girip karanlığa gözlerimi kısarak baktım.

"Andy." Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Işığı açar mısın?"

"Tabii ki hayatım."

İpi çekmesiyle odanın içi aydınlandı. Ama tavanda yanan ışık normal değildi. Kör edici derecede parlaktı ki daha önce böylesini hiç görmemiştim. Andy'nin elini bırakıp ellerimi gözlerime siper ettim.

Ve sonra kapının kapanma sesini duydum.

"Andy!" diye bağırdım. "Andy!"

Gözlerim parlak ışığa alışmaya başlayınca kısarak odanın içine baktım. Ve... tam da hatırladığım gibiydi. Köşedeki paslı karyola, içinde kova olan gardırop, üç şişe su bulunan mini buzdolabı.

"Andy?" dedim.

"Buradayım, Nina." Sesi boğuk geliyordu.

"Neredesin?" Gözlerimi kısmaya devam ederek elimle etrafı yokladım. "Nereye gittin?"

Parmaklarım kapının soğuk metal topuzuna değdi. Sağa doğru çevirdim ama...

Hayır. *Hayır.* Olamaz.

Yine mi sinir krizi geçiriyordum? Bütün bu olanlar kafamın içinde miydi? Ama olamazdı, çok gerçekti.

"Nina," dedi Andy. "Beni duyabiliyor musun?"

Elimi gözlerime kapadım. "Burası çok parlak. Neden bu kadar parlak?"

"Işığı kapat."

Lambaların ipini bulana kadar etrafı yokladım, bulunca da sertçe çektim. Karanlığa gömülmemle rahatlamam bir oldu. Fakat bu rahatlama yalnızca iki saniye sürdü, ta ki zifiri karanlıkta olduğumu fark edene kadar.

"Gözlerin karanlığa biraz alışacak," dedi. "Ama bunun pek yararı olmayacak. Geçen hafta pencerenin önüne tahta çaktım ve ampulleri değiştirdim. Işığı kapatırsan zifiri karanlık olacak. Açarsan da... eh, o ultra parlak ampuller bir hayli çarpıcı, değil mi?"

Gözlerimi kapadığımda karanlıktan başka bir şey görmedim. Açtığımda da aynısıydı, hiçbir fark yoktu. Nefesim hızlandı.

"Işık ayrıcalıktır, Nina," dedi. "Annem ışıkları kapatmadığını fark etti. Başka ülkelerde evinde elektrik olmayan insanlar olduğunu biliyor musun? Peki sen ne yapıyorsun? Boşa harcıyorsun."

Avucumu kapıya koydum. "Bu gerçekten oluyor, değil mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Senin manyak bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Kapının öbür tarafında güldü. "Belki öyleyimdir. Ama kendini ve kızını öldürmeye çalıştığın için tımarhanede yatan sendin. Polisler seni suçüstü yakaladılar. Kendin suçunu *itiraf* ettin. Ve kontrol etmek için buraya geldiklerinde bu oda tamamıyla bir depo alanıydı."

"Gerçekti," dedim nefes nefese. "Bunca zamandır gerçekti. Sen..."

"Ne ile uğraştığını bilmeni istedim." Sesi neşeliydi. Bu olanları *eğlenceli* buluyordu. "Kaçmaya çalışırsan ne olacağını öğrenmeni istedim."

"Anlıyorum." Boğazımı temizledim. "Sana yemin ederim kaçmayacağım. Sadece beni buradan çıkar."

"Henüz değil. Önce elektriği boşa harcadığın için cezalandırılmalısın."

Bu sözleri duymamla korkunç bir dejavu hissine kapıldım. Midem bulanınca dizlerimin üstüne çöktüm.

"Şimdi şöyle yapacağız, Nina," dedi. "*Son derece* iyi biri olduğum için sana iki seçenek sunacağım. İster lambaları yakarsın ister karanlıkta otursun. Tamamen sana kalmış."

"Andy, lütfen..."

"İyi geceler, Nina. Yarın devam edeceğiz."

"Yalvarırım! Andy, bunu bana yapma!"

Ayak sesleri uzaklaşırken gözlerim yaşlarla doldu. Bağırmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Biliyordum çünkü bir yıl önce bunların hepsini yaşamıştım. O zaman da şimdi olduğu gibi beni buraya kilitlemişti.

Ve her nasılsa bunu yeniden yapmasına izin vermiştim.

Olayların geçen seferki gibi gelişeceğini hayal ettim. Buradan güçsüz ve sersem hâlde çıkacaktım. Andy olayı kendime zarar vermeye çalışmışım, hatta daha da kötüsü Cecelia'ya zarar vermeye çalışmışım gibi gösterecekti. Geçen sefer olanlardan sonra herkes sorgusuz sualsiz ona inanacaktı. Kızıma daha yeni kavuştuğum hâlde ondan yine koparılacaktım. Bunun olmasına izin veremezdim. *Veremezdim.*

Her şeyi yapardım.

Andy yine mini buzdolabına üç şişe su koymuştu. Onları sonraki güne saklamaya karar verdim çünkü başka bir şeyim yoktu ve burada ne kadar kalacağımı hiç bilmiyordum. Susuzluğa bir dakika daha dayanamayacak hâle gelene kadar içmeyecektim. Dilim zımpara gibi gelmeye başlayana kadar.

Işık meselesi beni delirtiyordu. Tavanda iki lamba vardı ve ikisi de ultra parlaktı. Işığı açarsam içerisi acı verici derece aydınlık oluyordu, kapatırsam da zifiri karanlıktı. Aklıma bir fikir gelince şifonyeri lambaların altına itip üzerine çıktım ve lambalardan birini çıkardım. Tekiyle daha iyiydi ama yine de gözlerimi kısarak bakmamı gerektirecek kadar aydınlıktı.

Andy sabah gelmedi. Bütün gün Cecelia'yı merak ederek odada oturdum ve buradan çıktığımda ya da çıkarsam ne yapacağımı düşündüm. Ama şu var ki olanlar sanrı değildi. Halüsinasyon görmüyordum, gerçekten oluyordu.

Bunu hatırlamak zorundaydım.

Yatma vakti geldiğinde nihayet odanın dışında ayak sesleri duydum. Karanlık seçeneğini seçmiş yatakta uzanıyordum. Sabah penceredeki tahtaların arasından içeriye incecik ışık huzmeleri sızınca odadaki objelerin ana hatlarını seçebilmiştim. Ama şimdi güneş battığından etraf yine zifiri karanlıktı.

"Nina?"

Ağzımı açtım ama boğazım konuşamayacağım kadar kurumuştu. Önce temizlemem gerekti. "Buradayım."

"Seni çıkaracağım."

"Ama henüz değil," diye eklemesini bekledim fakat eklemedi.

"Ama önce," dedi, "birkaç temel kuralımız olacak."

"Sen nasıl istersen." *Yeter ki beni buradan çıkar.*

"Öncelikle, bu odada olanları kimseye anlatmayacaksın." Sesi katıydı. "Ne arkadaşlarına ne doktoruna ne de bir başkasına. *Hiç kimse* bilmeyecek. Kimse sana inanmayacağından

yine sanrı görmeye başladığını ve zavallı Cecelia'nın tehlikede olduğunu düşünürler."

Karanlığa doğru baktım. Bunu söyleyeceğini bilsem bile duymak içimin öfkeyle dolmasına neden olmuştu. Bana yaptığı şeyi kimseye anlatmamamı nasıl beklerdi?

"*Anladın mı, Nina?*"

"Evet," dedim.

"Güzel." Tatminkâr sırıtışını gözümde canlandırabiliyordum. "İkincisi, zaman zaman cezalandırılman gerekirse cezanı bu odada çekeceksin."

Dalga mı geçiyordu? "Hayatta olmaz. Unut gitsin."

"Pazarlık yapacak durumda olduğunu sanmıyorum, Nina." Burnundan güldü. "Sadece nasıl olacağını açıklıyorum. Sen benim karımsın ve benim belirli beklentilerim var. Aslında hepsi senin iyiliğin için. Sana elektriği boşa harcamak hakkında önemli bir ders verdim, öyle değil mi?"

Karanlıkta nefes almaya çalıştım. Boğuluyormuş gibi hissediyorum.

"Bütün bunları senin *için* yapıyorum, Nina," dedi. "Benden önce hayatında verdiğin korkunç kararlara bir bak. İlerleme olasılığının olmadığı asgari ücretli bir işte çalışıyordun. Çocuğuna sahip çıkmayan bir ezik tarafından hamile kaldın. Ben sadece sana nasıl daha iyi bir insan olacağını öğretiyorum."

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," dedim.

"Ne kadar ayıp." Güldü. "Sanırım seni suçlayamam. Bu arada, lambalardan birini çıkarmandan çok etkilendim. Benim aklıma bile gelmemişti."

"Sen... Sen nereden...?"

"Seni izliyorum, Nina. Her zaman izliyorum." Kapının arkasında nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. "Bundan sonra böyle yaşayacağız. Herkesinki gibi mutlu bir evliliğimiz ola-

cak ve sen bu muhitteki en iyi eş olacaksın. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

Şakaklarımda belirmeye başlayan ağrıdan kurtulmak için parmaklarımı gözlerime bastırdım.

"Anladın mı, Nina?"

Gözlerim yaşardı ama ağlayamadım. O kadar susuz kalmıştım ki gözyaşım bile akmadı.

"*Anladın mı, Nina?*"

KIRK ALTI

Altıncı Adım: Bununla Yaşamayı Öğrenmeye Çalışın

Suzanne'le yediğimiz öğle yemeğinden dönerken Audi'sinin camını indirerek rüzgârın saçlarımı dağıtmasına izin verdim. Aslında OAB meselelerini konuşacaktık ama dikkatimiz dağılmıştı ve dedikodu yapmaya başlamıştık. Dedikodu yapmamak zordu. Bu şehirde onlarca canı sıkkın ev kadını vardı.

İnsanlar benim de onlardan biri olduğumu sanıyorlardı.

Andy'yle evliliğimizin yedinci yılındaydık, bana verdiği bütün sözleri tutmuştu. Birçok yönden harika bir kocaydı. Beni ekonomik olarak destekliyordu, Cecelia'ya babalık ediyordu, sakin ve uyumlu biriydi. Bu şehirdeki çoğu erkeğin aksine alkol bağımlılığı yoktu ve beni aldatmıyordu. Neredeyse kusursuzdu.

Ve ben ondan ölesiye nefret ediyordum.

Bu evlilikten kurtulmak için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Onunla pazarlığa oturmuştum. Sadece Cecelia'yı ve ceketimi alıp gideceğimi söylemiştim ama yüzüme gülmüştü.

Geçmişte yaşadığım akıl sağlığı sorunları düşünülünce polise Cece'yi kaçırdığımı ve ona yine zarar vereceğimi söylemesi çok kolay olurdu. Eline beni yeniden tavan arasına kapatmasını sağlayacak bir koz vermemek için mükemmel eş rolü oynamaya çalışmıştım. Leziz yemekler pişirmiş, evi daima tertemiz tutmuş, hatta seks yaptığımızda iğrenmiyormuş gibi davranmıştım. Ama her seferinde bir bahane bulmuştu. Yanlış olduğu aklımın ucundan bile geçmeyen bir şeyi hata olarak görmüştü.

Sonunda pes etmiştim. Madem beni oraya ne sıklıkla çıkardığını etkilemeyecekti, o hâlde ben de iyi olmaya çalışmayacaktım. Yeni stratejim onu kendimden tiksindirmeye çalışmak olmuştu. Cadaloz gibi davranmaya, sinirime dokunan her hareketi için onu terslemeye başlamıştım. Ama Andy umursamamıştı; hatta böyle davranmam hoşuna gidiyor gibiydi. Onu davranışlarımla tiksindiremiyorsam bunu, dış görünüşümle başarmayı umarak spor salonuna gitmeyi bırakmış ve önüme geleni yemeye başlamıştım. Bir keresinde beni çikolatalı pasta yerken yakalayınca tavan arasına çıkarıp iki gün aç bırakmıştı. Ama sonrasında bir daha umurunda olmamıştı.

Hikâyemi desteklemesini umarak eski nişanlısı Kathleen'i bulmaya çalışmıştım, böylece deli gibi görünmeden sonunda polise gidebilirdim. Neye benzediğine ve ortalama yaşına dair bir fikrim vardı, onu bulabileceğimi sanıyordum. Ama otuz-otuz beş yaş arası kaç Kathleen olduğunu biliyor musunuz? Sayısızdı. Nitekim onu bir türlü bulamamış, sonunda da aramaktan vazgeçmiştim.

Andy genellikle beni tavan arasına iki ayda bir çıkarıyordu. Bazen daha sıktı, bazen daha seyrek. Bir keresinde altı ay çıkmadığım olmuştu. Ne zaman çıkacağımı bilmemek iyi miydi kötü müydü emin değildim. Tam gününü bilmek

ve sürekli o günden korkmak korkunç olurdu ama geceyi kendi yatağımda mı yoksa o rahatsız karyolada mı geçireceğimi bilmemek de korkunçtu. Üstelik odada beni nasıl bir işkencenin beklediğini de hiç bilmiyordum çünkü hangi suçu işlediğimden haberim olmuyordu.

Sadece kendi hatalarım yüzünden de değildi. Cecelia kabul edilmez bir şey yaparsa cezalandırılan ben oluyordum. Andy ona bir gardırop dolusu kaşındıran, aşırı süslü elbise almıştı. Diğer çocuklar onunla dalga geçtikleri için Cecelia o elbiselerden nefret ediyordu ama onları giymezse ya da kirletirse annesinin günlerce ortalıktan kaybolacağını biliyordu (bana kıyafetlerin ayrıcalık olduğunu öğretmek için beni o odada çıplak bırakırdı). Bu yüzden itiraz etmeden giyiyordu.

Bir gün Cecelia'yı da cezalandırmaya başlayacağından korkuyordum ama kızıma dokunmadığı sürece kaderime boyun eğmeye razıydım.

Andy, ondan kaçmaya çalışırsam bedelini Cecelia'ya ödeteceğini açık açık göstermişti. Geçen sefer onu boğmaya çalışmıştı. Bana eziyet etmeyi en sevdiği yollardan biri de alerjisinin olduğunu bile bile kilerde fıstık ezmesi bulundurmasıydı. Onlarca kez atmama rağmen her defasında yeniden ortaya çıkıyordu ve bazen bu suçum yüzünden cezalandırılıyordum. Neyse ki Cece'nin alerjisi hayati tehlike oluşturan bir alerji değildi, sadece bütün vücudu kızarıyordu. Andy sırf bana ders vermek için arada bir Cecelia'nın yemeğine biraz koyuyor, yemek bittiğinde Cecelia'nın vücudu kızarıp kaşınmaya başlıyordu.

Hapse girmeyeceğimi bilsem et bıçağını kaptığım gibi boğazını keserdim.

Ama Andy bu olasılığa da hazırlıklıydı. Bir gün daha fazla dayanamayıp onu öldürtebileceğimin ya da direkt kendi ellerimle öldürebileceğimin farkındaydı. Herhangi bir sebepten

ölmesi durumunda avukatının polise akli dengemin yerinde olmadığını ve birçok kez onu öldürmekle tehdit ettiğimi bildiren bir mektup göndereceğini söylemişti. Gerçi psikiyatrik geçmişime bakılırsa bunu yapmasına gerek bile yoktu.

Bu yüzden hâlâ onunla kalıyordum ve onu uykusunda öldürmüyordum ya da kiralık katil tutmuyordum. Ama hayal kuruyordum. Cecelia büyüyüp de artık bana ihtiyacı kalmadığında belki kaçabilirdim. O zaman bana karşı kozu kalmayacaktı. Cecelia güvende olduktan sonra bana ne olacağı umurumda bile değildi.

Bizim evin giriş kapısına vardığımızda Suzanne neşeyle, "Geldik!" dedi. Bu kapıyı ilk gördüğümde etrafı çevrili bir evde oturmanın ne kadar büyüleyici olacağını düşünmem ne komikti. Oysa şimdi tam da olduğu şey gibi görünüyordu; hapishane.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedim. Gerçi o bana öğle yemeğinde hesabı ödediğim için teşekkür etmemişti.

"Rica ederim," dedi. "Umarım Andrew çabuk döner."

Sesindeki endişeyi duyunca yüzümü buruşturdum. Bundan birkaç yıl önce Suzanne'le yakın arkadaş olmaya başladığımızda bir gün evinde çok içmiştik ve her şeyi itiraf etmiştim. *Her şeyi.* Bana yardım etmesi için ona yalvarmıştım. Polise gitmek istediğimi ama gidemeyeceğimi söylemiştim. Beni doğrulayacak biri olmadan olmazdı.

Saatlerce konuşmuştuk. Suzanne elimi tutup her şeyin düzeleceğine yeminler etmişti. Eve gitmemi ve bunu birlikte çözeceğimizi söylemişti. Yaşadığım kâbusun nihayet son bulacağına inanarak mutluluk gözyaşları dökmüştüm.

Ama eve gittiğimde Andy beni bekliyordu.

Anlaşılan ne zaman yeni bir arkadaş edinsem Andy o arkadaşı arayıp buluyor, ona yaşadığım ruhsal sorunları anlatıyordu. Yıllar önce yapmaya çalıştığım şeyden bahsedip

herhangi bir endişesi olursa hemen onu aramasını tembihliyordu. Çünkü yine sinir krizi geçirebilirdim.

Konuşmamız sırasında Suzanne tuvalete gideceğini bahane ederek benden habersiz Andy'yi aramış, ona yeniden sanrılar görmeye başladığımı söylemişti. Dolayısıyla eve gittiğimde Andy beni bekliyordu. Bu olay üzerine yöneticilerinden en az birinin golf arkadaşı olduğunu öğrendiğim Clearview'de iki ay daha kalmıştım.

Taburcu olduğumda Suzanne benden defalarca özür dilemişti. *Senin için endişelenmiştim, Nina. Yardım aldığın için çok mutluyum.* Onu affetmiştim elbette. O da benim gibi kandırılmıştı. Ama o olaydan sonra aramız bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Ben de bir daha kimseye güvenememiştim.

"Cuma günü görüşürüz o hâlde?" dedi Suzanne. "Okul gösterisinde."

"Tabii," dedim. "Saat kaçta başlıyordu?"

Birdenbire dikkati başka yöne kayan Suzanne bana cevap vermedi.

"Yedi miydi?" diye üsteledim.

"Hı hı," dedi.

Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için omzunun üzerinden baktım. Anlayınca gözlerimi devirdim. Birkaç ay önce bahçemizde çalışması için tuttuğumuz bahçıvan Enzo'ydu. İyi iş yapıyordu –her zaman çok çalışıyor ve asla bahane üretmiyordu– ve itiraf etmeliyim ki hoş bir adamdı. Ama o çalışırken evimize gelen herkesin ona dibinin düşmesi ve birdenbire bahçelerinde yapılması gereken işler olduğunu hatırlamaları deliceydi.

"Vay canına," dedi Suzanne. "Bahçıvanının seksi olduğunu duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum."

Gözlerimi devirdim. "Bahçemizde çalışıyor işte, hepsi bu. Hem İngilizce konuşamıyor bile."

"Benim için sorun yok," dedi. "Hatta iyi bile."

Ona Enzo'nun numarasını verene kadar vazgeçmeyecekti. Gerçi benim için sıkıntı yoktu. Enzo iyi birine benziyordu ve ekstra iş almasına seviniyordum. Sebebi yaptığı işten ziyade yakışıklı olması olsa da.

Arabadan inip giriş kapısından içeri girdiğimde Enzo bahçe makasından başını kaldırıp bana baktı ve elini sallayarak selam verdi. "*Ciao, Signora.*"

Ben de ona gülümseyerek selam verdim. "*Ciao*, Enzo."

Enzo'yu seviyordum. İngilizce konuşamasa da iyi birine benziyordu, bunu anlayabiliyordunuz. Bahçemize birbirinden güzel çiçekler dikiyordu. Cece bazen onu izlerdi ve çiçekleri sorduğunda Enzo sabırla gösterip isimlerini söylerdi. Cece isimleri tekrar ettiğinde Enzo gülümseyerek başıyla onaylardı. Cece birkaç sefer ona yardım etmek istediğinde Enzo bana bakıp, "Olur?" diye sormuştu. İzin verdiğimde muhtemelen onu yavaşlatmasına rağmen Cece'ye çiçek tarhında iş vermişti.

Kollarının üst kısmı dövmelerle kaplıydı ve çoğu tişörtünün altında kalıyordu. Bir keresinde çalışmasını izlerken pazusunda kalp içinde Antonia yazdığını görmüş ve bu Antonia'nın kim olduğunu merak etmiştim. Evli olmadığından emindim.

Onda bir şey vardı. Keşke İngilizce bilseydi çünkü ona tüm sırlarımı anlatabilirmişim gibi geliyordu. Bana inanacak tek kişi olabileceğini, sahiden yardım edebileceğini hissediyordum.

Orada durup çalılarımızı budamasını izledim. Buraya taşındığım günden beri hiç çalışmamıştım, Andy izin vermiyordu. Ama çalışmayı özlüyordum. Enzo bunu anlardı. Anlayacağından emindim. İngilizce bilmemesi ne kadar kötüydü. Öte yandan bu ona sırlarımı dökmemi kolaylaş-

tırıyordu. Bazen o sözleri yüksek sesle söylemezsem sahiden aklımı oynatacakmışım gibi hissediyordum.

"Kocam canavarın teki," dedim. "Bana işkence ediyor, beni tavan arasına kapatıyor."

Enzo'nun omuzları kasıldı. Kaşlarını çatarak bahçe makasını indirdi. "*Signora*... Nina."

İçim buz kesti. Ne demiştim ben böyle? O kelimeleri asla söylememeliydim. Ama ne dediğimi anlamayacağını biliyordum ve beni Andy'ye ispiyonlamayacak *birine* içimi dökmem gerekiyordu. Enzo'ya söylemenin güvenli olacağını düşünmüştüm. Sonuçta İngilizce bilmiyordu. Ama kara gözlerine baktığımda anlayış gördüm.

"Boş ver," dedim hızlıca.

Bana doğru bir adım attı ama ben başımı sallayarak geri çekildim. Büyük bir hata yapmıştım ve şimdi muhtemelen Enzo'yu kovmak zorunda kalacaktım.

Ama Enzo anlamışa benziyordu. Makasını alıp işinin başına geri döndü.

Hızlıca eve girip kapıyı arkamdan kapattım. Pencerenin önünde müthiş bir çiçek aranjmanı vardı. Öyle ki gökkuşağının her rengini temsil ettiğini söyleyebilirdim. Andy, "uslu durduğumda" ne kadar müthiş bir koca olduğunu göstermek için dün akşam işten gelirken almıştı.

Çiçeklerin üzerinden ön bahçeye baktım. Enzo, eldivenli ellerinde keskin makasla hâlâ orada çalışıyordu. Ama durup pencereye doğru dönmesiyle göz göze geldik.

Sonra bakışlarımı kaçırdım.

KIRK YEDİ

Yaklaşık yirmi dört saattir tavan arasındaydım.

Andy dün gece Cecelia yatar yatmaz beni buraya çıkarmıştı. Karşı çıkmamayı öğrenmiştim artık. Karşı çıkarsam sonum Clearview oluyordu. Ya da ertesi gün Cece'yi okuldan almaya gittiğimde orada olmuyordu ve "şehir dışına" çıktığı için onu en az bir hafta göremiyordum. Andy Cecelia'ya zarar vermek istemiyordu ama şüphesiz verecekti. Sonuçta yıllar önce polisler tam vaktinde yetişmeseydi o küvette boğulacaktı. Bir keresinde bunu Andy'ye söylediğimde bana gülümsemekle yetinmişti. *Sana iyi bir ders olurdu, öyle değil mi?*

Bir çocuk daha istiyordu. Benim seveceğim ve korumak isteyeceğim, onunsa beni daha uzun yıllar kontrol etmek için kullanacağı küçücük bir insan. Bunun olmasına izin veremezdim. Böylece şehir merkezindeki bir kliniğe gidip sahte kimlik kullanarak ve nakit ödeme yaparak spiral taktırmıştım. Hamilelik testleri negatif çıktığında takınacağım şaşkın ifadeyi bol bol alıştırma yapmıştım.

Bu seferki suçum yatak odamıza oda parfümünü fazla sıkmamdı. Oysa her zamanki kadar sıkmıştım. Ayrıca hiç sıkmamış olsaydım beni buraya bozulmuş balık gibi iğrenç kokulu bir şeyle kapatırdı. Artık beyninin nasıl çalıştığını çözmüştüm.

Her neyse, nasıl olduysa dün gece oda spreyi çok gelmiş ve gözlerini tahriş etmişti. Cezam mı? Kendime biber gazı sıkmak zorunda kalmıştım.

Aynen.

Biber gazını şifonyerin çekmecesine koymuştu. *Gözlerine tut ve sık.*

Ayrıca, gözlerin açık olsun. Yoksa sayılmaz.

Ben de dediğini yapmıştım. Sırf bu lanet olası odadan çıkabilmek için kendime biber gazı sıkmıştım. Siz hiç biber gazına maruz kaldınız mı? Kesinlikle tavsiye etmiyordum. İnanılmaz yakıyordu ve sıkar sıkmaz gözlerim deli gibi yaşarmaya başlamıştı. Önce yüzüm alev almış gibi hissetmiştim, sonra burnum akmaya başlamıştı. Bir dakika sonra da biber gazına bulanmış sümüğüm ağzıma damlamıştı, tadı berbattı ve dilimi yakmıştı. Dakikalarca yatakta oturup nefes almaya çalışmıştım. Neredeyse bir saat boyunca gözlerimi açamamıştım.

Azıcık oda spreyinden kesinlikle çok daha kötüydü.

Ama şimdi üzerinden saatler geçmişti. Artık gözlerimi açabiliyordum. Hâlâ yüzüm güneşte yanmış gibiydi ve hâlâ gözlerim şişti ama en azından artık ölecekmiş gibi hissetmiyordum. Andy'nin beni buradan çıkarmadan önce eski hâlime dönmemi bekleyeceğinden emindim.

Yani burada bir gece daha geçirme ihtimalim vardı. Ama umarım geçirmezdim.

Pencere bu sefer tahtalarla kaplı değildi, bu sayede hiç değilse içeriye doğal ışık giriyordu. Beni tamamen delirmekten

alıkoyan tek şey buydu. Pencereye gidip arka bahçeye bakarak burada olmaktansa orada olmayı diledim.

Ve işte o zaman bahçenin boş olmadığını fark ettim.

Enzo orada çalışıyordu. Tam geri çekileceğim sırada başını çevirip pencereye baktı. Üçüncü katta olmama rağmen beni fark ettiğinde gözlerinin nasıl karardığını gördüm. Eldivenlerini çıkarıp bahçeden çıktı.

Olamaz. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Enzo'nun ne yapacağını bilmiyordum. Polisi mi arayacaktı? Bunun iyi sonuçlanacağından pek emin değildim. Andy her seferinde durumu aleyhime çevirmeyi başarmıştı. Her zaman bir adım öndeydi. Bir yıl kadar önce bir gün ondan kaçma umuduyla dolabımdaki çizmelerimden birinin içinde para biriktirmeye başlamıştım. Sonra bir gün bütün para kaybolmuştu ve ertesi gün beni zorla tavan arasına çıkarmıştı.

Bir dakika sonra biri tavan arasının kapısını yumrukladı. Korkarak duvara sığındım. "Nina!" Enzo'nun sesiydi. "Nina! Orada olduğunu biliyorum."

Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim."

Kapının topuzu sallandı. "İyiysen kapıyı aç ve bana iyi olduğunu göster."

O anda Enzo'nun gayet iyi İngilizce konuştuğunu fark ettim. Dilimizi çat pat anladığını, neredeyse hiç konuşamadığını sanıyordum ama az önce son derece akıcı konuşmuştu. İtalyan aksanı o kadar belirgin bile değildi.

"Ben... Müsait değilim," dedim anormal derece tiz bir sesle. "Ama iyiyim! Bazı işlerim vardı, onları hallediyorum."

"Kocanın sana işkence ettiğini ve seni tavan arasına kilitlediğini söyledin."

Soluğum kesildi. Bunları ona sırf anlamadığını düşündüğüm için söylemiştim. Ama belli ki her kelimesini anlamıştı.

Hasar kontrolü yapmam gerekiyordu. Andy'yi kızdıracak bir şey yapamazdım. "Eve nasıl girdin?"

Sinirle ofladı. "Anahtarı kapının yanındaki saksının altında saklıyorsun. Şimdi, bu odanın anahtarı nerede? Söyle bana."

"Enzo..."

"*Söyle dedim.*"

Tavan arasının anahtarının nerede olduğunu biliyordum. Ben içerideyken pek bir işime yaramıyordu ama yerini Enzo'ya tarif edebilirdim. İstersem. "Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama böyle yapman yardımcı olmuyor. Lütfen bu işe karışma. Andy beni akşam çıkaracak."

Kapının diğer tarafında uzun bir sessizlik oldu. Bir müşterisinin özel hayatına bulaşmaya değip değmediğini düşündüğünü umdum. Göçmenlik durumunun ne olduğunu bilmiyordum ama burada doğmadığından emindim. Andy'yle ailesinin isterlerse onu sınır dışı ettirecek paraları ve güçleri vardı.

"Geri çekil," dedi sonunda. "Kapıyı kıracağım."

"Hayır, yapamazsın!" Gözlerim yaşardı. "Bak, anlamıyorsun. Dediğini yapmazsam Cecelia'ya zarar verir. Beni de akıl hastanesine kapattırır, daha önce yaptı."

"Hayır. Bahane uyduruyorsun."

"Uydurmuyorum!" Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. "Ne kadar parası olduğunu bilmiyorsun. Sana neler yapabileceğini bilmiyorsun. Sınır dışı edilmek mi istiyorsun?"

Yine sessizleşti. "Bu çok yanlış. Sana zarar veriyor."

"Ben iyiyim. Yemin ederim."

Çoğunlukla doğruydu. Yüzüm hâlâ yanıyor, gözlerim hâlâ acıyordu ama Enzo'nun bunları bilmesine gerek yoktu. Yarına bir şeyim kalmazdı. Sanki hiç olmamış gibi. Sonra normal, sefil hayatıma geri dönebilirdim.

"Gitmemi istiyorsun," diye kabullendi.

Gitmesini istemiyordum. Kapıyı kırmasını istiyordum ama Andy'nin nasıl durumu kendi lehine çevireceğini biliyordum. Tanrı bilir ikimizi neler yapmakla suçlardı. Sırf doğruları söylemeye çalıştım diye beni birçok kez akıl hastanesine yatıracağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Enzo'nun da aynı şeyleri yaşamasını istemiyordum. Andy'nin beni oradan çıkarmak için sebepleri vardı ama Enzo'yu oraya sonsuza kadar kapatmakta hiçbir sorun görmezdi.

"Evet," dedim. "Lütfen git."

Uzun uzun içini çekti. "Gidiyorum. Ama yarın sabah seni göremezsem buraya geri gelir, kapıyı kırar ve polisi ararım."

"Anlaştık." Son bir şişe suyum kalmıştı, yani Andy beni yarın sabaha kadar çıkarmazsa bayağı kötü bir durumda olacaktım.

Enzo'nun ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Ama duymadım. Hâlâ kapının diğer tarafındaydı. Sonunda, "Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorsun," dedi.

Ayak sesleri koridorun aşağısına doğru uzaklaşırken gözyaşlarıma engel olamadım.

Andy o gece beni çıkardı. Nihayet aynaya baktığımda biber gazı yüzünden gözlerimin ne kadar şiştiğine şaşırdım, yüzüm de haşlanmış gibi kıpkırmızıydı. Ama ertesi sabah neredeyse tamamen normal görünüyordum. Sadece yanaklarım biraz pembeydi, önceki gün güneşte fazla kalmışım gibi.

Enzo ön bahçede çalışırken Andy arabanın arka koltuğunda Cece'yle beraber garajdan çıktı. Ben bugün dinlenirken Cece'yi okula o bırakacaktı. Beni tavan arasından çıkardığı sonraki birkaç gün genellikle çok iyi olurdu. Akşam eve çi-

çekle, hatta belki de mücevherle geleceğinden şüphem yoktu. Sanki yaptıklarını telafi edebilirmiş gibi.

Pencereden Andy'nin metal kapıdan geçip caddeye çıkmasını izledim. Araba gözden kaybolduktan sonra Enzo'nun bana baktığını fark ettim. Normalde peş peşe iki gün bizim bahçede çalışmazdı. Bugün burada olmasının sebebi çiçek tarhlarımızın durumu değildi.

Evden çıkıp elinde makasıyla durduğu yere gittim. Birden makasın ne kadar keskin olduğu aklıma geldi. Andy'nin göğsüne saplasa işini bitirirdi. Gerçi buna gerek yoktu. İstese Andy'yi çıplak elle öldürebilirdi.

"Gördün mü?" Zoraki gülümsedim. "Sana iyi olduğumu söylemiştim."

Gülümsememe karşılık vermedi.

"Gerçekten," dedim.

Gözleri o kadar karaydı ki gözbebekleri görünmüyordu. "Bana gerçeği söyle."

"Duymak istemezsin."

"Söyle."

Son beş yılda Andy'nın bana yaptıklarını anlattığım herkes –polisler, doktorlar, en iyi arkadaşım– bana deli demişti. *Kuruntulu*. Anlattıklarım yüzünden hastaneye yatırılmıştım. Ama şimdi gerçeği duymak isteyen bir adam vardı. Bana inanacaktı.

Böylece bu güzel yaz günü bahçede dikilirken ona her şeyi anlattım; tavan arasındaki odayı, Andy'nin bana yaptığı işkenceleri, Cecelia'yı küvette baygın bulduğumu. Yıllar önceydi ama Cece'nin suyun içindeki yüzünü dün gibi hatırlıyordum. Ben anlattıkça Enzo'nun gözleri daha çok kararardı.

Ben daha lafımı bitirmeden İtalyanca küfürler saydırdı. Dili bilmiyordum ama küfür duyduğumda anlardım. Makası

öyle sıkı tutuyordu ki boğumları bembeyaz kesmişti. Dişlerini sıkarak, "Onu öldüreceğim," dedi. "Bu gece onu öldüreceğim."

Betim benzim attı. Yaşadıklarımı ona anlatmak çok iyi gelmişti ama yanlış yapmıştım. Çileden çıkmıştı. "Enzo..."

"O bir canavar!" diye bağırdı. "Onu öldürmemi *istemiyor* musun?"

Evet, Andy'nin ölmesini istiyordum. Ama sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordum. Özellikle de ölümünün ardından polisin eline geçecek olan mektupla. Ölmesini istiyordum ama ömrümü hapiste geçirecek kadar değil.

"Yapamazsın." Başımı sertçe salladım. "Hapse girersin. İkimiz de gireriz. İstediğin bu mu?"

Enzo birkaç İtalyanca kelime daha mırıldandı. "İyi. O zaman ondan ayrıl."

"Yapamam."

"*Yapabilirsin.* Ben sana yardım ederim."

"Ne yapabilirsin ki?" Bu, tamamen cevap beklemediğim bir soru değildi. Belki de Enzo gizliden gizliye zengindi. Belki de benim bilmediğim mafya bağlantıları vardı. "Bana uçak bileti alabilir misin? Yeni bir pasaport? Yeni bir kimlik?"

"Hayır ama..." Çenesini sıvazladı. "Bir yolunu bulacağım. Bazı tanıdıklarım var. Sana yardım edeceğim."

Ona inanmayı delicesine istiyordum.

KIRK SEKİZ

Yedinci Adım: Kaçmaya Çalışın

Bir hafta sonra Enzo'yla plan yapmak için buluştuk.

Çok dikkatli davranıyorduk. Hatta OAB'den arkadaşlarım geldiğinde, sırf muhtemel dedikoduların önünü kesmek için onu sardunyalarımı mahvediyorsun diye azarlamıştım. Andy'nin arabama takip cihazı yerleştirdiğinden neredeyse emindim, bu yüzden Enzo'nun evine gidemezdim. Böylece bir hazır yemek restoranına gidip arabamı otoparka park ettim ve kimse görmeden onun aracına bindim. Telefonumu da arabamda bıraktım.

İşimi şansa bırakmayacaktım.

Enzo küçük bir bodrum katında kalıyordu ama dairenin özel girişi vardı. Beni yuvarlak bir masanın ve çürük sandalyelerin olduğu mutfağa götürdü. Sandalyeye oturduğumda ağırlığımın altında tehditkâr bir biçimde gıcırdadı. Evimizin, yaşadığı yerden bu kadar farklı olmasına utandım ama Enzo böyle şeyleri dert edecek birine benzemiyordu.

Buzdolabından bira alıp havaya kaldırdı. "İster misin?"

Tam hayır diyecekken fikrimi değiştirdim. "Evet, lütfen."

İki bira şişesiyle masaya döndü. Anahtarlığında asılı açacakla kapaklarını açıp birini masanın üzerinden bana uzattı. Parmaklarımı şişeye dolayarak elimin altında soğuk sıvıyı hissettim.

"Teşekkürler," dedim.

Omzunu silkti. "Pek iyi bira değildir."

"Birayı kastetmedim."

Parmaklarını kütletti. Kollarındaki kaslar kasılırken bu adamın ne kadar seksi olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Bizim mahalledeki kadınlar onun dairesinde olduğumu bilselerdi beni inanılmaz kıskanırlardı. Biz konuşurken kıyafetlerimi yırtarak beni kendimden geçirmeye hazırlandığını düşünürlerdi; mahalledeki benden çok daha güzel onca kadın arasında beni seçtiği için kızarlardı. *Enzo daha iyisini hak ediyor.* Oysa bilmedikleri bir şey vardı, gerçek komik gelecek kadar başkaydı. Ama elbette komik değildi.

"İçime doğmuştu," dedi. "Kocanın kötü biri olduğunu anlamıştım."

Bira şişemden büyük bir yudum aldım. "İngilizce bildiğini bile bilmiyordum."

Güldü. Bahçemde çalışmaya başlayalı iki yıl oluyordu ama güldüğünü ilk kez duyuyordum. "Bilmiyormuş gibi yapmak daha kolay. Yoksa ev hanımları beni rahat bırakmıyorlar. Anlatabiliyor muyum?"

Her şeye rağmen ben de güldüm. Bu konuda haklıydı. "Aslen İtalyan mısın?"

"Sicilyalıyım."

"Peki..." Şişenin içindeki birayı çalkaladım. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Omuzları düştü. "Güzel bir hikâye değil."

"Benimki öyle mi?"

Kendi birasına baktı. "Kız kardeşim Antonia'nın kocası seninki gibiydi. Kötü bir adamdı. Onu dövmekten zevk alan zengin, güçlü bir kötü adam. Kardeşime onu terk etmesini söyledim... ama etmedi. Sonra bir gün kocası onu merdivenden aşağı itti ve kardeşim kaldırıldığı hastanede bir daha uyanmadı." Tişörtünün kolunu tutup kaldırarak daha önce gördüğüm kalp içinde Antonia yazılı dövmesini gösterdi. "Artık onu bu şekilde hatırlıyorum."

"Ah." Elimi ağzıma kapadım. "Çok üzüldüm."

Âdemelması kalkıp indi. "Onun gibi adamlar için adalet yoktur. Hapse girmedi. Kardeşimi öldürmekten ceza almadı. Bu yüzden onun cezasını ben kestim."

Andy'nin bana yaptıklarını anlattığımda gözlerinde beliren karanlık bakışı hatırladım. *Onu öldüreceğim.* "Yoksa...?"

"Hayır." Yine parmaklarını kütletti ve ses küçük dairede yankılandı. "O kadar ileri gitmedim ama yapmadığıma pişmanım. Çünkü sonrasında hayatımın hiçbir değeri kalmadı. *Niente*[11]. Sahip olduğum her şeyi kaçmak için kullanmak zorunda kaldım." Birasından içti. "İtalya'ya geri dönersem daha havaalanından çıkmadan beni öldürürler."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Oradan ayrılmak senin için zor oldu mu?"

"Buradan ayrılmak senin için zor olur mu?"

Bir müddet düşündükten sonra başımı iki yana salladım. Gitmek istiyordum. Andrew Winchester'la arama olabildiğince çok kilometre koymak istiyordum. Bunun için Sibirya'ya gitmem gerekse bile giderdim.

---

11 (İtl.) Hiçbir şeyim –*ç.n.*

"Sana kendin ve Cecelia için pasaport lazım." Parmaklarıyla saydı. "Ehliyet. Doğum belgeleri. İş bulana kadar yetecek nakit para. Ve iki uçak bileti."

Kalp atışlarım hızlandı. "Yani paraya ihtiyacım var..."

"Sana verebileceğim biraz birikmişim var," dedi.

"Enzo, bunu hayatta..."

Elini savurarak itirazımı geçiştirdi. "Ama yeterli değil. Daha fazla paraya ihtiyacın olacak. Bulabilir misin?"

Bir şekilde bulacaktım.

Birkaç gün sonra hemen hemen her gün yaptığım gibi Cecelia'yı okula götürdüm. Sarı saçları başının arkasında iki kusursuz örgü hâlindeydi ve sınıf arkadaşlarının arasında göze çarpmasına neden olan açık renkli fırfırlı elbiselerinden birini giyiyordu. Diğer çocukların bu elbiseler yüzünden onunla dalga geçmelerinden korkuyordum, üstelik onların içinde istediği gibi oyun oynayamıyordu. Ama giymezse de Andy bu yüzden beni cezalandırıyordu.

Ben Windsor Akademi'nin olduğu caddeye dönerken Cece dalgın dalgın parmaklarını arka cama vuruyordu. Okula gitmek konusunda bana hiç zorluk çıkarmıyordu ama okulu sevdiğini sanmıyordum. Keşke daha çok arkadaşı olsaydı. Dikkatini dağıtmak ve yeni insanlarla tanışmasını sağlamak için onu bir sürü kursa yazdırmıştım ama hiçbiri işe yaramıyordu.

Fakat artık önemi yoktu. Yakında her şey değişecekti.

Çok yakında.

Okulun servis alanına vardığımda Cece sarı kaşlarını çatarak arabanın arka koltuğunda oturmaya devam etti. "Beni sen alacaksın, değil mi? Babam değil?"

Andy onun bildiği tek babaydı. Bana yaptıklarını bilmiyordu ama bazen yanlış bir şey yaptığında günlerce ortadan kaybolduğumu biliyordu. Ben ortadan kaybolduğumda onu okuldan almaya Andy geliyordu. Bu da onu korkutuyordu. Hiç sesli söylememişti ama Andy'den nefret ediyordu.

"Ben alacağım," dedim.

Küçük yüzü rahatladı. Ona şöyle demek istedim: *Korkma, tatlım. Çok yakında buradan gideceğiz. Ve o adam bir daha asla bize zarar veremeyecek.* Ama henüz söyleyemezdim. Bu riske giremezdim. Onu okuldan alıp doğruca havaalanına gidene kadar olmazdı.

Cecelia indikten sonra arabayla eve döndüm. Burada bir haftam kalmıştı. Bir hafta sonra bavulumu toplayıp yeni pasaportum, yeni ehliyetim ve yüklü bir miktar paranın beni beklediği çelik kasaya o doksan dakikalık yolculuğu yapacaktım. Uçak biletlerini havaalanında nakit alacaktım çünkü en son önceden bilet aldığımda Andy beni havaalanının girişinde bekliyordu. Enzo, Andy'nin ne yaptığımı öğrenme olasılığını en aza indirecek şekilde plan yapmama yardım etmişti. Yani Andy'nin hiçbir şeyden haberi yoktu.

Daha doğrusu oturma odasına girene kadar ben olmadığını sanıyordum. Çünkü odaya girdiğimde yemek masasında oturmuş beni bekliyordu.

"Andy," dedim nefesim kesilerek. "Şey, selam."

"Merhaba, Nina."

İşte o zaman önünde yayılı üç şeyi fark ettim. Pasaport, ehliyet, para.

Olamaz.

"Bunlarla ne yapmayı planlıyordun..." Masaya bakıp ehliyetin üzerindeki ismi okudu. "Tracy Eaton."

Boğuluyormuş gibi hissettim. Dizlerimin bağı çözülünce düşmemek için duvara tutundum. "Onları nasıl ele geçirdin?"

Sandalyesinden kalktı. "Benden sır saklayamayacağını hâlâ öğrenemedin mi?"

Bir adım geri çekildim. "Andy..."

"Nina," dedi. "Yukarı çıkma vakti."

Hayır, çıkmayacaktım. Kızıma bugün onu okuldan alacağıma dair verdiğim sözü bozmayacaktım. Yakında özgürlüğüme kavuşacağımı düşünürken günlerce oraya kilitlenmeme izin vermeyecektim. Vermeyecektim işte. Artık böyle devam edemezdim.

Andy yanıma daha fazla yaklaşamadan kapıdan dışarı fırladığım gibi arabama koştum. Garaj yolundan öyle hızlı çıktım ki giderken neredeyse giriş kapısına çarpacaktım.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir yanım doğruca okula gidip Cecelia'yı almak istiyordu. Sonra da Kanada sınırına varana kadar durmadan sürmek. Ama o pasaport ve ehliyet olmadan Andy'den kaçmak zor olacaktı. Şu anda polisi aradığından ve onlara deli karısının yeniden sapıttığına dair bir hikâye uydurduğundan adım gibi emindim.

Bu durumun tek bir iyi yanı vardı. Andy iki çelik kasadan birini bulmuştu. İki ayrı kasa tutmak Enzo'nun fikriydi. Andy pasaportla ehliyetin olduğu kasayı bulmuştu. Ama onun bilmediği içi para dolu olan bir kasa daha vardı.

Enzo'nun oturduğu mahalleye varana kadar sürmeye devam ettim. Oraya varınca arabayı dairesinden iki blok öteye park edip yolun geri kalanını yürüdüm. Onu kamyonetine binmek üzereyken görünce koşarak yanına gittim. "Enzo!"

Sesimi duyunca başını çevirip baktı. Telaşımı gördüğündeyse yüzü düştü. "Ne oldu?"

"Çelik kasalardan birini bulmuş." Soluklanmak için duraksadım. "Bit... bitti. Artık gidemem."

Yüzümü buruşturdum. Enzo'yla konuşmaya başlamadan önce hayatımın böyle olacağını kabullenmiştim. En azından

Cecelia on sekizine basana kadar. Ama artık yapabileceğimi sanmıyordum. Böyle yaşayamazdım. *Yapamazdım.*

"Nina..."

"Ne yapacağım?" diye fısıldadım.

Kollarını açınca kendimi ona bıraktım. Daha dikkatli olmalıydık. Biri bizi görebilirdi. Ya Andy onunla ilişki yaşadığımı düşünürse?

Bu arada, ilişki yaşamıyorduk. Alakası bile yoktu. O beni kurtaramadığı kardeşi Antonia gibi görüyordu. Bana kardeşçe sayılmayacak hiçbir şekilde dokunmamıştı. İkimizin aklında da öyle bir şey kesinlikle yoktu. Şu anda tek düşünebildiğim sahip olabileceğimi düşündüğüm geleceğin parmaklarımın arasından kayıp gitmiş olmasıydı. Bir on yıl daha o canavarla yaşayacaktım.

"Ne yapacağım," diye tekrarladım.

"Çok basit," dedi. "B planını uygulayacağız."

Gözyaşlarıyla ıslanan suratımı kaldırıp ona baktım. "B planı ne?"

"O şerefsizi öldüreceğim."

Titredim çünkü ciddi olduğunu kara gözlerinde görebiliyordum. "Enzo..."

"Öldüreceğim." Benden çekildiğinde çenesi kaskatı kesilmişti. "Ölmeyi hak ediyor. Bu doğru değil. Antonia için yapmam gereken şeyi senin için yapacağım."

"Sonra ikimiz de hapse gireceğiz, öyle mi olsun istiyorsun?"

"Sen girmeyeceksin."

Koluna vurdum. "Senin girmeni de istemiyorum."

"O hâlde ne yapmamızı önerirsin?"

İşte o zaman buldum. Harika bir şekilde plan çok basitti. Andy'den ne kadar nefret etsem de onu tanıyordum. Bulduğum fikir işe yarayacaktı.

KIRK DOKUZ

Sekizinci Adım: Yerinizi Alacak Birini Bulun

Öyle alelade birini seçemezdim.

Öncelikle güzel olmalıydı. Benden daha güzel olmalıydı ki son yıllarda kendime bakmayı bıraktığım için bu çok da zor olmasa gerekti. Benden daha genç olmalıydı; Andy'ye deli gibi istediği çocuğu verecek kadar genç. Beyaz yakışmalıydı. Andy o renge bayılıyordu.

Ama hepsinden önemlisi çaresiz olmalıydı.

İşte o zaman Wilhelmina Calloway'le tanıştım. Aradığım her şey onda vardı. Mülakata geldiğinde giydiği rüküş kıyafetler ne gençliğini ne de güzelliğini saklayabilmişti. Beni memnun etmeye çok hevesliydi. Basit bir geçmiş araştırması yaptığımda sabıkalı olduğunu görünce turnayı gözünden vurduğumu anlamıştım. Bu kız eli yüzü düzgün, yüksek maaşlı bir iş için her şeyi yapardı.

"Ben bunu onaylamıyorum," dedi Enzo, tanıdığı özel dedektifin adını almak için arka bahçeye çıktığımda. "Bu doğru değil."

Birkaç hafta önce ona planımı anlattığımda hiç hoşuna gitmemişti. *Bir başkasını mı kurban edeceksin?* Ama anlamıyordu.

"Andy Cece sayesinde beni kontrol ediyor," dedim. "Bu kızın çocuğu yok. Hiçbir bağı yok. Andy onu hiçbir şeyle tehdit edemez. İstediği zaman gidebilir."

"Böyle işlemediğini biliyorsun," diye söylendi.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Omuzları düştü. "Edeceğim. Edeceğimi biliyorsun."

Böylece sakladığım paranın kalanını kullanarak Enzo'nun önerdiği özel dedektifi tuttum. Dedektif de bana Wilhelmina Calloway hakkında bilmem gereken her şeyi söyledi; önceki işinden kovulduğunu ve neredeyse onu polise vereceklerini, arabasında yaşadığını. Ayrıca bana her şeyi değiştiren bir şey daha söyledi. Dedektifle konuşmayı bitirir bitirmez Millie'yi arayıp işi teklif ettim.

Tek sorun Andy'ydi.

Evimizde bir yabancı istemeyecekti. İstemeyerek de olsa birkaç saatliğine temizlikçilerin gelip evi temizlemesine izin vermişti ama o kadar. Annesi dışında kimsenin Cecelia'ya bakmasına bile izin vermezdi. Ama zamanlama mükemmeldi. Babası yeni emekli olmuştu ve buzda kayıp kötü bir biçimde düştükten sonra Florida'ya taşınmaya karar vermişlerdi. Evelyn'in bu fikre pek sıcak bakmadığını görebiliyordum, ayrıca eski evlerini yazlık olarak kullanmaya devam etmeye karar vermişlerdi ama arkadaşlarının çoğu çoktan güney Florida'ya yerleşmişti. Dahası Andy'nin babası emekliliğini arkadaşlarıyla her gün golf oynayarak geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Sonuç olarak yardıma ihtiyacımız vardı.

En zorlu kısmı Millie'nin odasının tavan arası olacak olmasıydı. Andy bundan hiç hoşlanmayacaktı. Ama öyle olmak zorundaydı. Millie'yi benim yerimi alacak kişi olarak düşünmesini istiyorsam onu tavan arasında görmeliydi. Andy'nin aklını çelmek zorundaydım.

Millie'yi onun üzerine salmadan önce zemini hazırladım. Her sabah temizlik ya da yemek yapmamı imkânsız hâle getiren migren ataklarından şikâyet ederek uyanıyordum. Evin her tarafını dağıtıyordum. Birkaç gün sonra evimiz tanınmaz hâle gelmişti. Yardıma ihtiyacımız vardı. Hemen.

Yine de Andy Millie'yi işe aldığımı öğrendikten hemen sonra arabamın önünde beni köşeye sıkıştırdı. Beni kolumdan sıkıca tutup kendine çekerek, "Ne halt ettiğini sanıyorsun, Nina?" dedi.

"Yardıma ihtiyacımız var." Çenemi kaldırdım. "Artık annen yok. Cece'ye göz kulak olacak ve etrafı çekip çevirecek birine ihtiyacımız var."

"Onu tavan arasına yerleştirmişsin," diye kızdı. "Orası *senin* odan. Kızı misafir odasına yerleştirmeliydin."

"O zaman annenler geldiklerinde nerede kalacaklar? Tavan arasında mı? Oturma odasındaki kanepede mi?"

Düşünürken çenesini sıkıp durduğunu görebiliyordum. Evelyn Winchester kanepede *hayatta* yatmazdı.

"İki ay kalmasına izin ver," dedim. "Okul kapanana kadar, o zaman temizliğe daha çok vakit ayırabilirim, hem annen de Florida'dan dönmüş olur."

"Olmaz."

"İyi o zaman, onu kov," dedim. "Seni durdurmayacağım."

"İnan bana, kovacağım."

Ama kovmadı. Çünkü o akşam eve geldiğinde ilk defa ortalık temizdi. Millie ona yanık olmayan bir yemek servis etmişti. Ayrıca genç ve güzeldi.

Böylece Millie tavan arasında kalmaya başladı.

Ancak şu üç şey gerçekleşirse planım işe yarardı:

1. Millie'yle Andy birbirlerinden hoşlanırlarsa.
2. Millie kocamla yatacak kadar benden nefret ederse.
3. Bunun için fırsat bulurlarsa.

Hoşlanma kısmı kolaydı. Millie göz alıcıydı –benim gençliğimden bile daha güzeldi– ve Andy ona kıyasla yaşlı olsa bile hâlâ inanılmaz derecede yakışıklıydı. Millie bazen bana Andy'nin bende ne bulduğunu anlamıyormuş gibi bakıyordu. Kilo almak için elimden geleni yapıyordum. Andy'nin beni tavan arasına kilitleme seçeneği olmadığından kuaför randevularımı atlayarak saç diplerimin uzamasına izin veriyordum.

Ama hepsinden önemlisi Millie'ye bok gibi davranıyordum.

Ona öyle davranmam kolay olmuyordu. İçten içe iyi biriydim. Daha doğrusu Andy beni mahvetmeden önce öyleydim. Artık her şey beni amacıma ulaştıracak bir araçtı. Millie bunu hak etmiyor olabilirdi ama ben de daha fazla böyle devam edemezdim. Buradan kurtulmak zorundaydım.

Evimizdeki ilk sabahında benden nefret etmeye başladı. Akşam OAB toplantım vardı ve sabah ilk iş mutfağa inmiştim. Son haftalarda evi harabeye çevirmiştim ama Millie her yeri temizlemişti. Çok sıkı çalışıyordu. Tüm yüzeyler pırıl pırıldı.

Bunu yapacağım için kendimi berbat hissediyordum. Gerçekten.

Mutfağı yerle bir ettim. Elime geçen her tabak çanağı yere indirdim. Bütün tencere tavaları yere attım. Millie gel-

diğinde buzdolabına geçiyordum. Büyürken ev işlerinden payıma düşeni almıştım, bu yüzden süt kutusunu alıp yere fırlatmak ve sütün her yere dökülmesine izin vermek resmen acı vericiydi. Ama kendimi bunu yapmaya zorladım. Amaca giden yolda araç.

Millie mutfağa girdiğinde arkamı dönüp ona suçlar şekilde baktım. "Nerede?"

"Ne... *ne* nerede?"

"Notlarım!" Sanki yaşadığım dehşetten bayılacakmışım gibi elimi alnıma koydum. "Bu akşamki OAB için çıkardığım notları tezgâhın üzerine koymuştum! Ama şimdi yok!" Sonra suçlarcasına ekledim. "Ne yaptın onları?"

Toplantı için notlarım vardı. Ama güvenli bir şekilde bilgisayarımdaydılar. Tek kopyalarım neden burada, mutfak tezgâhının üzerinde olsundu ki? Hiç mantıklı değildi ama ısrarla öyle olduğunu söyledim. Millie notlarımı buraya bırakmadığımı biliyordu ama benim bunu bildiğimi bilmiyordu.

Andy'nin dikkatini çekecek kadar sesli bağırdım. Andy ona üzüldü, yapmadığını bildiği bir şeyle suçladığım için ona acıdı. Millie'den etkilenmeye başlıyordu çünkü onu bir mağdura dönüştürmüştüm.

Tıpkı yıllar önce memelerimden süt aktı diye azar yediğimde benim de mağdur olduğum gibi.

Millie, "Çok özür dilerim, Nina," diye kekeledi. "Yapabileceğim bir şey varsa..."

Mutfağın zemininde oluşturduğum tahribata baktım. "Ben sorunu çözerken sen de mutfağımda yarattığın bu iğrenç dağınıklığı toplayabilirsin."

İşte o anda üç amacımı da gerçekleştirmiştim. İlki, karşılıklı olarak birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlardı. İkincisi, Millie benden nefret ediyordu. Üçüncüsü, mutfaktan bir hışımla çıktığımda baş başa kalacak fırsatı bulmuşlardı.

Ama bu kadarı yeterli değildi. Bir kozum daha vardı.

Andy bebek istiyordu.

Benimle bebeği olmayacaktı. Rahmimde spiral varken olamazdı. Hem yakında çocuk doğuramayacağımı öğrenecekti çünkü Enzo'nun benim için bulduğu özel dedektif, doğum uzmanının yirmi beş yıllık karısı olmayan bir kadınla birkaç harika fotoğrafını çekmeyi başarmıştı. Doktorun yapması gereken tek şey Andy'ye çocuk doğuramayacağımı söylemekti ve böylece o fotoğraflar ortadan kalkacaktı.

Dr. Gelman'la olan randevumuzdan önceki gün Florida'daki Evelyn'i aradım. Her zamanki gibi sesimi duyduğuna pek sevinmemişti.

"Merhaba, Nina," dedi kuru bir sesle. Aslında, *Benden ne istiyorsun?* demek istiyordu.

"İlk senin öğrenmeni istedim," dedim, "reglim gecikti. Sanırım hamileyim!"

"Ah..." İlk biyolojik torunu için heyecanlansa da o torunun annesinin ben olacağımdan nefret ederek duraksadı. "Ne güzel."

Güzelmiş. Muhtemelen tam tersini düşünüyordu.

"Umarım doğum öncesi vitaminlerini alıyorsundur," dedi. "Ayrıca hamileyken katı bir diyet uygulamalısın. Genellikle yaptığın gibi yüksek kalorili yiyecekler yemen bebeğin sağlığı açısından hiç iyi değil. Andy bir şey demiyor ama bebeğin iyiliği için kendini kontrol etmelisin."

"Evet, elbette." Evelyn'in asla çocuğumun büyükannesi olmayacağına sevinerek hafifçe gülümsedim. "Bu arada, düşünüyordum da... Andy'nin bebeklik eşyalarından bazılarını gönderebilirsen *çok* güzel olur. Geçen gün bebek battaniyesini filan yeni bebeğe vermenin harika olacağını söyledi. Onları gönderebilir misin?"

"Evet, Roberto'yu arayıp koliyi göndermesini söylerim."

"Ne güzel."

Dr. Gelman haberi verdiğinde Andy yıkıldı. Bomba patladığında yüzünün aldığı hâli izledim. *Maalesef Nina hamileliği sonuna kadar götüremez.* Bunu duyunca gözleri yaşlarla doldu. Onun yerinde başkası olsaydı üzülebilirdim.

O gece Andy'yle kavga çıkardım. Sıradan bir kavga da değil. Neden benimle asla çocuğu olamayacağını tüm sebepleriyle ona hatırlattım.

"Hepsi benim suçum!" Beni tavan arasına kilitleyip ben derimi tırnaklarımla yoluncaya kadar ısıtıcıyı açtığı zamanı hatırlayarak kendimi ağlattım. "Genç bir kadınla birlikte olsaydın istediğin gibi bebeğin olurdu. Olmaması *benim* suçum!"

Millie gibi genç bir kadın. Bunu sesli söylememiştim ama Andy de böyle düşünüyor olmalıydı. Ona nasıl baktığını görmüştüm.

"Nina." Bana dokunmak için uzandığında bakışlarında hâlâ sevgi vardı. *Hâlâ.* Beni sevdiği için ondan delicesine nefret ediyordum. Neden başkasını seçmiyordu? "Böyle şeyler söyleme. Senin suçun değil."

"Evet, benim suçum!" Öfke içimde volkan gibi patlayınca ne yaptığımı anlamadan yumruğumu tuvalet masasının aynasına geçirdim. Şangırtı odada yankılandı. Bir an sonra elim acımaya başladı ve boğumlarımdan damlayan kanı fark ettim.

"Aman Tanrım." Andy'nin yüzü kireç gibi oldu. "Dur sana peçete getireyim."

Banyodan kâğıt havlu aldı ve tüm karşı çıkmalarıma rağmen elimi sardı. Bitirdiğinde onun elleri de kan içinde kalmıştı. Banyoya yıkamaya gittiğinde kapının önünde bir ses duydum. Cecelia kavgamızı mı duymuştu? Öfke nöbetimin onu korkuttuğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Ama kapıyı açtığımda karşımdaki kızım değil, Millie'ydi. Ve tartışmamızın her kelimesini duyduğu yüzünden anlaşılıyordu. Ellerimdeki kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Deli olduğumu düşünüyordu. İnsanların hakkımda böyle düşünmesine alışmıştım.

Millie deli olduğumu, Andy ise çok yaşlı olduğumu düşünüyordu. Artık geriye sadece fırsat bulmaları kalıyordu. O kadar konuştuktan sonra Andy benim için *Showdown*'a bilet bulmaya çalışacaktı; bana korkunç şeyler yapmadığında mutlu edecek şeyler yapmayı seviyordu. Ama gösteriyi izleyen ben değil Millie olacaktı. Neredeyse fazla mükemmel bir plandı. Hem Cecelia'yı kampa bırakma fırsatım da olacaktı, böylece Andy onu bana karşı kullanamayacaktı.

Millie'nin telefonundaki takip uygulaması o gece Manhattan'da olduğunu gösterdiğinde kazandığımı biliyordum. O geceden sonra birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştüm. Bitmişti. Andy artık ona âşıktı. Onun sorunuydu.

Ben kurtulmuştum.

ELLİ

Bir daha asla olmayacaktı. Beni bir daha asla tavan arasına çıkaramayacaktı. Bir daha asla mahalledekileri deli olduğum, davranışlarıma dikkat etmeleri gerektiği konusunda uyaramayacaktı. Beni bir daha asla hapsedemeyecekti.

Beni kovmuş olsa da boşanana kadar ona tamamen güvenemezdim. Bu konuda dikkatli olmam gerekiyordu. Onun dava açmasını beklemeliydim. Boşanmayı benim istediğime dair en ufak bir fikre kapılırsa her şey biterdi.

Otel odamdaki battal boy yatağa uzanıp bir sonraki hamlemi planladım. Yarın Cecelia'yı almak için kampa gidecektim. Ve sonra da... bir yerlere doğru yola çıkacaktık. Nereye olduğunu bilmiyordum ama yeni bir başlangıç yapmalıydım. Tanrı'ya şükür Andy Cecelia'yı evlat edinmemişti. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Kızımı istediğim yere götürebilirdim. Sahte kimlik konusunda bile endişelenmeme gerek yoktu ama kesinlikle kızlık soyadıma dönecektim. Hayatımda bu adamdan hiçbir iz kalsın istemiyordum.

Otel odasının kapısı çalındı. Bir an için Andy olduğunu düşündüm. Onu otel odasının kapısında dikilirken hayal ettim. *Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşündün, Nina? Yapma ama.*

Hemen tavan arasına çık.

Çekinerek, "Kim o?" diye sordum.

"Benim, Enzo."

Aniden rahatlayarak kapıyı araladım, üzerinde tişört ve çamurlu kot pantolonla kaşlarını çatmış orada duruyordu. "Ee?" dedi.

"Bitti. Beni kovdu."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Elimin tersiyle nemli gözlerimi sildim.

"Gerçekten."

"Bu... İnanılmaz..."

Derin bir nefes aldım. "Sana teşekkür etmem gerek. Sen olmadan benim böyle bir şey yapmamın..."

Yavaşça başıyla onayladı. "Sana yardım etmek benim için zevkti, Nina. Görevimdi. Ben..."

Bir an öylece durup birbirimize baktık. Ardından öne doğru eğildi ve kısacık bir an sonra beni öptü.

Bunu beklemiyordum. Yani, evet, Enzo'nun seksi olduğunu düşünüyordum. Kör değildim. Ama biz hep Andy'den uzaklaşmama odaklanmıştık. Asıl gerçek şu ki o canavarla bunca yıl evli kaldıktan sonra içten içe öldüğümü zannediyordum. Andy'yle hâlâ seks yapıyorduk çünkü benden beklenen buydu. Ama benim için çok mekanik bir eylemdi; bulaşık ya da çamaşır yıkamak gibi. Hiçbir şey hissetmiyordum. Artık kimseye karşı bu tür duygular besleyemeyeceğimi düşünüyordum. Tamamen hayatta kalmaya odaklanmıştım.

Ama şimdi –artık hayatta kaldığıma göre– her şeye rağmen içten içe ölmediğimi fark etmiştim. Ölmenin yakınından bile geçmemiştim.

Enzo'yu tişörtünden kavrayıp yatağa çeken bendim. Kopardığı tek düğme hariç bluzumun düğmelerini açansa oydu. Ama sonrasında yaşanan her şey ortak çabamızla gerçekleşti.

Çok güzeldi. Güzelden de öteydi. *Muhteşemdi.* Varlığımın her zerresiyle nefret etmediğim bir adamla birlikte olmak muhteşemdi. İyi ve kibar bir adamla. Hayatımı kurtarmama yardım eden adamla. Sadece bir geceliğine bile olsa.

Ve Tanrım, çok iyi öpüşüyordu.

Bittiğinde ikimiz de terli, nefes nefese ve mutluyduk.

Enzo kolunu bana doladığında ona yandan sarıldım. "İyi miydi?" diye sordu.

"*Gerçekten* iyiydi." Yanağımı çıplak göğsüne yasladım. "Bana bu gözle baktığını bilmiyordum."

"Hep böyle bakıyordum," dedi. "Seni ilk gördüğüm andan beri. Ama ben... bilirsin, *iyi adam* olmaya çalışıyordum."

"Beni kardeşin gibi gördüğünü sanıyordum."

"Kardeş mi!" Dehşete düşmüş gibiydi. "Hayır. Kardeş gibi görmüyordum. Kesinlikle öyle görmüyordum."

Yüzündeki ifadeye gülmeden edemedim. Ama kahkaham aynı hızla söndü. "Yarın şehirden ayrılıyorum. Biliyorsun, değil mi?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Düşünceli görünüyordu. Kalmamı mı isteyecekti? Benim için çok değerli olmasına rağmen o istediği için burada kalamazdım. Kimse için kalamazdım. Bunu herkesten iyi bilmesi gerekirdi.

Belki bana benimle gelmeyi teklif edecekti. Öyle bir şey yaparsa ne yapardım bilmiyorum. Ondan çok hoşlanıyordum ama bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bir erkeğe tekrar

güvenebilmem çok uzun sürecekti fakat güvenebileceğim biri varsa o da hiç şüphesiz Enzo'ydu. Bana bunu kanıtlamıştı.

Ne var ki kalmamı istemedi. Benimle gelmeyi de teklif etmedi. Bambaşka bir şey söyledi:

"Onu bırakamayız, Nina."

"Efendim?" dedim.

"Millie." Kara gözleriyle bana baktı. "Onu o adamla bırakamayız. Bu haksızlık. Buna izin veremem."

"İzin *veremez* misin?" Şaşkınlıkla ondan uzaklaşırken sözlerini tekrarladım. Seks sonrasında yaşadığım mutluluk uçup gitmişti. "Bu da ne demek?"

"Şu demek..." Çenesi kasıldı. "Millie de tıpkı senin gibi bunları hak etmiyor."

"O bir suçlu!"

"Söylediklerini kulağın duyuyor mu? O bir insan."

Battaniyeyi çıplak göğsüme çekerek yatakta doğruldum. Enzo burnundan soluyordu, boynunda bir damar belirginleşmişti. Sinirlendiği için onu suçlayamazdım. Ama hiçbir şey bilmiyordu.

"Ona söylemeliyiz," diye ısrar etti.

"Hayır, söyleyemeyiz."

"Ben söylerim." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Sen yapmazsan ben yaparım. Onu uyarmalıyım."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Buna cüret edemezsin..."

"Nina." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Ben... seni incitmek istemiyorum ama bu haksızlık. Bunu ona yapamayız."

"Anlamıyorsun," dedim.

"Anlıyorum."

"Hayır," dedim, "anlamıyorsun."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLİ BİR

MILLIE

"Andrew?" diye seslendim. "Andrew!"

Sessizlik.

Kapının soğuk metal topuzunu bir kez daha kavradım ve yalnızca topuzun sıkışmış olabileceğini umarak tüm gücümle çevirdim. Oynamadı bile. Kapı kilitliydi. Ama nasıl?

Düşünebildiğim tek şey, Andrew kendi yatağında uyumak için odadan ayrıldığında (yatağın bırakın iki kişiyi, bir kişi için bile ne kadar rahatsız olduğu göz önüne alındığında onu suçlayamazdım) kapıyı ardından dalgınlıkla kilitlemiş olabileceğiydi. Sonuçta burası hâlâ bir depoydu. Uyku sersemiyken böyle bir hata yapmış olması mantıklı geliyordu.

Yani beni odadan çıkarması için onu arayıp uyandırmam gerekecekti. Onu uyandırmaya meraklı değildim ama burada kilitli kalmam onun suçuydu. Bütün gece burada kapana kısılı kalamazdım, özellikle de çişim varken.

Işığı yaktığım anda gözlerim odamın ortasında yerde duran üç ders kitabına ilişti. Çok tuhaftı. Eğilip ciltlerinin

üzerindeki isimleri okudum. *ABD Hapishaneleri Rehberi. İşkence Tarihi.* Ve telefon rehberinin bir kopyası.

Dün gece yatarken bu kitaplar burada değildi. Andrew sabah buradan taşınacağımı düşünerek bu odayı tekrar depoya çevirmeyi planlamış ve onları getirip buraya yığmış olmalıydı. Mantıklı olan tek şey bu gibi geliyordu.

Ağır kitapları yolumdan çekip şifonyerin üzerine baktım. Dün gece telefonumu şarj etmek için oradaki prize takmıştım. Ya da en azından öyle yaptığımı sanıyordum. Çünkü artık şifonyerin üzerinde değildi.

Ne oluyordu?

Yerde bıraktığım kot pantolonumu alıp ceplerini aramaya başladım. Telefonumdan iz yoktu. Nereye gitmişti? Şifonyerin çekmecelerini açıp can simidim hâline gelen o küçük dikdörtgen cihazı aradım. Hatta dün geceki eğlenceli dakikalarımız esnasında yatakta unutup unutmadığımı merak ederek çarşafları ve battaniyeleri bile kaldırdım. Sonra dizlerimin üzerine çöküp yatağın *altına* baktım.

Hiçbir yerde yoktu.

Alt katta bırakmış olmalıydım ama dün gece onu burada kullandığımı hatırlıyor gibiydim. Sanırım yanılıyordum. Telefonumu aşağıda unutmak için ne kötü bir zamandı; bu aptal tavan arasında kapalı kalmıştım ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Dolu mesanemi düşünmemeye çalışarak yatağa geri döndüm. Bu hâlde nasıl uyuyacağımı bilmiyordum.

Andrew sabah gelip beni burada bulduğunda yanlışlıkla beni buraya kilitlediği için canına okuyacaktım.

"Millie? Uyanık mısın?"

Gözlerim aniden açıldı. Uykuya dalmayı nasıl başardığımı bilmiyordum ama bir şekilde uyumuştum. Henüz sabahın erken saatleriydi. Küçük oda loştu, penceremden içeri çok az güneş ışığı sızıyordu.

"Andrew." Yatakta doğrulduğumda mesanemdeki baskı çok kötüydü. Ayağa fırlayıp kapıya koştum. "Dün gece beni buraya kilitledin!"

Kapının diğer tarafında uzun bir sessizlik oldu. Bir özür ya da beni dışarı çıkaracak anahtarı bulmaya çalışırken çıkacak bir şıngırtı bekledim. Ama hiçbir şey duymadım. Tamamen sessizdi.

"Andrew," dedim. "Anahtar sende, değil mi?"

"Ah, evet, anahtar bende," diye onayladı.

İşte o zaman midem bulanmaya başladı. Dün gece kendime bunun bir kaza olduğunu söyleyip durmuştum. Bir kaza olmalıydı. Ama aniden artık o kadar emin olmadığımı fark ettim. Yani bir insan nasıl olur da kız arkadaşını yanlışlıkla bir odaya kilitler ve saatler geçtiği hâlde farkına bile varmazdı? "Andrew, lütfen kapıyı açar mısın?"

"Millie." Sesi garip geliyordu, yabancı gibi. "Dün kitaplıktaki bazı kitaplarımı okuyordun, hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Eh, o birkaç kitabı aldın ve sonra onları sehpanın üzerinde bıraktın. Onlar benim kitaplarımdı ve sen onlara pek de iyi davranmadın, değil mi?"

Neden bahsettiğini anlamıyordum. Evet, kitaplıktan birkaç kitap almıştım. En fazla üç. Belki dikkatim dağıldığı için yerine geri koymamıştım. Ama bu gerçekten o kadar büyük bir olay mıydı? Sesi neden bu kadar üzgün geliyordu?

"Ben... özür dilerim," dedim.

"Hımm." Sesi hâlâ garip çıkıyordu. "Üzgün olduğunu söylüyorsun ama burası benim evim. Canının istediğini yapıp

bundan sıyrılamazsın. *Hizmetçi* olduğun için bunu senin daha iyi bileceğini düşünmüştüm."

İş tanımımı böyle aşağılar gibi söylemesiyle irkildim ama sakinleşmesi için her şeyi söylemeye hazırdım. "Üzgünüm. Ortalığı karıştırmak istemedim. Gidip temizleyeceğim."

"Ben zaten temizledim. Geç kaldın."

"Bak, kapıyı aç da yüz yüze konuşalım, ha?"

"Kapıyı açacağım," dedi. "Ama önce benim için bir şey yapman gerek."

"Ne?"

"Odanın zeminine bıraktığım üç kitabı görüyor musun?"

Odamın ortasına bıraktığı, dün gece neredeyse takılıp düştüğüm kitaplar hâlâ olduğu yerdeydi.

"Evet..."

"Yere uzanmanı ve onları karnının üzerine dizmeni istiyorum."

"*Efendim?*"

"Beni duydun," dedi. "O kitapları karnının üzerine dizmeni istiyorum. Üç saat boyunca orada kalacaklar."

Kapıya bakarak Andrew'un yüzünde çarpık bir ifade hayal ettim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hiç de bile."

Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu benim âşık olduğum Andrew değildi. Sanki benimle tuhaf bir oyun oynuyordu. Beni ne kadar üzdüğünün farkında mıydı acaba? "Dinle Andrew, ne yapmak istiyorsun ya da ne tür bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama beni bu odadan çıkarman ya da en azından tuvalete gitmeme izin vermen gerek."

"Bunu daha açık nasıl anlatabilirim?" Dilini şaklattı. "Kitaplarımı oturma odasında sağa sola bıraktın ve onları yerine ben koymak zorunda kaldım. Şimdi senden bu kitapları alıp karnına koymanı ve ağırlıklarını taşımanı istiyorum."

"Yapmayacağım."

"Çok yazık o zaman. Çünkü senden istediğim şeyi yapana kadar bu odadan çıkamazsın."

"İyi. O zaman muhtemelen altıma işeyeceğim."

"İhtiyacın olursa dolapta bir kova var."

Buraya ilk taşındığımda dolabın köşesindeki mavi kovayı fark etmiştim. Onu orada bırakmış, sorgulamamıştım. Dolaba baktığımda hâlâ orada duruyordu. Mesanem kasıldı, bacak bacak üstüne atmak zorunda kaldım.

"Andrew, ciddiyim. Gerçekten tuvalete gitmem gerek."

"Sana ne yapman gerektiğini söyledim."

Pes etmiyordu. Neler olduğunu anlamıyordum. Deli olan *Nina*'ydı. Nina beni kıyafetlerini çalmakla suçlarken *makul* davranıp beni kurtaran Andrew olmuştu.

Yoksa ikisi de mi deliydi? İkisi de mi bu işin içindeydi?

"İyi." Bitsin gitsin diye düşünerek yere oturdum ve duyabilmesi için kitaplardan birini elime aldım. "Pekâlâ, kitapları üzerime koydum. Şimdi beni bırakabilir misin?"

"Üstünde kitap yok."

"Evet, var."

"Yalan söyleme."

Bıkkınlıkla ofladım. "Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni görebiliyorum."

Kanım çekildi. Beni görebiliyor muydu? Gözlerimi duvardan duvara gezdirip kamera aradım. Ne zamandır beni izliyordu? Buraya geldiğimden beri beni mi gözetliyordu?

"Bulamazsın," dedi. "İyi gizlendi. Ve merak etme, seni başından beri gözetlemiyorum. Sadece birkaç hafta öncesinden beri."

Ayağa kalktım. "Senin derdin ne? Beni *hemen* buradan çıkar."

"Mesele şu ki," dedi Andrew sakince. "Emir verecek durumda değilsin."

Kapıya atıldım. Ellerim kızarıp acıyana kadar tahta kapıya sertçe vurdum. "Tanrı'ya yemin olsun ki beni buradan çıkarmazsan sonun çok fena olur! Bu hiç komik değil!"

"Hey. *Hey*." Andrew'un sakin sesi yumruklarımı böldü. "Sakin ol. Bak, seni dışarı çıkaracağım, tamam mı? Söz veriyorum."

Kollarım yanlarıma düştü. Ellerim zonkluyordu.

"*Teşekkür* ederim."

"Ama *şimdi* değil."

Yanaklarım öfkeden yanmaya başladı. "Andrew..."

"Çıkmak için yapman gerekeni sana söyledim," dedi. "Bu, yaptıkların için son derece adil bir ceza."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, cevap veremeyecek kadar sinirliydim.

"Bunu düşünmek için biraz yalnız kalmaya ne dersin, Millie? Ben sonra yine gelirim."

Yemin ederim, ayak sesleri koridorda uzaklaşıp kaybolana kadar hâlâ şaka yaptığını sanıyordum.

ELLİ İKİ
MILLIE

Andrew gideli bir saat oluyordu.

Kovayı kullandım. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Ama öyle bir noktaya gelmişti ki kovayı kullanmazsam idrarım bacaklarımdan aşağı akacaktı. En hafif deyimiyle söyleyebilirim ki ilginç bir deneyimdi.

Tuvalet ihtiyacımı hallettikten sonra midem guruldamaya başladı. Genellikle yoğurt gibi birkaç atıştırmalık koyduğum mini buzdolabını kontrol ettim. Ama nasıl olduysa son günlerde boşalmıştı. Orada kalan tek şey üç küçük şişe suydu. İki şişeyi içtikten hemen sonra pişman oldum. Ya beni birkaç saat daha burada bırakırsa? Ya da *birkaç gün*. O suya ihtiyacım olabilirdi.

Üzerime bir kot pantolonla temiz tişört geçirip yerdeki kitap yığınını inceledim. Andrew o kitapları üç saat karnımda tutmam gerektiğini, ardından beni odadan çıkaracağını söylemişti. Bu saçma oyunun amacını anlayamasam da belki de dediğini yapmalıydım. Sonra beni buradan çıkarırdı ve ben de sonsuza dek buradan defolup gidebilirdim.

Halısız zemine uzandım. Yaz başıydı, bu da tavan arasının dayanılmaz derecede havasız ama zeminin hâlâ serin olduğu anlamına geliyordu. Başımı yere yaslayıp hapishanelerle ilgili kitabı elime aldım. Bir iki kilo ağırlığında kalın bir ders kitabıydı. Karnıma yerleştirdim.

Ağırdı ama tam olarak rahatsız edici değildi. Bunu kovaya gitmeden önce yapmış olsaydım muhtemelen şimdiye kadar altıma işemiş olurdum. Ama şimdi o kadar da kötü değildi. Sonra ikinci kitabı aldım.

Bu işkenceyle ilgili olandı. Sanırım bu kitabın başlığı tesadüf değildi. Ya da belki öyleydi. Kim bilir?

İkinci kitabı da karnıma yerleştirdim. Bu kez basınç daha rahatsız edici hâle geldi. Kitaplar ağırdı. Kürek kemiğimin çıkıntıları ve kuyruk sokumum sert, halısız zeminde acıyordu. Hoş bir his değildi ama katlanılırdı.

Ama üç kitabı da karnıma koymamı istemişti.

Son kitabı, yani telefon rehberini aldım. Yalnızca ağır değil, aynı zamanda hantaldı da. Üzerimde iki kitap varken onu kaldırmak bile zordu. Birkaç denemeden sonra telefon rehberini karnımın üzerinde dengede tutmayı başardım.

Üç kitabın ağırlığı neredeyse nefesimi kesmişti. İki katlanılabilirdi ama üç korkunçtu. Çok, *çok* rahatsız ediciydi. Derin nefes almak bile zordu. Ve alttaki kitabın köşesi göğüs kafesime batıyordu.

Hayır, dayanamıyordum. *Yapamayacaktım.*

Üç kitabı da üstümden attım. Havayı içime çekerken omuzlarım kasıldı. Benden üç kitabı saatlerce üzerimde tutmamı bekleyemezdi. Değil mi?

Ayağa kalkıp hışımla odanın içinde volta atmaya başladım. Andrew nasıl bir oyun oynuyordu bilmiyordum ama bunu yapmayacaktım. Beni buradan çıkarmak zorundaydı. Yoksa

kendim bir çıkış yolu bulurdum. Bu odadan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Sonuçta burası *hapishane* değildi.

Belki kapı menteşelerini sökmenin bir yolu vardı. Ya da kapı kolunu. Andrew'un alt katta garajda sakladığı bir alet çantası vardı ve şu anda ona ulaşmak için her şeyimi verirdim. Ama şifonyer çekmecelerimde de bir sürü şey vardı. Belki tornavida olarak kullanabileceğim bir şey bulurdum.

"Millie?"

Yine Andrew'un sesiydi. Alet aramaktan vazgeçip kapıya koştum. "Kitapları karnımın üzerine koydum. Lütfen çıkmama izin ver."

"Sana üç saat demiştim. Sadece bir dakikalığına koydun."

Bu saçmalıktan bıkmıştım. "Çıkmama. İzin. Ver."

"Yoksa ne yaparsın?" Güldü. "Sana yapman gerekeni söyledim."

"Dediğini yapmayacağım."

"İyi. O zaman orada kilitli kalırsın."

Başımı iki yana salladım. "Yani burada ölmeme izin mi vereceksin?"

"Ölmeyeceksin. Suyun bittiğinde ne yapman gerektiğini anlayacaksın."

Bu sefer uzaklaşan ayak seslerini kendi çığlıklarımın arasından zar zor duyabildim.

İki saat elli dakikadır karnımın üzerinde üç kitap taşıyordum.

Andrew haklıydı. Üçüncü su şişesi de bittikten sonra odadan çıkma konusundaki çaresizliğim gittikçe artmıştı.

Gözlerimin önünde şelale serapları görmeye başladığımda benden istediği görevi yerine getirmem gerektiğini biliyordum.

Bunu yapınca beni bırakacağının garantisi yoktu elbette ama umarım bırakırdı.

Yalan söyleyecek değilim, kitaplar gerçekten rahatsız ediciydi. Buna bir saniye daha dayanamayacağımı, ağırlığın leğen kemiğimi ezeceğini hissettiğim anlar olmuştu ama sonra nefes alıp –üstümde bu aptal kitaplar varken ne kadar alabilirsem artık– katlanmaya çalıştım. Çok az kalmıştı.

Ve buradan çıktığımda...

Üç saat dolar dolmaz kitapları karnımdan itip kalktım. Çok rahatlamıştım ama doğrulmaya çalıştığımda karnım gözlerimden yaşlar akacak kadar çok ağrıyordu. Morluklar oluşacaktı. Yine de öne atılıp kapıyı yumrukladım. "Yaptım!" diye bağırdım. "Başardım! Çıkar beni buradan!"

Ama tabii ki gelmedi. Beni görüyor olabilirdi ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evde miydi? İşte mi? Her yerde olabilirdi. O benim nerede olduğumu bilirken ben aynı ayrıcalığa sahip değildim.

Piç kurusu.

Bir saat sonra kapının ardında ayak sesleri duyunca sevinçten ağlayacaktım. Daha önce hiç klostrofobik hissetmemiştim ama bu deneyim beni değiştirmişti. Bundan sonra asansöre bile binebileceğimden emin değildim.

"Millie?"

"Yaptım, piç kurusu," diye bağırdım. "Şimdi beni serbest bırak."

"Hımm." İlgisiz ses tonu bende boğazına sarılıp sıkma isteği uyandırıyordu. "Maalesef yapamam."

"Ama söz vermiştin! Kitapları üç saat karnımın üzerinde tutarsam beni dışarı çıkaracağını söylemiştin."

"Doğru. Ama sorun şu ki kitapları bir dakika erken indirdin. Bu yüzden maalesef baştan başlamak zorundasın."

Gözlerim hışımla açıldı. Hulk'a dönüşüp kapıyı menteşelerinden sökme ihtimalim olsaydı şu an bir dakika durmazdım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Çok üzgünüm ama kurallar böyle."

"Ama..." diye kekeledim. "Hiç suyum kalmadı."

"Çok yazık," diye iç çekti. "Bir dahaki sefere suyunu idareli kullanmayı öğrenmen gerekecek."

"Bir dahaki sefer mi?" diyerek kapıyı tekmeledim. "Aklını mı kaçırdın sen? Bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak."

"Bence olacak," dedi düşünceli bir şekilde. "Şartlı tahliye süren dolmadı değil mi? Bizim evimizden bir şey çalmış olursan –ki eminim Nina da bu konuda beni destekler– sonun nerede biter sanıyorsun? Bir suç daha işlediğin an tekrar hapsi boylarsın! Oysa uslu durursan arada bir sadece bir iki gün bu odada kalman gerekir. Bence bu iyi bir anlaşma, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Tamam, Hulk'a dönüşeceksem eğer *şu an* dönüşmem gerekiyordu.

"Eh," dedi, "yerinde olsam görevime geri dönerdim. Çünkü yakında bir hayli susayacaksın."

Bu sefer üç saat on dakika bekledim. Çünkü Andrew'un beni bunu yapmaya bir kez daha zorlamasını istemiyordum. Bu benim sonum olurdu.

Sanki saatlerce karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. O kadar çok acıyordu ki ilk başta oturamadım bile. Yan dönüp kollarımı kullanarak kendimi oturma pozisyonuna kaldırmam gerekti. Susuzluktan başım ağrıyordu. Yatağa doğru

emekleyip kendimi üzerine atmam gerekti. Orada oturup Andrew'un gelmesini bekledim.

Sesini kapının ardında tekrar duyduğumda yarım saat geçmişti. "Millie?"

"Yaptım," dedim, kendi sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. Ayağa bile kalkamıyordum.

"Seni gördüm." Sesinde kibirli bir hava vardı. "Mükemmel iş çıkardın."

Ve sonra hayatımda duyduğum en güzel sesi duydum.

Kapının açılma sesini. Hapisten çıkmaktan bile daha iyi bir histi.

Andrew elinde bir bardak suyla odaya girdi.

Bana uzattığında bir an için aklıma suya ilaç katmış olabileceği geldi ama umurumda bile değildi. Suyu içtim. Hepsini.

Karyolada yanıma oturdu. Bir elini sırtıma koyunca irkildim. "Nasılsın?"

"Karnım ağrıyor."

Başını yana eğdi. "Üzgünüm."

"Öyle mi?"

"Yanlış bir şey yaptığında sana bir ders verilmesi gerek, öğrenmenin tek yolu budur." Dudakları seğirdi. "İlk seferinde doğru yapmış olsaydın tekrar yapmanı istemek zorunda kalmazdım."

Başımı kaldırıp yakışıklı yüzünü inceledim. Bu adama nasıl âşık olabilmiştim? Kibar, normal ve harika görünüyordu. Aslında nasıl bir canavar olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Amacı benimle evlenmek değil, kendine tutsak yapmaktı.

"Tam olarak ne kadar süre dayandığımı nasıl bilebildin?" diye sordum. "İçeriyi o kadar net görebilmen mümkün değil."

"Aksine." Cebinden telefonunu çıkarıp bir uygulamayı açınca odamın net ve renkli görüntüsü ekranı kapladı. İkimizi inanılmaz bir çözünürlükte yatakta birlikte otururken görebiliyordum. Solgun ve kambur görünüyordum, saçlarım tel tel olmuştu. "Harika görünüyor, değil mi? Film gibi."

Piç kurusu. Bütün gün burada acı çekmemi izlemişti. Ve bunu bana tekrar yapmaya niyetliydi. Üstelik bir dahaki sefere daha uzun olacaktı. O zaman bana ne yaptıracağını ancak Tanrı bilirdi. Zaten bir kez mahkûm olmuştum, bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim. Mümkün değildi.

Bu yüzden kot pantolonumun cebine uzandım.

Ve kovanın içinde bulduğum biber gazını çıkardım.

ELLİ ÜÇ
NINA

Wilhelmina Calloway'in geçmişini araştırması için o özel dedektifi tuttuğumda hakkında çok ilginç bir bilgiye erişmiştim.

Millie'nin bir çeşit uyuşturucu suçundan ya da hırsızlıktan hapse girdiğini sanıyordum. Ama öyle değildi. Millie Calloway tamamen farklı bir şey yüzünden hapse girmişti; cinayetten.

Tutuklandığında daha on altı yaşındaydı ve on yedi yaşında hapse girmişti, bu yüzden dedektifin onun hakkında bilgi toplaması biraz zor olmuştu. Millie yatılı okulda okumuştu. Üstelik bu sıradan bir yatılı okul değildi. Disiplin sorunları olan gençler için özel bir eğitim kurumuydu.

Bir gece Millie ve kız arkadaşlarından biri, gizlice erkekler yurdundaki partiye gitmişlerdi. Millie bir yatak odasının yanından geçerken kapının ardında arkadaşının yardım çığlıklarını duymuştu. Karanlık odaya girdiğinde sınıf arkadaşlarından birinin –yüz kiloluk bir futbolcu– kızın üzerine çullandığını görmüştü.

Millie masanın üstünden bir kâğıt tutucuyu alıp çocuğun kafasına geçirmişti. Birkaç kez hem de. Çocuk daha hastaneye varamadan ölmüştü.

Dedektif bazı fotoğraflara ulaşmıştı. Avukatı mahkemede, Millie'nin saldırıya uğrayan arkadaşını savunduğunu öne sürmüştü. Ama fotoğraflara bakınca niyetinin öldürmek olmadığını iddia etmek zordu. Çocuğun kafatası gözle görülür şekilde ezilmişti.

Sonunda, yaşı ve koşulları göz önüne alınarak ikinci dereceden cinayetle yargılanmıştı. Çocuğun ailesi karara itiraz etmemişti; niyetleri hem oğullarının intikamını almak hem de İnternette tecavüzcü olarak damgalanmasını önlemekti. Millie savcının anlaşmasını kabul etmişti çünkü başka olaylar da vardı, iş mahkemeye varırsa açığa çıkacak şeyler.

İlkokulda, ona hakaret eden küçük bir çocuğu parmaklıklardan itip kolunu kırdığı için okuldan atılmıştı.

Ortaokulda, matematik öğretmeni ona kötü not verdiği için arabasının lastiklerini patlatmıştı. Kısa bir süre sonra da yatılı okula gönderilmişti.

Hapis cezasına çarptırıldıktan sonra bile olaylar devam etmişti. Aslında Millie daha önce çalıştığı garsonluk işinden ayrılmamış, iş arkadaşlarından birinin burnuna yumruk attığı için kovulmuştu.

Millie tatlı bir kıza benziyordu. Andrew ona baktığında bunu görüyor olmalıydı. Benim yaptığım gibi onun geçmişini araştırmamıştı. Neler yapabileceğini bilmiyordu.

Ama gerçekler şöyleydi:

Başlangıçta hizmetçiyi benim yerime geçmesi umuduyla tutmak istemiştim, Andrew başka bir kadına âşık olursa sonunda gitmeme izin verir diye düşünmüştüm. Ama Millie'yi işe alma nedenim bu değildi. Ona odanın anahtarının bir

kopyasını vermemin nedeni bu değildi. Ve dolaptaki mavi kovaya bir şişe biber gazı bırakmamın da.

Millie'yi onu öldürmesi için tutmuştum.

Yalnız o bunu bilmiyordu.

ELLİ DÖRT

MILLIE

Biber gazını gözlerine sıktığımda Andrew çığlık attı.

Gözlerine birkaç santim uzaktan sıktığım için etkili bir doz yemişti. Ardından önlem amaçlı bir kez daha sıktım. Bunu yaparken başımı başka yöne çevirip gözlerimi kapattım. İhtiyacım olan son şey gözlerime biber gazı yemek olsa da ucundan etkilenmemek mümkün değildi.

Dönüp baktığımda kıpkırmızı olmuş yüzünü tırmaladığını gördüm. Telefonu elinden yere düştü, başka hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek telefonu aldım. Sonraki yirmi saniye boyunca her şey yolunda gitmeliydi. Karnımın üzerinde üç kitapla uzanırken bunu planlamak için altı saatten fazla zaman harcamıştım.

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu ama neyse ki beni taşıyacak kadar güçlülerdi. Andrew hâlâ yatağın üzerinde kıvranıyordu. Kendine gelip gözlerini açmadan odadan sıvıştım ve kapıyı arkamdan kapattım. Ardından Nina'nın bana verdiği anahtarı alıp kilide soktum ve kapıyı kilitledikten sonra cebime atıp bir adım geriledim.

"Millie!" Andrew kapının diğer tarafından bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Telefonunun ekranına baktım. Parmaklarım titriyordu ama telefon otomatik olarak kilitlenmeden önce ayarlara girip Kilit Ekranı ayarını kapattım, böylece telefonu açmak için artık şifreye gerek olmayacaktı.

"Millie!"

Sanki kapıdan uzanıp beni yakalayabilecekmiş gibi bir adım daha geriledim. Ama yakalayamayacağını biliyordum. Kapının bu tarafında güvendeydim.

"Millie." Sesi artık boğuk çıkıyordu. "Beni *hemen* buradan çıkar."

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Yıllar önce o yatak odasına girdiğimde Kelsey'yi o pislik futbolcuya *Çekil üstümden!* diye bağırırken bulmuştum. Ama Duncan sarhoş bir şekilde gülüyordu. Bir saniyeliğine orada öylece kalakalmıştım, göğsüm öfkeyle dolu olsa da vücudum felç geçirmiş gibiydi. Çocuk ikimizden de iriydi, onu üzerinden çekip alamazdım. Oda karanlıktı, bir kâğıt ağırlığı bulana dek ellerimi masada gezdirmiştim ve...

O günü hiç unutmayacaktım. O piç kurusu hareketsiz kalana kadar kâğıt ağırlığını kafasına vurmak ne kadar iyi gelmişti. Neredeyse bunca yıl hapis yatmaya değmişti. Kaç kızı daha kurtardığımı kim bilebilirdi?

"Seni bırakacağım," dedim. "Ama *şimdi* değil."

"Şaka yapıyor olmalısın." Sesindeki öfke elle tutulur cinstendi. "Burası *benim* evim. Beni burada rehin tutamazsın. Sen bir suçlusun. Polisi aramamla yeniden hapsi boylarsın."

"Haklısın," dedim. "Ama telefonun bendeyken polisi nasıl arayacaksın?"

Telefonunun ekranına baktım. Onu renkli ekranda orada dururken görebiliyorum. Biber gazından ve yanaklarındaki

yaşlardan dolayı yüzünün nasıl kızardığını bile görebiliyordum. Ceplerini kontrol ettikten sonra elini yerde gezdirirken gözleri hâlâ şişti.

Yavaş ve kontrollü bir sesle, "Millie," dedi. "Telefonumu geri vermeni istiyorum."

Boğuk bir kahkaha attım. "Eminim istiyorsundur."

"Millie, hemen telefonumu geri ver."

"Hımm. *Emir* verecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"*Millie.*"

"Biraz bekle." Telefonunu cebime attım. "Gidip bir şeyler atıştıracağım. *Hemen* dönerim."

"Millie!"

Koridorda ilerlerken arkamdan adımı seslenmeye devam etti. Onu duymazdan geldim. O odada hapsolup kaldığı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir sonraki hamlemi düşünmeliydim.

Yaptığım ilk şey tam olarak yapacağımı söylediğim şeydi; mutfağa gidip iki bardak su içtim. Sonra kendime Bologna sandviç yaptım. Hayır, *abalone* değil. Bologna. Bol mayonez ve beyaz ekmekle. Mideme biraz yemek girdikten sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Sonunda düzgün düşünebilecek hâle gelmiştim.

Andrew'un telefonunu aldım, tavan arasında hâlâ bir ileri bir geri yürüyordu. Kafesteki bir hayvan gibi. Onu serbest bırakırsam bana neler yapacağını hayal bile edemiyordum. Bunun düşüncesi ensemden soğuk terler boşalmasına neden oldu. Ben onu izlerken telefonuna annesinden bir mesaj geldi.

Nina'ya boşanma davası açacak mısın?

Önceki mesajların bazılarına göz attım. Andrew, annesine Nina ile arasındaki anlaşmazlığı anlatmıştı. Ona cevap vermeliydim çünkü cevap vermezsem buraya gelebilirdi ve o zaman hapı yutardım. Kimse Andrew'a bir şey olduğundan şüphelenmemeliydi.

Evet. Ben de şimdi avukatımla konuşuyordum.

Andrew'un annesi neredeyse anında yanıtladı:

İyi. Ondan hiç hoşlanmazdım zaten. Cecelia için elimden gelenin en iyisini yaptım ama Nina disiplin konusunda son derece gevşek bir anneydi, ufaklık şımarık bir velet olup çıktı.

Nina ve Cecelia'ya içim sızladı.

Andrew'un annesinin Nina'yı hiç sevmemesi yeterince kötüyken bir de torunu hakkında böyle konuşması? Ve Andrew'un annesinin "disiplin" derken aklından geçenin ne olduğunu merak ettim. Andy'nin cezalandırma fikri gibi bir şeyse eğer Nina'nın disiplin konusunda gevşek olmasına sevindim.

Cevap yazarken ellerim titriyordu:

Görünüşe göre Nina konusunda haklıymışsın.

Şimdi yukarıdaki piçle uğraşmam gerekiyordu.

Telefonunu cebime atıp tavan arasına çıktım. En üst kata ulaştığımda tavan arasındaki ayak sesleri kesildi. Beni duymuş olmalıydı.

"Millie," dedi.

"Buradayım," dedim sertçe.

Boğazını temizledi. "Odayla ilgili tavrını açık açık belirttin. Yaptığım şey için üzgünüm."

"Öyle mi?"

"Evet. Yanıldığımı anladım."

"Anlıyorum. Yani üzgünsün?"

Boğazını temizledi. "Evet."

"Söyle o zaman."

Bir süre sessiz kaldı. "Ne söyleyeyim?"

"Bana korkunç bir şey yaptığın için üzgün olduğunu söyle."

Ekrandaki ifadesini izledim. Bana üzgün olduğunu söylemek istemiyordu çünkü üzgün falan değildi. Üzgün olduğu tek şey bana onu alt etmem için bir şans vermiş olmasıydı.

"Çok üzgünüm," dedi sonunda. "Kesinlikle hatalıyım. Sana çok kötü bir şey yaptım ama bir daha asla yapmayacağım." Duraksadı. "Artık çıkmama izin verecek misin?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

"Ama *henüz* değil."

Keskin bir nefes aldı. "Millie..."

"Çıkmana izin vereceğim." Sakin sesim kalbimin atışlarını yalancı çıkarır cinstendi. "Ama önce bana yaptıklarının cezasını çekmelisin."

"Benimle bu oyunu oynamaya kalkışma," diye homurdandı. "Miden kaldırmaz."

Kâğıt ağırlığıyla vura vura bir adamı öldürdüğümü bilse benimle bu şekilde konuşmazdı. Hiçbir fikri yoktu. Ama

Nina'nın bildiğine bahse girerdim. "Yere uzanmanı ve o üç kitabı karnının üzerine koymanı istiyorum."

"Haydi ama. Komik olma."

"Bunu yapana kadar seni odadan çıkarmayacağım."

Andrew kameraya bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinin hep çok güzel olduğunu düşünmüştüm ama bana baktığında zehir saçıyorlardı. *Bana değil*, diye hatırlattım kendime, kameraya bakıyordu. "İyi. Dediğini yapalım bakalım."

Yere yattı. Kitapları birer birer alıp karnının üzerine koydu, aynı benim birkaç saat önce yaptığım gibi. Ama o benden daha iri ve daha güçlüydü, üç kitap üst üste yığılmış olsa bile pek rahatsız görünmüyordu.

"Mutlu musun?" diye seslendi.

"Biraz daha aşağıya," dedim.

"Ne?"

"Kitapları biraz daha aşağıya kaydır."

"Ne demek istediğini anla..."

Konuşurken alnımı kapıya dayadım: "Bence ne demek istediğimi *gayet iyi* anlıyorsun."

Kapının ardından bile keskin nefesinin sesini duyabiliyordum. "Millie, yapamam..."

"O odadan çıkmak istiyorsan yapacaksın."

Telefonunun ekranından onu izledim. Kitapları tam olarak cinsel organının üzerine gelecek şekilde göğsünden aşağı doğru itti. Daha önce pek rahatsız görünmüyordu ama şimdi ifadesi değişmişti. Yüzünü buruşturup öylece kaldı.

"Yüce Tanrım," dedi nefesi kesilirken.

"Güzel," dedim. "Şimdi üç saat bu şekilde bekle."

ELLİ BEŞ
MILLIE

Kanepede oturmuş televizyon izleyerek üç saatin dolmasını beklerken Nina'yı düşündüm.

Başından beri deli olanın o olduğunu sanıyordum. Ama artık ne düşüneceğimi bilemez olmuştum. Odadaki biber gazını bana o bırakmış olmalıydı. Andrew'un bana yapacaklarını tahmin etmişti. Bu da bana aynılarını ona da yaptığını düşündürüyordu. Hem de birçok kez.

Nina beni sahiden kıskanmış mıydı? Yoksa hepsi bir oyundan mı ibaretti? Hâlâ emin değildim. Bir yanım onu arayıp öğrenmek istiyordu ama bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyordum. Sonuçta Duncan'ı öldürdükten sonra Kelsey benimle bir daha hiç konuşmamıştı. Nedenini anlamıyordum çünkü Duncan'ı *onun için* öldürmüştüm. Duncan ona zorla sahip olmaya çalışmıştı. Ama eski en iyi arkadaşım bir dahaki görüşümde bana tiksintiyle bakmıştı.

Kimse anlamıyordu. Bay Cavanaugh'ın arabasının tekerini patlattıktan sonra başım belaya girince anneme, bana dokunmasına izin vermezsem beni matematik dersinden bırakacağını

söylediğini açıklamaya çalışmıştım. Bana inanmamıştı. Kimse bana inanmıyordu. Başım sürekli belaya giriyor diye beni yatılı okula vermişti ama o da işe yaramamıştı. Yatılı okuldaki olaydan sonra beni hayatlarından tamamen çıkarmışlardı.

Hapisten çıktıktan sonra nihayet düzgün bir iş bulduğumda o Kyle denilen barmenle uğraşmak zorunda kalmıştım, bulduğu her fırsatta popoma elliyordu. O yüzden bir gün arkamı döndüğüm gibi burnuna yumruğu geçirmiştim. Bir kızdan dayak yediği için utancından şikâyetçi olamamıştı. Ama bardan kovulmuştum. Çok geçmeden de arabamda yaşamaya başlamıştım.

Güvenebileceğim tek kişi kendimdim.

Esneyerek televizyonu kapattım. Üç saatten biraz fazla oluyordu ve Andrew yerden hiç kıpırdamamıştı. Canı deliler gibi yanıyor olmasına rağmen tüm kurallara uymuştu. En üst kata çıkarken hiç acele etmedim. Ben nihayet oraya vardığımda kitapları cinsel organının üzerinden attı ve bir an için iki büklüm olmuş hâlde öylece yattı.

"Andrew?" dedim.

"*Ne?*"

"Nasılsın?"

"*Sence* nasılım?" diye tersledi. "Çıkar beni buradan, seni sürtük."

Sesi kulağa son geldiğimdeki kadar sakin ve kendini beğenmiş gelmiyordu. Güzel. Kapıya yaslanıp ekrandan yüzünü izledim. "Küfürden hiç hoşlanmam. Yardımıma muhtaç olduğun için biraz daha kibar olmanı bekliyorum."

"Çıkar. Beni. Buradan." Yerde doğrulup otururak ellerini başının arasına aldı. "Tanrı şahidim olsun, Millie, beni hemen çıkarmazsan seni öldürürüm."

Ne kadar rahat söylüyordu. *Seni öldürürüm.* Bu odaya başka kaç kadını hapsettiğini merak ederek ekrana baktım. Acaba aralarında burada ölen olmuş muydu?

Gayet mümkün görünüyordu.

"Rahat ol," dedim. "Seni çıkaracağım."

"İyi."

"Ama *henüz* değil."

"Millie..." diye homurdandı. "Dediğini yaptım. Üç saat bekledim."

"Üç saat mi?" O beni göremese de kaşlarımı kaldırdım. "Üç saat diye duyduysan üzgünüm. Ben *beş* saat demiştim. Maalesef baştan başlaman gerekecek."

"Beş..." Tamamen renkli ekranın yüzünün nasıl kireç gibi olduğunu net bir şekilde göstermesine bayıldım. "Bunu yapamam. Beş saat daha dayanamam. Haydi ama. Beni buradan çıkarmak zorundasın. Oyun bitti."

"*Pazarlık* yapmıyoruz, Andrew," dedim sabırla. "Bu odadan çıkmak istiyorsan o kitapları beş saat boyunca organının üzerinde tutacaksın. Seçim senin."

"Millie. *Millie.*" Nefesi kesik kesikti. "Bak, her zaman pazarlık payı vardır. Ne istiyorsun? Sana para veririm. Beni bu odadan çıkarırsan hemen şimdi bir milyon dolar alırsın. Ne dersin?"

"Hayır."

"İki milyon."

Hiçbir zaman vermeyeceği parayı teklif etmesi kolaydı tabii. "Maalesef olmaz. Şimdi yatmaya gidiyorum ama belki sabah seni görmeye gelirim."

"Millie, mantıklı ol!" Sesi çatladı. "Ben hiç değilse sana su bırakmıştım. Bana su veremez misin?"

"Maalesef yapamam," dedim. "Belki bir dahaki sefere odaya kilitlediğin kızın yanına daha çok su bırakırsın, böylece sana da kalır."

Bunun üzerine o arkamdan bağırırken koridorun sonuna doğru yürüdüm. Yatak odasına iner inmez Google'da şunu arattım: *Bir insan susuz kaç gün yaşar?*

ELLİ ALTI

NINA

Kampa Cecelia'yı ziyarete gittiğimde uzun zamandır ilk defa onu bu kadar mutlu görüyordum. Yuvarlak yüzü ışıl ışıl bir hâlde yeni arkadaşlarıyla oynuyordu. Omuzları ve yanakları güneşte yanmıştı, dirseğinde yara bandı yapıştırdığı bir çizik vardı. Andy'nin giymesi için direttiği o korkunç fırfırlı elbiselerden biri yerine rahat bir şort ve tişört giyiyordu. Bir daha asla elbise giymezse benden mutlusu olmazdı.

"Merhaba, anne!" Yanıma koşarken atkuyruğu topladığı saçları arkasında salınıyordu. Suzanne, en küçük çocuğu ona "anneciğim" yerine "anne" demeye başladığında çok üzüldüğünü söylemişti. Ama ben Cece büyüyor diye çok mutluydum çünkü bu, yakında Andy'nin onun üzerinde hâkimiyeti kalmayacak kadar büyüyeceğini gösteriyordu. *Bizim* üzerimizde. "Erken geldin!"

"Evet..."

Boyu artık omuzlarıma geliyordu. Buradayken uzamış mıydı? İncecik kollarını gövdeme dolayıp başını omzuma yasladı. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Gülümsedim. Cece kamp için eşyalarını hazırlarken ona doğruca eve döneceğimizden emin olmadığım için yanına daha fazla kıyafet almasını söylemiştim. Buradan sonra başka bir yere gidebileceğimizi söylemiştim. Bu yüzden bagajımda hâlâ bavulları vardı.

Başarabileceğimden, her şeyin plana göre gideceğinden emin değildim. Ne zaman bunu düşünsem gözlerim doluyordu. Artık özgürdük.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordum.

Başını yana yatırdı. "Disneyland'e!"

Kaliforniya'ya gidebilirdik. Andrew Winchester'la arama beş bin kilometre koymak isterdim. Yeniden birlikte olmamız gerektiğini kafasına koyarsa diye.

Millie yapacağını umduğum şeyi yapamazsa diye.

"Haydi gidelim!" dedim.

Cece'nin yüzü aydınlandı ve sevinçle zıplamaya başladı. Hâlâ o çocuksu mutluluğa sahipti. Ânı yaşama yeteneğine. Andy bunları ondan çalamamıştı. En azından henüz değil.

Derken zıplamayı bıraktı ve yüzü ciddileşti. "Peki babam ne olacak?"

"O gelmeyecek."

Yüzündeki rahatlama âdeta benimkini yansıtıyordu. Bildiğim kadarıyla Andy ona hiç vurmamıştı ki onları çok dikkatli izlemiştim. Çocuğumun vücudunda morluğa benzer bir şey bile görseydim Enzo'ya onu öldürmesini söylerdim. Ama hiç görmemiştim. Yine de Cece kendi hatalarının cezasını benim çektiğimi biliyordu. Akıllı kızdı.

Elbette, babasının yanında her zaman o kadar mükemmel olmak zorunda olması o yokken de öyle davranmasına neden oluyordu. Benim dışımda hiçbir yetişkine güvenmiyordu ve bazen zor olabiliyordu. Ona şımarık dedikleri olmuştu. Ama bu onun suçu değildi. Kızımın iyi bir kalbi vardı.

Cece eşyalarını almak için kaldığı kabine gitti. Ben de peşinden gidecektim ki telefonum çalmaya başladı. İçi ıvır vızır dolu çantamı karıştırarak telefonu buldum. Enzo arıyordu.

Açsam mı diye düşündüm. Enzo hayatımı kurtarmama yardım etmişti ve bana unutulmaz bir gece yaşatmıştı. Ama hayatımın o kısmını arkamda bırakmaya hazırdım. Beni neden aradığını bilmiyordum ve bilmek istediğimden de emin değildim.

Öte yandan ona en azından telefonu açmayı borçluydum.

"Alo?" Sesimi kısarak konuşuyordum. "Ne oldu?"

Enzo'nun sesi alçak ve ciddiydi. "Konuşmamız lazım, Nina."

Hayatım boyunca bu iki kelimenin ardından iyi bir şey çıktığını görmemiştim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Buraya geri dönmen lazım. Millie'ye yardım etmelisin."

Burnumdan güldüm. "İmkânsız."

"İmkânsız mı?" Daha önce Enzo'nun sinirlendiğini duymuştum ama bana hiç sinirlenmemişti. Bu bir ilkti. "Nina, başı dertte. Onu bu duruma sen soktun."

"Evet çünkü kocamla yattı. Ona *üzülmem* mi gerekiyor?"

"Bunu yapmaya onu sen ittin."

"Oltaya gelmek zorunda değildi. Kimse onu zorlamadı. Neyse, ona bir şey olmaz. Andy aylarca bana bir şey yapmamıştı. Evlenene kadar beklemişti." Burnumu çektim. "Boşandıktan sonra ona mektup yazacağım, tamam mı? Onu Andy hakkında uyaracağım. Onunla evlenmeden önce."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Millie üç gündür evden çıkmadı."

Bakışlarım Cecelia'nın kabinine kaydı. Hâlâ içeride eşyalarını topluyordu ve belki de yeni arkadaşlarıyla çene çalıyordu.

Çocuklarını almaya gelen diğer ebeveynlere baktıktan sonra boş bir yere çekilip sesimi alçalttım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun için endişeleniyordum. Bu yüzden arabasının tekerine kırmızı işaret koydum. Üç gün olmasına rağmen işaret hâlâ olduğu yerde duruyor. Üç gündür hiçbir yere gitmedi."

Ofladım. "Bak, Enzo. Bunun bir sürü anlamı olabilir. Belki ikisi beraber seyahate çıkmışlardır."

"Hayır. Andrew'un arabasını eve girip çıkarken gördüm."

Gözlerimi devirdim. "O zaman belki de o arabayı ortaklaşa kullanıyorlardır. Belki de Millie hiçbir yere gitmek istememiştir."

"Tavan arasının ışığı yanıyor."

"Sen..." Boğazımı temizleyerek diğer ailelerden biraz daha uzaklaştım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Arka bahçeye gittim."

"Andy seni kovduktan sonra mı?"

"Bakmam gerekiyordu, tamam mı? Orada biri var."

Telefonu o kadar sıkıyordum ki parmaklarım uyuşmaya başladı. "Ne olmuş yani? Tavan arası onun yatak odasıydı. Orada olması çok mu tuhaf?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Başım dönmeye başladı. Bu planı yaparken –Millie'nin yerimi almasını ve daha sonra o pisliği öldürmesini isterken– bu kısmı hiç düşünmemiştim. Ona biber gazını bırakıp odanın anahtarını vererek iyi olacağını düşünmüştüm. Onu tavan arasına kapatılmış, Andy'nin işkencelerine katlanırken düşününce midem bulandı.

"Sen gidip baksan olmaz mı?" diye sordum.

"Zili çaldım ama açan olmadı."

"Saksının altındaki anahtarı kullansaydın ya?"

"Orada değildi."

"Peki ya..."

"Nina," diye gürledi, "eve zorla girmemi istediğini mi söylüyorsun? Yakalanırsam bana ne olacağını biliyor musun? *Senin* anahtarın var. Eve girmeye hakkın var. Seninle gelirim ama yalnız giremem."

"Ama..."

"Bahane üretip duruyorsun!" diye bağırdı. "Onun da senin gibi acı çekmesine izin vereceğine inanamıyorum."

Cecelia'nın kabinine son bir kez baktım. Arkasından valizlerini çekerek dışarı çıkıyordu.

"Tamam," dedim. "Geri döneceğim. Ama bir şartım var."

ELLİ YEDİ

MILLIE

Ertesi sabah misafir odasında uyandığımda ilk yaptığım şey Andrew'un telefonuna uzanmak oldu.

Tavan arasındaki kameranın uygulamasını açtım. Ekrana hemen odanın görüntüsü geldi. Bakınca kanım dondu. Odaya ölüm sessizliği hâkimdi. Andrew artık orada değildi.

Oradan kurtulmuştu.

Sol elimle battaniyeyi kavradım. Gözlerimi yatak odasında gezdirerek onu aradım, belki de gölgede gizleniyordu. Pencerede ani bir hareketlenme gördüm, bir kuş olduğunu anlamadan önce neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Andrew neredeydi? Oradan nasıl kurtulmuştu? Bilmediğim bir tür mekanizma falan mı vardı? Ya da böyle bir duruma düştüğünde kaçması için bir yol? Ama bu mümkün değil gibi görünüyordu. O kitapları saatlerce kasıklarında tutmuştu sonuçta. Kaçabileceğini biliyorken bunca zaman boyunca bunu neden yapmış olabilirdi?

Her iki durumda da odadan çıkmayı başardıysa şu anda öfkeden kuduruyor olmalıydı.

Bu evden çıkmalıydım. *Hemen.*

Gözüm telefona kaydı. Ardından ekranda bir şey hareket etti. Yavaşça soluğumu verdim. Andrew hâlâ odadaydı. Karyoladaki battaniyenin altında. Çok hareketsiz olduğu için onu fark etmemiştim.

Kameranın kaydını geri sardım. Andrew odanın zemininde yatıyordu, üzerindeki ağırlıktan dolayı yüzünü buruşturmuştu. Beş saat. Beş saat boyunca öyle yatmıştı. Bu yüzden, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getireceksem onu şimdi salıvermeliydim.

Yavaş yavaş hazırlandım. Uzun, sıcak bir duş aldım. Su vücudumdan akarken boynumdaki gerginlik yok oldu. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum. Artık hazırdım.

Üzerime rahat bir tişörtle kot pantolon geçirdim. Küllü sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım ve Andrew'un telefonunu cebime attım. Sonra dün garajdan aldığım şeyi de diğer cebime sakladım.

Tavan arasına çıkan gıcırdayan basamakları tırmandım. Buraya o kadar çok çıkmıştım ki her basamağın gıcırdamadığını fark etmiştim. Sadece bazıları ses çıkarıyordu. Örneğin, ikinci basamak ve en üst basamak çok gürültülüydü.

Yukarı çıktığımda kapıya vurdum. Telefonuna, odanın renkli görüntüsüne baktım. Yatakta kıpırdamıyordu.

Endişe yüzünden ensem karıncalandı. Andrew yaklaşık on iki saattir hiçbir şey içmemişti. Şimdiye dek bitkin düşmüş olmalıydı. Dün susuz kaldığımda nasıl hissettiğimi hatırladım. Ya bilinci yerinde değilse? O zaman ne olacaktı?

Ama sonra yatakta kıpırdandı. Oturma pozisyonuna geçme çabasını ve ellerinin iç kısmıyla gözlerini ovuşturmasını izledim.

"Andrew," dedim. "Geri geldim."

Gözlerini doğrudan kameraya çevirdi. Bu kapıyı açarsam bana neler yapacağını hayal ederek ürperdim. Beni atkuyruğumdan tutup içeriye sürüklerdi.

Gitmeme izin vermeden önce beni korkunç şeyler yapmaya zorlardı. Tabii gitmeme izin verirse.

Sendeleyerek ayağa kalktı, kapıya doğru yürüyüp oraya yığıldı. "Yaptım. Çıkmama izin ver."

Evet. Tabii.

"Sorun şu ki," dedim. "Video gece kaydetmemiş. Sinir bozucu, değil mi? Bu yüzden maalesef..."

"*Bir daha yapmayacağım.*" Yüzü kıpkırmızı olmuştu ama biber gazı yüzünden değildi. "Beni *hemen* buradan çıkarman lazım, Millie. Şaka yapmıyorum."

"Çıkmana izin vereceğim." Duraksadım. "Ama *henüz* değil."

Andrew bir adım geri çekilerek kapıya baktı. Sonra bir adım daha geriledi. Bir adım, bir adım daha. Ardından kapıya doğru koşmaya başladı.

Kapıya o kadar sert çarptı ki menteşeler sallandı.

Ancak kapı yerinden kıpırdamadı.

Sonra tekrar geri geri gitmeye başladı. Kahretsin.

"Dinle," dedim. "Çıkmana izin vereceğim ama önce yapman gereken bir şey daha var."

"Siktir git. Sana inanmıyorum."

Tekrar koşup kapıya yüklendi. Kapı yerinden sarsılsa da açılmadı. Ev nispeten yeni ve sağlamdı. Kapıyı kırabilecek kapasitede olup olmadığını merak ettim. Gücü yerinde olsa belki fakat şu anda yapamazdı. Ayrıca kapıyı içeriden kırmak da zor olurdu çünkü menteşeleri içeridendi.

Soluk soluğa kalmıştı. Kapıya yaslanıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yüzü eskisinden daha kırmızıydı. Kapıyı

kırabilecek güçte olduğunu sanmıyordum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Garajdan aldığım şeyi cebimden çıkardım. Bunu Andrew'un alet çantasında bulmuştum. Penseydi. Kapının altındaki boşluktan içeriye uzattım.

Kapının diğer tarafında eğilip penseyi aldı. Kaşlarını çatarak elinde evirip çevirdi. "Anlamıyorum. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şey," dedim, "o kitapları tam olarak ne kadar süre üzerinde taşıdığını kestirmek zordu. Bu daha kolay olacak. Tek seferlik bir anlaşma."

"Anlamıyorum."

"Çok basit. Odadan çıkmak istiyorsan tek yapman gereken dişlerinden birini çekmek."

Andrew'un yüzünü ekrandan izledim. Dudaklarını büzerek penseyi yere fırlattı. "Şaka yapıyor olmalısın. Hayatta olmaz. Yapmıyorum."

"Sanırım," dedim, "birkaç saat daha susuz kalırsan fikrin değişir."

Tekrar birkaç adım geriledi, tüm gücünü toplayıp kapıya doğru koştu ve var gücüyle yüklendi. Kapı bir kez daha sarsıldı ama kırılmadı. Yumruğunu ahşap kapıya indirişini izledim.

Acıyla haykırdı. Dürüst olmak gerekirse dişini çekse daha iyi olurdu. Eskiden çalıştığım barda bir adam sarhoş olup duvarı yumruklamış ve elini kırmıştı. Andrew da kırarsa şaşırmazdım.

"Çıkmama izin ver!" diye bağırdı. "Beni *hemen* bu lanet odadan çıkar."

"Çıkmana izin vereceğim, bunun için ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sağ eliyle sol elini tuttu. Dizlerinin üzerine düşerek neredeyse iki büklüm oldu. Telefonun ekranında sol eliyle penseyi alışını izledim ve ağzına götürürken nefesimi tuttum.

Yapacak mıydı? Buna dayanamayacaktım. Gözlerimi kapattım, daha fazla izleyemedim.

Acıyla inledi. Kâğıt ağırlığını kafasına indirdiğimde Duncan'ın çıkardığı sesin aynısını çıkardı. Gözlerim hışımla açıldığında Andrew hâlâ ekranda görünüyordu. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Küçük bir bebek gibi başını eğip haykırışını izledim.

Kırılma noktasına yaklaşmıştı. Dayanamıyordu. Sırf bu odadan çıkmak için kendi dişini çekmeye razıydı.

Oysa bunun sadece başlangıç olduğunu hiç bilmiyordu.

ELLİ SEKİZ

NINA

Ters giden bir şeyler vardı.

Andrew'un evinin önüne geldiğim anda bunu anlamıştım. O evin içinde korkunç bir şey olmuştu. Bunu tüm benliğimle hissediyordum.

Buraya tek bir şartla dönmeyi kabul etmiştim. Enzo, Cece ile kalıp onu hayatı pahasına koruyacaktı. Söz konusu kızım olduğunda bu dünyada güvenebileceğim başka kimse yoktu. Burada pek çok kadın tanıyordum ve her biri de kocamın cazibesine kapılmıştı. Kızımı ona vermeyeceklerine güvenemezdim.

Ama bu, burada yalnız olduğum anlamına geliyordu.

Buraya en son bir hafta önce gelmiştim ama bana çok daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyordu. Giriş kapısının önüne, Millie'nin arabasının hemen arkasına park ettim. Aracın arkasına çömeldiğimde Enzo'nun lastiğinde bıraktığı kırmızı işareti gördüm. Hâlâ oradaydı. Dün ya da önceki gün de aynı yerde miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Nina? Sen misin?"

Suzanne'di. Doğrulup Millie'nin arabasından uzaklaştım. Kaldırımda durup sorgularcasına başını yana yatırdı. Onu son gördüğümde bir deri bir kemikti, şimdiyse daha da zayıflamış gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı, Nina?" diye sordu.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Evet. Elbette. Neden olmasın?"

"Geçen gün öğle yemeği için sözleşmiştik ama gelmedin. Ben de sana bakmak için uğradım."

Doğru. Suzanne'le haftalık öğle yemeklerim. Bu hayatta özlemeyeceğim bir şey varsa o da buydu. "Üzgünüm. Unuttum sanırım."

Dudaklarını büzdü. Ben Andy'nin bana yaptıklarını itiraf ederken beni anlayışla dinlemesini ve sonra da dönüp beni ispiyonlamasını asla unutmayacaktım. Benim yerime Andrew'a inanmayı seçmişti. İnsan böyle bir ihaneti unutmazdı.

"Korkunç bir söylenti duydum," dedi. "Taşındığını söylediler. Andy'den ayrıldığını. Ya da onun seni..."

"Beni *hizmetçi* için terk ettiğini mi?" Suzanne'in yüzündeki ifadeyi gördüğüm an hedefimi tutturduğumu anladım. Kasabadaki herkes bizimle ilgili konuşuyordu. "Maalesef bu doğru değil. Dedikodu ağı yanlış haber yayıyor. Cece'yi kamptan almaya gitmiştim, hepsi bu."

"Ah." Suzanne'in yüzünde hayal kırıklığının izleri vardı. Taze dedikodular duymayı umuyordu. "Pekâlâ, bunu duyduğuma sevindim. Senin için endişelenmiştim."

"Endişelenecek bir şey yok." Gülümsemeye çalışmaktan yanaklarım ağrımaya başlamıştı. "Uzun bir yolculuktu, bu yüzden izin verirsen..."

Ön kapıya doğru giderken Suzanne gözleriyle beni takip etti. Eminim kafasının içinde dönen bir sürü soru vardı. Mesela Cecelia'yı kamptan almaya gittiysem o neredeydi? Ve

neden garaja değil de sokağa park etmiştim? Ama durumumu bu şeytan kadına izah edecek vaktim yoktu.

Millie ve Andy'ye ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Evimizin birinci katı karanlıktı. Buraya son geldiğimde Andy bana evinden defolup gitmemi söylediği için içeri dalmadan önce zili çaldım ve birinin kapıyı açmasını bekledim.

İki dakika geçmesine rağmen kimse açmadı.

Sonunda çantamdan anahtarlığımı çıkardım. Bunu daha önce birçok kez yapmıştım. Üzerinde A yazan bakır renkli anahtarı buldum ve kilide soktum, böylece eski evimin kapısı açıldı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde evin içi karanlıktı. Çıt çıkmıyordu.

"Andy?" diye seslendim.

Cevap alamadım.

Garaj kapısına doğru yürüdüm. Açıp baktığımda Andy'nin BMW'si orada duruyordu. Elbette bu, Andy ve Millie'nin birlikte seyahate çıktığı gerçeğini değiştirmezdi. LaGuardia'ya taksiyle de gidebilirlerdi. Andy genelde öyle yapardı. Bahse girerim aniden birlikte tatil yapmaya karar vermişlerdi.

Oysa kalbim öyle olmadığını biliyordu. "Andy?" Bu sefer daha yüksek sesle seslendim. "Millie?"

Hiç ses yoktu.

Merdivenlere doğru yürüdüm. Herhangi bir hareket var mı diye ikinci kata baktım. Hiçbir şey göremedim. Yine de burada biri varmış gibi geliyordu.

Basamakları çıkmaya başladım. Bacaklarım titriyordu, yere yığılma ihtimalim olsa da yürümeye devam ettim. İkinci kata gelene kadar durmadım.

"Andy?" Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Lütfen... Burada biri varsa bana cevap versin."

Cevap alamayınca odaları kontrol etmeye başladım. Ana yatak odası boştu, misafir odası boştu, Cece'nin odası boştu, sinema odası boştu.

Bakılacak tek bir yer kalmıştı.

Tavan arasının merdivenine açılan kapı açıktı. O merdivenin aydınlatması hep kötüydü. Tırabzanı kavrayıp basamakların tepesine doğru baktım. Orada biri vardı, bundan emindim.

Millie orada kilitli olabilirdi. Andy onu oraya kapatmış olabilirdi.

Peki Andy neredeydi? Gittiyse arabası neden buradaydı? Tavan arasına çıkan on dört basamağı tırmanırken bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyordu. Koridorun sonunda, evliliğim boyunca korkunç günler geçirdiğim o oda vardı. Odanın ışığı yanıyordu. Kapının altından görebiliyordum.

"Merak etme, Millie," diye mırıldandım. "Sana yardım edeceğim."

Enzo haklıydı. Onu burada bırakmamalıydım. Benden daha güçlü olduğunu sanıyordum ama yanılmıştım. Ona bir şey olduysa kendimi affetmezdim. Umarım iyidir, diye düşündüm. Onu buradan çıkaracaktım.

Çantamdan tavan arasının anahtarını çıkardım. Anahtarı kilide sokup kapının açılmasına izin verdim.

ELLİ DOKUZ

NINA

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Tavan arasındaki ışık tahmin ettiğim gibi yanıyordu. İki ampulün ışığı bir gidip bir geliyordu. Ampullerin değiştirilmesi gerekse de Andy'yi görecek kadar ışık vardı.

Yani eskiden Andy olan şeyi.

Kesintisiz bir dakika boyunca tek yapabildiğim bakmak oldu. Sonra öne eğilip öğürdüm. Neyse ki bu sabah kahvaltı yapamayacak kadar gergindim.

"Merhaba, Nina."

Arkamdan gelen sesle neredeyse kalp krizi geçirecektim. Karşımdaki manzara midemi o kadar bulandırmıştı ki merdivenden gelen ayak seslerini bile duymamıştım. Döndüğümde oradaydı. Millie. Biber gazını kaldırıp yüzüme doğrulttu.

"Millie," diye soludum.

Elleri titriyordu ve beti benzi atmıştı. Aynaya bakıyormuş gibi hissettim. Ama benimkinin aksine onun gözleri alev saçıyordu.

Elimden geldiğince sakin bir şekilde, "Biber gazını bırak," dedim. Dinlemedi. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum." Önce yerdeki cesede, sonra da Millie'ye baktım. "Ne kadar zamandır burada?"

"Beş gündür?" Sesi dalgın çıkıyordu. "Belki de altı? Saymayı bıraktım."

"O ölmüş." Bunu bir açıklama gibi söylesem de daha çok soru gibi çıkmıştı. "Öleli ne kadar oldu?"

Biber gazını hâlâ yüzüme tuttuğu için ani hareket yapmaktan korkuyordum. Bu kızın yapabileceklerini biliyordum. "Sence gerçekten ölmüş müdür?" diye sordu.

"İstersen kontrol edebilirim?"

Önce tereddüt etse de daha sonra başıyla onayladı.

Yavaşça hareket ettim çünkü biber gazı yemek istemiyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Kocamın yerdeki cesedinin yanına eğildim. Yaşıyor gibi görünmüyordu. Gözleri fal taşı gibi açık, yanakları çökük, dudakları aralıktı. Göğsü hareket etmiyordu. Ama en kötüsü ağzının çevresindeki ve beyaz gömleğindeki kurumuş kandı. Dudakları aralıktı ve dişlerinden birkaçı sökülmüştü. Öğürme dürtümü bastırdım.

Yine de nabzını kontrol etmek için boynuna uzandığımda bileğimi yakalamasını bekledim. Ama yakalamadı. Tamamen hareketsizdi. Nabzına dokunduğumda hiçbir şey hissetmedim.

"Ölmüş," dedim.

Millie bir an için bana baktıktan sonra biber gazını indirdi ve yatağa çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı. Sanki yaptığı şeyin zalimliğini yeni fark etmiş gibiydi. Ne yapmıştı böyle? "Aman Tanrım. Ah, hayır..."

"Millie..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Kıpkırmızı gözlerini bana çevirdi. Öfke gitmiş, geriye sadece korku kalmıştı.

"Her şey bitti. Tekrar hapse girip ömrümün sonuna kadar orada kalacağım."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken omuzları usulca titriyordu; bilmemizi istemediği zamanlarda Cece'nin ağlaması gibiydi. Millie birdenbire gözüme çok genç göründü. O daha gencecik bir kızdı.

İşte o anda kararımı verdim.

Yatakta yanına oturup kolumu dikkatle omuzlarına doladım. "Hayır, hapse girmeyeceksin."

"Neden bahsediyorsun, Nina?" Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana çevirdi. "Onu öldürdüm! Bir hafta boyunca bu odada kilitli tutarak ölmesine izin verdim! Tüm bunlardan sonra nasıl hapse *girmem*?"

"Çünkü," dedim, "aslında sen burada değildin."

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ne demek istiyorsun?"

Canım Cece, lütfen yapmak üzere olduğum şey için beni affet. "Buradan gidiyorsun. Polise bütün hafta evde olduğumu söyleyeceğim. Sana bir hafta izin verdiğimi de."

"Ama..."

"Tek yol bu," dedim sertçe. "Benim bir şansım var. Senin yok... Ben zaten akıl sağlığı sorunlarım olduğu için hastaneye kaldırıldım. Daha kötü ne olabilir ki..." Derin bir nefes aldım. "Psikiyatri servisine geri gönderilirim."

Millie kaşlarını çattı, burnu kızarmıştı. "Benim için biber gazını bırakan sendin, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Onu öldüreceğimi umdun."

Tekrar başımla onayladım.

"Öyleyse neden onu kendin öldürmedin?"

Keşke bu sorunun kolay bir cevabı olsaydı. Yakalanmaktan korkmuştum. Hapse girmekten. Kızımın bensiz ne yapacağından.

Ama asıl mesele şuydu ki *yapamamıştım*. Onu öldürecek gücü kendimde bulamamıştım. Bunun yerine daha korkunç bir şey yapmıştım: Millie'yi onu öldürmesi için kandırmaya çalışmıştım.

Ve o da kanmıştı.

Şu an onun için bir şey yapmazsam hayatının geri kalanını bunun bedelini ödemekle geçirebilirdi.

"Lütfen fırsatın varken git, Millie." Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Fikrimi değiştirmeden önce git."

Tekrar söylememe gerek bırakmadı. Ayağa kalkıp hızla odadan çıktı. Ayak sesleri merdivenden aşağıya doğru azaldı. Ardından ön kapı çarparak kapandı ve beni evde yalnız bıraktı; artık sadece ben ve ölü gözleriyle tavana bakan Andy vardı. Bitmişti. Gerçekten bitmişti. Ve geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Telefonumu alıp polisi aradım.

ALTMIŞ
NINA

Bu evden çıkarsam ellerim kelepçeli çıkacaktım. Buradan çıkmanın başka yolu yoktu.

Dedektifin aşağı inmesini beklerken deri kanepemde dizlerimi tutarak oturmaya devam edip buradaki son oturuşum mu diye merak ettim. İçgüdüsel olarak sehpanın üzerinde duran çantamı kaptım. Muhtemelen burada iyi huylu bir cinayet zanlısı gibi sessizce oturmalıydım ama kendime engel olamadım. Telefonumu çıkarıp son aramaların listesine baktım. Listedeki ilk numarayı aradım.

"Nina? Ne oluyor?" Enzo'nun sesi endişe yüklüydü. "Orada ne oluyor?"

"Polis hâlâ burada," diye mırıldandım. "Ben... durum iyi görünmüyor. Benim için yani. Onlar şey diye düşünüyorlar..."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyordum. Andy'yi benim öldürdüğümü düşünüyorlardı. Onu doğrudan öldürmemiştim. Susuzluktan ölmüştü. Ama ölümünden sorumlu olduğumu düşünüyorlardı.

Buna son verebilir, onlara Millie'den bahsedebilirdim. Ama yapmayacaktım.

"Senin için tanıklık ederim," dedi. "Sana yaptıklarını, seni oraya kapattığını anlatırım."

Ciddiydi. Bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ama benim yasak aşkım olarak etiketlenecek bir adamın tanıklığı ne kadar geçerli olurdu? Üstelik aksini inkâr bile edemezdim. Enzo ile yatmıştım.

"Cece iyi mi?" diye sordum.

"İyi."

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Televizyon mu izliyor?"

"Televizyon mu? Hayır, hayır, hayır. Ona İtalyanca öğretiyorum. Çok çabuk öğreniyor."

Her şeye rağmen zayıf bir sesle bile olsa güldüm.

"Onunla konuşabilir miyim?"

Bir duraklama oldu ve hattın diğer ucundan Cece'nin sesi geldi. "*Ciao, mama!*"

Yutkundum. "Merhaba tatlım. Nasılsın?"

"*Bene.* Beni almaya ne zaman geleceksin?"

"Yakında," diye yalan söyledim. "İtalyancanı geliştirmeye devam et, en kısa zamanda yanında olacağım." Derin bir nefes aldım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne!"

Dedektif Connors merdivenlerden inerken ayak sesleri silah seslerini andırıyordu. Telefonumu içine koyduğum çantamı sehpaya geri bıraktım. Görünüşe göre Andy'nin vücudunu yakından incelemişti ve eminim sormak istediği yepyeni soruları vardı. Tekrar karşıma oturduğunda yüzündeki ifadeyi fark ettim.

"Şey," dedi. "Kocanızın vücudundaki morluklar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Morluklar mı?" diye sordum, gerçekten kafam karışmıştı. Eksik dişleri biliyordum ama tavan arasındaki odada olanlarla ilgili Millie'den daha fazla bilgi koparamamıştım.

Connors, "Karnının alt kısmında koyu renk morluklar var," dedi. "Ve cinsel organının... her yeri neredeyse simsiyah olmuş."

"Ah..."

"O morlukların neden kaynaklandığını biliyor musunuz?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu dövdüğümü mü düşünüyorsunuz?" Gülünç bir düşünceydi. Andy benden uzundu ve vücudu benden kaslıydı.

"Orada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. "Hikâyeniz, kocanızın yanlışlıkla tavan arasında kilitli kalmış olması ve sizin ortada olmadığını fark etmemiş olmanız. Bu doğru mu?"

"İş gezisinde olduğunu sanıyordum," dedim. "Havaalanına genellikle taksiyle gider."

"Bu süre zarfında aranızda herhangi bir mesajlaşma ya da telefonlaşma olmadı ve bu sizi hiç endişelendirmedi," diye belirtti. "Ayrıca, ailesine geçen hafta sizden taşınmanızı istediğinden bahsetmiş."

Bu kısmı inkâr edemezdim. "Evet, bu doğru. Bu yüzden konuşmuyorduk."

"Peki ya şu Wilhelmina Calloway?" Cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıp notlarına baktı. "Sizin için çalışıyordu, değil mi?"

Omzumu silktim. "Ona bir hafta izin verdim. Kızım kamptaydı, bu yüzden ona ihtiyacımız olmaz gibi geldi. Onu hafta boyunca görmedim."

Millie'ye ulaşmaya çalışacaklarından emindim ama yine de onu şüpheli listesinden çıkarmaya çalışıyordum. Ona yaptıklarımdan sonra elimden gelen tek şey buydu.

"Yani bana yetişkin bir adamın kendini tavan arasındaki bir odaya –telefonu olmadan– kilitlemeyi başardığını mı söylüyorsunuz? Üstelik oda dışarıdan kilitlendiği hâlde?" Connors'ın kaşları hayretle kalktı. "Ve odadayken birdenbire tam dört dişini çekmeye karar verdiğini?"

Şimdi böyle söyleyince...

"Bayan Winchester," dedi dedektif. "Kocanızın böyle şeyler yapacak bir adam olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

Vücudumun ne kadar titrediğini belli etmemeye çalışarak kanepeye yaslandım. "Belki. Onu tanımıyorsunuz."

"Aslında," dedi, "bu tam olarak doğru değil."

Başımı hızla ona çevirdim. "Pardon?"

Aman Tanrım. Bu iş gittikçe sarpa sarıyordu. Saçları ağarmış olan dedektif, Andy'nin babasının golf arkadaşlarından biri olacak yaştaydı. Ya da ailenin inanılmaz cömertliğinden faydalanan bir vatandaş. Etraflarına kelepçenin takılmasını bekleyen bileklerim karıncalanmaya başladı.

Connors, "Onunla kişisel olarak hiç tanışmadım," dedi. "Ama kızım tanıştı."

"Sizin... kızınız mı?"

Başıyla onayladı. "Adı Kathleen Connors. Dünya ne kadar küçük... o ve kocanız uzun zaman önce nişanlıydılar."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Kathleen. Biz çıkmaya başlamadan önce Andy'nin ayrıldığı nişanlısı. Defalarca bulmaya çalıştığım ama bir türlü bulamadığım kadın. Kathleen bu adamın kızıydı. Peki bu ne anlama geliyordu?

Sesini birkaç oktav alçalttığında onu duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Ayrılık ona ağır geldi. Bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Hâlâ konuşmak istemiyor. Ayrılıkla-

rından sonra çok uzaklara taşındı, hatta adını bile değiştirdi. O zamandan beri tek bir erkekle dahi çıkmadı."

Kalbim hızlandı. "Ah. Ben..."

"Andrew Winchester'ın kızıma tam olarak ne yaptığını hep merak ettim." Dudaklarını düz bir çizgi hâlini alana kadar birbirine bastırdı. "Yaklaşık bir yıl önce buraya taşınıp onu araştırmaya başladığımda sizi tavan arasına kilitlediğini iddia etmenizi ilginç buldum ama kimse sizin hikâyenizin gerçekliğini doğrulayamıyordu. Görünüşe göre aslında doğrulamak için uğraşmıyorlardı da. Winchesterlar Florida'ya taşınmadan önce buradakilerle arası iyiymiş, özellikle de bazı polislerle." Durdu. "Ama benimle değil."

Tek kelime sarf edemeyecek kadar damağım kurumuştu. Ağzım açık ona bakıyordum.

"Bana sorarsanız," dedi, "o tavan arası tehlikeli. Orada kolayca kilitli kalınabilir." Tekrar arkasına yaslandı ve sesi normale döndü. "Kocanızın başına gelenler çok üzücü. Adli tıptaki arkadaşımın da aynı fikirde olacağına eminim. Buna eğitici hikâye demek doğru olur, değil mi?"

"Evet," demeyi başardım sonunda. "Tam anlamıyla eğitici hikâye."

Dedektif Connors bana son kez uzun uzun baktı. Sonra meslektaşlarıyla beraber yukarı çıktı. O anda inanılmaz bir şeyin farkına vardım.

Günün sonunda buradan kelepçeli çıkmayacaktım.

ALTMIŞ BİR

NINA

Andy'nin cenazesine katılacağım hiç aklıma gelmezdi.

Bütün bunların onca seçenek arasından Andy'nin ölümüyle sona ereceğine asla inanmazdım. Onu öldürmeye cesaret edemeyeceğimi biliyordum ve denesem bile ölmez gibi geliyordu. O, asla ölmeyecek insanlardan biri gibiydi. Şimdi bile, açık renk ahşap tabutuna eğilip yakışıklı yüzüne baktığımda, Millie'nin onu çekmeye zorladığı dört eksik dişini gizlemek için dudakları birbirine bastırılmış hâlde yatarken, beni son kez korkutmak için hayata döneceğinden ve gözlerinin fal taşı gibi açılacağından emindim.

Gerçekten öldüğümü mü düşündün? Sürpriz! Ölmedim! Tavan arasına çık, Nina.

Hayır. Çıkmayacaktım. Bir daha asla.

Bir daha asla.

"Nina." Biri omzuma dokundu. "Nasılsın?"

Başımı kaldırıp baktım. Eski yakın arkadaşım Suzanne'di. Andy'nin nasıl bir canavar olduğunu söylediğimde beni Andy'ye teslim eden kadın.

"İdare ediyorum," dedim. Sağ elimde tamamen gösteri amaçlı bir mendil tutuyordum. Gün boyu yalnızca bir kez gözyaşı dökmüştüm, o da cenaze için almaya gittiğimde Cecelia'yı sade siyah bir elbise içerisinde gördüğümde. Şu anda aynı elbiseyle yanımda oturuyordu, sarı saçları dağılmıştı. Andy bundan nefret ederdi.

"Büyük bir şok oldu." Suzanne elimi avucunun içine aldığında geri çekmemek için kendime zor hâkim oldum. "Çok korkunç bir kaza."

Gözlerinde sempati ve acıma vardı. Ölen kendisininki değil de benim kocam olduğu için memnundu. *Zavallı Nina, ne şanssız bir kadın.* Aslında olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Korkunç," diye mırıldandım.

Suzanne, Andy'ye son bir kez baktıktan sonra yoluna devam etti. Tabuttan uzaklaşarak hayatına döndü. Yarınki cenazenin Suzanne'i son görüşüm olabileceğinden şüpheleniyordum. Ve bu beni zerre kadar üzmüyordu.

Cenaze salonunun sessizliğini içime çekerek sade siyah ayakkabılarıma baktım. Gelenlerle konuşmaktan, taziyelerini kabul etmekten, canavar kocam öldüğü için yıkılmış gibi davranmaktan nefret ediyordum. Hayatıma devam edebilmek için bunun bitmesini dört gözle bekliyordum. Yarın, üzgün dul rolünü oynamak zorunda kalacağım son gün olacaktı.

Kapıdan gelen ayak seslerine baktım. Enzo'nun uzun gölgesi kapı aralığından yansırken adımları sessiz cenaze salonunda silah sesi gibi çıkıyordu. Koyu renk bir takım elbise giymişti, bahçede çalışırken ne kadar yakışıklıysa takım elbise içinde yüz kat daha iyi görünüyordu. Kara, nemli gözleri benimkilerle buluştu.

"Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Yapamam."

Umutlarım yıkıldı. Bana Andy yüzünden üzgün olduğunu söylemiyordu. Bunun için ikimiz de üzgün değildik.

Üzgündü çünkü dün ona tüm bunlar sona erdiğinde buradan uzakta yaşamak için benimle ülkenin batı kıyısına gelip gelemeyeceğini sormuştum. Evet demesini beklemiyordum ama teklifimi reddetmesi beni yine de üzmüştü. Bu adam hayatımı kurtarmaya yardım etmişti; o benim kahramanımdı. O ve Millie.

"Yeni bir başlangıç yapmalısın." Kaşlarının ortasında küçük bir çizgi belirdi. "Böylesi daha iyi olur."

"Evet," dedim.

Haklıydı. Onunla aramızda korkunç anılar vardı. Yeniden başlamak daha iyi olurdu. Ama bu onu özlemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Benim için yaptıklarını da asla ama asla unutmayacaktım.

"Millie'ye göz kulak ol, tamam mı?" dedim.

Başıyla onayladı. "Olurum. Söz veriyorum."

Elime son kez dokunmak için uzandı. Suzanne gibi onu da muhtemelen bir daha asla görmeyecektim. Andy'yle oturduğumuz evi çoktan satışa çıkarmıştım. Cece ve ben bir otelde kalıyorduk çünkü o eve gitmeye dayanamıyordum. Eski evimizin perili olduğundan neredeyse yüzde seksen emindim.

Benden birkaç metre ötede bir koltukta kıvranan Cecelia'ya baktım. Dün gece otel odasında battal boy yatakta, sıska vücudunu bana yaslayarak uyumuştu. İki yataklı bir oda tutabilirdim ama o bana yakın olmak istiyordu. Hâlâ baba dediği adama tam olarak ne olduğunu anlamamıştı ve sormamıştı da. Andy hayatımızdan çıktığı için o da rahatlamıştı.

"Enzo," dedim, "Cece'yi alır mısın? Saatlerdir burada ve muhtemelen karnı acıkmıştır. Belki onu bir şeyler yemeye götürürsün?"

Başıyla onaylayıp kızıma elini uzattı. "Gel Cece. Tavuk kanadı ve milkshake almaya gidelim."

Cecelia anında koltuğundan fırladı, ikiletilmesine gerek yoktu. Burada benimle uslu uslu otursa da o hâlâ küçük bir çocuktu. Bunu kendi başıma halletmeliydim.

Enzo, Cece'yle birlikte gittikten birkaç dakika sonra cenaze evinin kapıları bir kez daha açıldı. Kapıdakileri görünce içgüdüsel olarak bir adım geriledim.

Winchesterlar.

Evelyn ve Robert Winchester içeriye girerken nefesimi tuttum. Andy'nin ölümünden beri onlarla ilk kez karşılaşıyordum ama bu ânın geleceğinin farkındaydım. Yaz tatili için gittikleri Florida'dan birkaç hafta önce dönmüşlerdi ama Evelyn hiç uğramamıştı. Onunla sadece bir kez telefonda konuşmuştum, cenaze töreni için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormuş, ben de olmadığını söylemiştim.

Gerçek şu ki biricik oğlunun ölümüne sebep olduktan sonra onunla konuşmaya pek de bayılmıyordum.

Dedektif Connors verdiği tüm sözleri yerine getirmişti. Andy'nin ölümü bir kaza olarak kabul edildi ve ne ben ne de Millie soruşturuldu. Ben yokken Andy'nin yanlışlıkla tavan arasında kilitli kaldığı ve susuzluktan öldüğü söylendi. Ancak bunların hiçbiri morlukları ve eksik dişleri açıklamıyordu. Dedektif Connors'ın adli tıpta arkadaşları olsa da Winchesterlar eyaletteki en güçlü ve etkili ailelerden biriydi.

Gerçeği biliyorlar mıydı? Ölümüne benim sebep olduğum hakkında bir fikirleri var mıydı?

Evelyn'le Robert tabuta doğru geldiler. Oğlu gibi yakışıklı olan ve bugün koyu renk bir takım elbise giyen Robert'ı neredeyse hiç tanımıyordum. Evelyn kır saçları ve beyaz topuklu ayakkabılarıyla keskin bir tezatlık oluşturan siyahlara bürünmüştü. Robert'ın gözleri şiş olsa da Evelyn sanki kaplıcadan çıkmış gibi canlı görünüyordu.

Bana yaklaştıklarında bakışlarımı yere indirdim. Yalnızca Robert boğazını temizlediğinde başımı kaldırdım. "Nina," dedi derin, hırıltılı sesiyle.

Yutkundum. "Robert..."

"Nina." Boğazını temizledi. "Bilmeni istiyorum ki..."

Oğlumuzu öldürdüğünü biliyoruz. Ne yaptığını biliyoruz, Nina. Ve sen hayatının geri kalanını hapiste çürüyerek geçirinceye kadar huzur bulmayacağız.

"Evelyn'le her zaman yanında olduğumuzu bilmeni istiyorum," dedi. "Bir başına olduğunu biliyoruz ve bir şeye ihtiyacın olursa –sen ve Cecelia– bizi araman yeterli."

"Teşekkürler Robert." Gözlerim biraz doldu. Robert madalyalık bir baba olmasa da her zaman iyi bir adam olmuştu. Andy'nin bana onunla ilgili anlattıklarına bakılırsa çocukken pek yanlarında olmamıştı. Onu çoğunlukla Evelyn bir başına büyütmeye çalışmıştı. "Minnettarım."

Robert uzanıp nazikçe oğlunun omzuna dokundu. Andy'nin nasıl bir canavar olduğunu biliyor mu diye merak ettim. Biliyor olması gerekirdi. Ya da belki de Andy bu yönünü çok iyi gizlemişti. Ne de olsa tavan arasına kapatılana kadar ben de fark etmemiştim.

Robert elini ağzına kapattı. Başını iki yana sallayarak karısına, "Özür dilerim," diye mırıldandıktan sonra beni Evelyn'le baş başa bırakıp hızla salondan çıktı.

Bugün baş başa kalmak istemeyeceğim insanlar listesinin en başında Evelyn vardı. Aptal bir kadın değildi. Evliliğimde yaşadığım sorunları biliyor olmalıydı. Robert gibi o da oğlunun bana ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama aramızdaki gerilimi hissetmiş olmalıydı.

Andy'ye karşı gerçek duygularımı hissetmiş olmalıydı.

"Nina," dedi kuru bir sesle.

"Evelyn," dedim.

Andy'nin yüzüne bakarken ifadesini okuyamadım. Botokstan dolayı mıydı yoksa hep mi böyle görünüyordu bilmiyordum.

"Biliyor musun," dedi, "karakolda eski bir arkadaşımla Andy hakkında konuştum."

Midem kasıldı. Dedektif Connors'ın dediğine göre dava kapanmıştı. Andy, ölecek olursa polise gönderileceğini iddia ettiği bir mektupla beni tehdit edip durmuştu ancak ortada mektup falan yoktu. Gerçekten de böyle bir mektup yok muydu yoksa dedektif ondan kurtulmuş muydu emin olamıyordum.

"Yaa?" Tek söyleyebildiğim bu oldu.

"Evet," diye mırıldandı. "Bana onu bulduklarında nasıl göründüğünü anlattılar." Zeki bakışları içime işledi. "Eksik dişlerinden bahsettiler."

Aman Tanrım. Biliyordu.

Kesinlikle biliyordu. Polis onu bulduğunda Andy'nin dişleriyle ilgili durumunu duyanlar ölümünün kaza olmadığını anlardı. Kimse kendi dişini pense ile çekmezdi. Bile isteye yapmazdı.

Her şey bitmişti. Cenaze evinden çıktığımda muhtemelen polis beni kapıda bekliyor olacaktı. Bileklerime kelepçeyi takıp haklarımı okuyacaklardı. Ve sonra hayatımın geri kalanını hapiste geçirecektim.

Yine de kimseye Millie'den bahsetmeyecektim. O bu işe bulaştırılmayı hak etmiyordu. Bana özgür olmam için bir şans vermişti. Onu bu olayın dışında tutacaktım.

"Evelyn," dedim. "Ben... ben..."

Gözleri oğlunun yüzüne, sonsuza dek kapalı kalacak uzun kirpiklerine kaydı. Dudaklarını büzdü. "Ona hep söyledim," dedi, "diş hijyeninin ne kadar önemli olduğunu defalarca söyledim. Ona her gece dişlerini fırçalaması gerektiğini, fırçalamazsa cezalandırılacağını söyledim. Kuralları çiğnemenin hep bir bedeli vardır."

Ne? Ne diyordu bu kadın?

"Evelyn..."

"Dişlerine iyi bakmazsan," diye devam etti, "ağzında diş kalmaz."

"Evelyn?"

"Andy bunu biliyordu. Bu kuralımı biliyordu." Bana döndü. "Azı dişlerinden birini penseyle çektiğimde anladığını sanmıştım."

Ona öylece bakakaldım, konuşmaya korkuyordum. Ağzından çıkacak sözlerden çok korkuyordum. Sonunda konuştuğunda nefesim kesildi:

"Asla ders almamış olması çok yazık," dedi. "Bu görevi üstlenip ona dersini vermene sevindim."

Ben ağzım açık ona bakarken Evelyn oğlunun beyaz gömleğinin yakasını son kez düzelttikten sonra cenaze evinden çıkıp gitti.

SON SÖZ

MILLIE

"Bana kendinden bahset, Millie."

Lisa Killeffeer'in karşısında mermer mutfak tezgâhına yaslandım. Lisa bu sabah çok bakımlı görünüyordu, parlak siyah saçları başının arkasında şık bir Fransız örgüsüyle toplanmıştı. Yenilenmiş gibi görünen mutfağın tavan pencerelerinden yansıyan ışıkta krem rengi kısa kollu bluzunun düğmeleri parlıyordu.

Bu işi alırsam yaklaşık bir yıl sonra ilk işim olacaktı. Winchesterların evinde olanlardan sonra orada burada birkaç geçici işte çalışmıştım. Andrew'un ölümünün kaza olduğuna karar verildikten kısa bir süre sonra Nina'nın banka hesabıma gönderdiği bir yıllık maaş maaş tutarındaki tazminatımla yaşıyordum.

Bunu nasıl başardığını hâlâ tam olarak anlamış değildim. "Pekâlâ..." diye başladım. "Brooklyn'de büyüdüm. Öz geçmişimden de görebileceğiniz gibi insanlar için ev işi yaptığım birçok işim oldu. Ve çocukları çok severim."

"Harika!"

Lisa'nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Bu hizmetçilik işi için düzinelerce adayın başvurduğu düşünülürse buraya geldiğim andan beri gösterdiği coşku şaşırtıcıydı. Bunun için başvuru bile yapmamıştım. Temizlik ve bakıcılık hizmeti için ilan verdiğim web sitesinde beni bulup iletişime geçen Lisa olmuştu.

Maaşı gayet güzeldi. Ama şaşırmamıştım çünkü bu ev zenginlik kokuyordu. Mutfak en son model araç gereçlerle doluydu ve ocağın, el değmeden kendi kendine akşam yemeği pişirebileceğinden fazlasıyla emindim. Bu işi gerçekten istiyordum, bu yüzden öz güvenimi yansıtmaya özen gösterdim. Bu sabah Enzo'dan aldığım mesajı düşündüm:

İyi şanslar, Millie. Unutma, onlarla çalışacağın için asıl şanslı olan onlar.

Ve daha sonra:

İşi aldıktan sonra akşam görüşürüz.

"İşin kapsamı tam olarak nedir?" diye sordum.

"Ah, her zamanki şeyler." Lisa yanımda mutfak tezgâhına yaslanıp bluzunun yakasını çekiştirdi. "Evi temiz tutacak, çamaşır yıkayacak, bir de hafif yemekler yapacaksın."

"Bunları yapabilirim," dedim, durumum bir yıl öncesine göre pek değişmemiş olsa da. Hâlâ sabıka kaydım vardı. Sicilim asla temizlenmeyecekti.

Lisa'nın elleri dalgın dalgın mutfak tezgâhının üzerindeki bıçaklığa kaydı. Parmakları bıçaklardan birinin sapıyla

oynadı ve bıçak kısmı tepedeki ışığın altında parlayacak şekilde hafifçe kaldırdı. Aniden huzursuzlanıp kıpırdandım. Son olarak, "Nina Winchester sizi şiddetle tavsiye etti," dedi.

Ağzım açık kaldı. Bu duymayı beklediğim son şeydi. Uzun zamandır Nina'dan haber almıyordum. Andrew'un ölümüyle her şey sona erdikten kısa bir süre sonra Cecelia ile birlikte Kaliforniya'ya taşınmıştı. Sosyal medya kullanmıyordu ama birkaç ay önce bana Cecelia ile birlikte kumsalda, bronzlaşmış ve mutlu göründükleri bir fotoğrafın yanında birkaç kelimelik bir mesaj göndermişti:

Bunun için teşekkür ederim.

Sanırım bana minnetini göstermenin bir başka yolu da temizlik işleri için beni tavsiye etmesiydi. Lisa'nın beni işe alacağı konusunda artık daha iyimserdim.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedim. "Nina için çalışmak harikaydı."

Lisa başıyla onayladı, parmakları hâlâ bıçakla oynuyordu. "Katılıyorum. O harika *biridir*."

Tekrar gülümsedi ama yüzünde bir tuhaflık vardı. Boştaki eliyle yine bluzunun yakasını çekiştirdi, kumaş kaydığında kolunun üst kısmında koyu renkli bir morluk gözüme ilişti.

Parmak izi gibiydi.

Omzunun üzerinden buzdolabına baktım. Orada gözleri fotoğraf makinesine kilitlenmiş uzun boylu, tıknaz bir adamla Lisa'nın bir fotoğrafı vardı. Adamın parmaklarının Lisa'nın sıska koluna dolandığını ve o koyu mor izleri bırakacak kadar sertçe sıktığını hayal ettim.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönmeye başladı. Nina'nın beni bu kadına neden bu kadar ısrarla tavsiye ettiğini şimdi anlıyordum. Beni tanıyordu. Hatta beni benden bile iyi tanıyor olabilirdi.

"Pekâlâ," Lisa bıçağı yeniden bıçaklığa yerleştirip doğruldu ve mavi gözlerini kocaman açarak endişeyle, "Bana yardım edebilir misin, Millie?" dedi.

"Evet," dedim. "Sanırım edebilirim."

TEŞEKKÜRLER

Taslağıma şans verdiği ve işimi okurlarımla buluşturduğu için Bookouture'a teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarımı benden iyi anlayan editörüm Ellen Gleeson'a ayrıca teşekkür ederim. Beta okurlarım Kate ve Nelle'e çok teşekkürler. Muhteşem tavsiyesi için Zack'e teşekkürü bir borç bilirim. Ve her zaman olduğu gibi inanılmaz destekleyici okurlarıma; bu işi sizin için yapıyorum! Ayrıca, keskin gözleri için Val'e sonsuz teşekkürler.

Nina Winchester zarif, manikürlü eliyle elimi sıkarak, "Aileye hoş geldin," dedi. Kibarca gülümseyip mermer hole göz gezdirdim. Burada çalışmak, yeni bir başlangıç yapmak için son şansımdı. İstediğim kılığa bürünebilirdim. Ama çok geçmeden Winchesterların sırlarının benimkinden çok daha karanlık olduğunu öğrenecektim.

Her gün Winchesterların evini baştan sona temizliyor, kızlarını okuldan alıyordum. Onlara leziz yemekler yapıyor, sonra en üst kattaki odama çıkıp yemeğimi tek başıma yiyordum. Nina'nın sırf beni temizlik yaparken izlemek için evi dağıtıp durmasına, kendi kızı hakkında tuhaf yalanlar söylemesine ve kocası Andrew'un her gün biraz daha çökmesine aldırış etmemeye çalışıyordum... Ama Andrew'un keder dolu kahverengi gözlerine baktıkça Nina'nın yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordum. Elbise dolabı, lüks arabası, mükemmel kocası...

Bir keresinde nasıl duracağını görmek için Nina'nın bembeyaz elbiselerinden birini giydim. Çok geçmeden bunu öğrendi ve tavan arasındaki odamın sadece dışarıdan kilitlendiğini fark ettiğimde **artık çok geçti.** Ama kendimi sakinleştirdim: **Winchesterlar beni tanımıyorlardı. Neler yapabileceğimi bilmiyorlardı...**

Sayfalarını çevirmekten kendinizi alıkoyamayacağınız ters köşelerle dolu muhteşem bir eser. *Penceredeki Kadın*, *Aramızdaki Kadın* ve *Trendeki Kız* kitaplarını sevenler bu kitabı elinden bırakamayacak!

THG
0235105
URL

ISBN 978-625-6411-30-2
9 786256 411302
OLİMPOS
www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari